

’ΟΡΘΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

’ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ’ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΑΣ ’ΟΡΘΟΔΟΣΧ’ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΟΜΕΝΟ
ΤΕΛΟΣ
Τοκ. Γραφείο
ΚΕΜΠ/Α
Αριθμός Αδείας
3845
ΚΩΔΙΚΟΣ
013053

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ:
ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥ-
ΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛ-
ΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛ-
ΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Αρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος

19 ΜΑΪΟΥ 2017 Πατρικίου Ιερομάρτυρος και τών σύν αὐτῷ Ἀκακίου, Μενάνδρου, Πολυαίνου, Μέμνονος Ὁσίου, Ἀκολούθου Μάρτυρος

ΕΤΟΣ ΝΖ' ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2165

Παράξενος ὁ θάνατος τοῦ Ἐπισκόπου Ὶγγρας τῆς Σερβίας

Ὶνας αἰφνίδιος, ἀλλά καί **παράξενος** θά-
νατος συνέβη στὴν Ἐκκλησία τῆς Σερβίας
τὴν 24^η Νοεμβρίου 2016, καὶ συμπληρώ-
νει μετ' ὀλίγον ἐξάμηνον.

Ἡ ἐπίσημος ἐκδοχὴ τοῦ ξαφνικοῦ
αὐτοῦ θανάτου εἶναι ὁ **ἄνακοπι καρ-
δίας**".

Ὶμως ὑπάρχουν πολλὰ στοιχεῖα ποῦ

προβληματίζουν καὶ ἀφίνουν ἀρκετὰ κε-
νὰ στὴν ὅλη υπόθεσι.

**Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν
τοῦ ἀπὸ τὸ Βατικανόν**

Ὶ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος, μόλις εἶχε ἐπιστρέ-
ψει ἀπὸ μία συνάντησι παραγόντων τῆς Σερ-
βικῆς Ἐκκλησίας με τούς ἀρμοδίους τοῦ **Βα-
τικανοῦ**. Ἀμέσως, ἀσθένησε ἀπὸ μία **παρά-**

**ξενή δυσεντε-
ρία**" καὶ εἰσήλθε
στὸ Νοσοκομεῖο.

Στὸ Νοσοκομεῖο τὸν ἐπεσκέφθη κάποιοις
ἀνθρωπὸς μας, καὶ προσωπικὸς τοῦ φίλος.
Ὶὸλα φαινόταν ὅτι εἶναι ὑπὸ ἐλεγχῶ καὶ βαι-
νουν κανονικά, χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ
πρόβλημα. Μάλιστα ὁ Ἀρχιερεὺς εἶπε στὸν
ἐπισκέπτη τοῦ νὰ μὴ ἐπανέλθῃ νὰ τὸν δῇ,

Γράφει ὁ κ. Γεώργιος Παππᾶς

διότι τὴν ἄλλη
ἡμέρα θὰ **ἐβγαί-**
νε καὶ θὰ ἐπέστρεφε στὸ στίπι τοῦ.

Ὶστόσο, στὸν ἴδιο ἐπισκέπτη, εἶπε ἐπὶ λέ-
ξει, στὰ ἀστεῖα, ἡ στὰ σοβαρά: «... Λές νὰ μὲ
δηλητηριάσῃς οἱ παπικοί!...». Πραγματικά,
λέγονται τέτοια πράγματα ἀπὸ ἕνα Ἐπίσκο-
πο; Ἀλλά... Ἐαφνικά, τὴν ἄλλη ἡμέρα ὁ Ἐπί-
σκοπος ἀπέθανε, ἀπὸ ἄνακοπι καρδίας". Τὸ

δυσάρεστο συνέβη μέσα στὸ Νοσοκομεῖο,
κάτι τὸ ὀπποῖο, γενικῶς δὲν ἀποκλείεται, ἀλλά
καὶ δὲν εἶναι σὺνηθες, μάλιστα γιὰ ἕνα νεὸ
ὕγιεστατο ἄνθρωπο 47 ἐτῶν.

**Τὸ προφίλ καὶ τὰ χαρακτηριστικά
τοῦ Ἐπισκόπου**

Ὶ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχε καὶ μερικά εἰδικὰ
καὶ ξεχωριστὰ χαρακτηριστικά:

Ἡ οἰκογένειά τοῦ ξεκληρίστηκε στὸν πό-
λεμο τῆς Βοσνίας, ἀφοῦ, **24 ὅτομα** τοῦ στε-
νοῦ τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος **έδο-**
λοφονήθησαν, καὶ διέφυγε μόνο ἐκεῖνος καὶ
ἡ μητέρα τοῦ.

Ὶτο πολυμαθέστατος, γνωρίζοντας ἄρι-
στα **ἑξὲς γλώσσες** (Ἑλληνικά, Ἱταλικά,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Ο.Τ. χάριτι Θεοῦ ἦτο, εἶναι καὶ θὰ παραμείνῃ ἔλευθερα, ἀνεξάρτητος καὶ ἀδέσμευτος

ΦΙΛΟΔΟΞΟΙ ΕΙΦΟΦΛΚΟΥΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟΝ ΤΟΥ «Ο.Τ.»

Ὶγευστοι Ὁρθοδοξίας ἀποφασίζουν διὰ τὸ μάθημα τῶν Ὁρησκευτικῶν!

Νέαι δηλώσεις τοῦ Ὶπουργοῦ Παιδείας προβληματίζουν ἐντό-
νως ἐκκλησιαστικούς κύκλους διὰ τὸ πὼς δύναται νὰ ἀποφασί-
ξῃ ἄνθρωπος ἄγευστος Ὁρθοδοξίας διὰ τὴν Ὁρησκευτικὴν
ἐκπαίδευσιν. Συγκεκριμένως ὁ Ὶπουργὸς ἐρωτηθεὶς περὶ «Ὁρη-
σκείας» ἐδήλωσεν εἰς τὸν διαῡλον **Εσος** τῆς 8ης Μαΐου 2017:

«Μὲ τὴ Ὁρησκεία δὲν ξέρω πὼς τὰ πάω. Τὰ πάω νομίζω πολὺ δη-
μιουργικά με τούς Ὁρησκευόμενους. Θεωρῶ ὅτι εἶναι πολῖτες ποῦ
ἔχουν αὐτές τῖς ἀνησυχίες καὶ αὐτές τῖς πεποιθήσεις, φτάνει ὁ καθέ-
νας νὰ μὴ παραβιάζει τὸ χῶρο τοῦ ἄλλου. Νομίζω συνυπάρχουμε.
Ὶπάρχουν ἀκράϊα στοιχεῖα, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ τὰ ἀνοήσουμε, γιὰ νὰ
πάμε ὅλοι μαζὶ μπροστὰ"».

Τὴν ἐπομένῃν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Ὶπουργεῖον ἐπραγματοποιή-
ησεν ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Τσίπρας. Ἀνεκοίνωσεν ὅτι ἡ προσχο-
λικὴ ἀγωγή καθίσταται ὑποχρεωτικὴ, ὥστε ἀπὸ 4 μόλις ἐτῶν ἡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Παραβιάσις τῆς ἀμεροληψίας εἰς τὴν ἀξιολόγησιν διὰ τὰ Ὁρησκευτικά

Τοῦ κ. Χρήστου Μπωνατάκη

Εὐρισκόμενοι ἤδη σὲ ἀναμονὴ τῆς ἀποφάσεως τοῦ ΣτΕ περὶ τοῦ
ΝΠΣ τοῦ ΜτΟ, σκόπιμον καὶ χρήσιμον εἶναι τὸ νὰ μὴ διαλανθάνει σὲ
κανένα τὸ γεγονὸς, ὅτι αὐτὸ, ἐκτὸς ἀπὸ:

α) Τὴν ἐπιστημονικὴ, παιδαγωγικὴ καὶ θεολογικὴ τοῦ ἀκαταλλη-
λότητα, ἕως καὶ προάγουσα τῆς μεταβολῇ τοῦ περιεχομένου τῆς
Ὁρησκευτικῆς συνειδήσεως, γεγονὸς ποῦ με βάση νομικούς καὶ
εἰδικότερα ἐφ' ὅσον ἐνερνεῖται σὲ ἀνήλικους μαθητές, παραπέμπει
στὴν ἀξίοτητον πράξιν τοῦ προσληψισμοῦ.

δ) Τὴ στενὴ συνεργασία βασικοῦ στελέχους τοῦ ΙΕΠ γιὰ τὴ συγ-
γραφὴ τοῦ ΝΠΣ, με τὴ νεοβουδιστικὴ ὀργάνωσις **Αρίγαιου**, ἡ ὁποία

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἡ ἀναξιοπιστία τῶν δηλώσεων

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση

ΣΤΗΝ ΕΠΟΧΗ μας τὰ μέσα ἐνημέρωσής ἔχουν ἀναπτυχθεῖ τό-
σο πολὺ ποῦ ἡ εἰδησιὴ μέσα σὲ λίγα λεπτά μεταδίδεται ἀπὸ τὸ
ἕνα ἄκρο τῆς γῆς στὸ ἄλλο. Καὶ αὐτὸ ὄχι πάντα με τὴ συμβολὴ
τῶν ἐπαγγελματιῶν δημοσιογράφων. Στὸ διαδίκτυο πιά ὅλοι
εἶναι δημοσιογράφοι!

Μὲ τὴν ἴδια ταχύτητα μεταδίδονται καὶ οἱ διάφορες δηλώσεις
προσώπων ποῦ ἔχουν κάποιο ἀξίωμα καὶ ἄσκειν συγκεκριμέ-
νη ἐξουσία. Καὶ ὄχι μόνο μεταδίδονται, ἀλλὰ καὶ σχολιάζονται
καὶ βγαίνουν συμπεράσματα ποῦ δὲν ἔχουν καμιά σχέση με τὴν
πραγματικότητα. Πολλές φορές οἱ δηλώσεις γίνονται ὄχι γιὰ νὰ
πληροφορηθοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ γιὰ νὰ παραπληροφορη-
θοῦν. Δὲν εἶναι εἰλικρινεῖς καὶ δὲν δίνουν ἀξιοπιστίες πληροφο-
ρίες. Συνήθως καλύπτουν προβλήματα καὶ δυσάρεστες κατα-
στάσεις καὶ σπιλῶνουν παράλληλα ἀθῶους καὶ ἐντιμούς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2ην ΣΕΛ.

Ὶσσα γίνονται «πίσω ἀπὸ τῖς βαριές κουρτίνες»

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς Ἀρχοντας
καὶ τὴν πορείαν τῆς «φωτισμένης» Εὐρώπης μας;

Ὶνόματα ἡγετῶν καὶ ἐνέργειαι αὐτῶν...

4ον

Οἱ «Συναντήσεις» τεκτόνων με πολιτικούς καὶ ἄλλους ἄρχοντες
τῆς Εὐρώπης, με σκοπὸ τὴν ἐνεργὸν παρέμβασι αὐτῶν εἰς τὸ γίνε-
σθαι τῆς γηραιᾶς μας ἡπείρου εἶναι συχνές καὶ πολλές. Τῖς ἔχουμε
δὲ πάρει με τὴ σειρά, χρονολογικά. Καὶ συνεχίζουμε.

2006

Συμμετοχὴ στὴν Συνάντησι τῆς Νοτίου Εὐρώπης στὸ Montpel-
lier:

Τὴν 16 Σεπτεμβρίου 2006, πραγματοποιήθηκε στὸ Montpel-
lier ἡ Συνάντησι τῆς Νοτίου Εὐρώπης, τὴν ὀργάνωσι τῆς
ὁποίας εἶχε ἀναλάβει ἡ Grade Loge Mixte Universelle. Ἡ ἡμε-
ρίδα εἶχε ὡς ἀντικείμενο τρία θέματα:

1. Ἡ Δημοκρατία στὰ κράτη τῆς Νοτίου Εὐρώπης, με πο-
λυετὴ ἀυταρχικά καθεστώτα. [ἐστὶ ἐξηγουμένη τὰ γεγονότα τῆς Β.
Ἀφρικῆς, τότε].

2. Ἡ ἰσότης ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν.

3. Ὁ διαχωρισμὸς τῆς Ἐκκλησίας-Κράτους. [!]

Τὸ Τάγμα μας ἐκπροσώπησε ὁ ἀδελφός (...), ὁ ὁποῖος ἦταν
καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς ὁμιλητές. Κατὰ τὸν λόγον τοῦ σημείωσε ἰδιαί-
τερον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 5ην ΣΕΛ.

ΚΟΙΝΗ ΛΙΤΑΝΕΙΑ ΠΑΠΙΚΩΝ ΚΑΙ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ!

Αἱ ἐνέργειαι τοῦ Σεβ. Φαναρίου νὰ μεταφέρῃ εἰς τὰς Ἀθήνας
ἀμφισβητούμενα λείψανα συντελοῦν τὰ μέγιστα εἰς τὴν προώθη-
σιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Τεκμήριον τῶν λεγομένων μας τὸ κάτωθι
στιγμιότυπον ἐκ τῆς κοινῆς λιτανείας τῆς 14ης Μαΐου εἰς Βενετίαν.

Πρῶτος ἄνευ Ὶσων ἢ Ὶσοι ἄνευ πρώτου;

Πρὸ ἐβδομάδος παρουσιάσθη
εἰς διεθνή ἔκδοσιν εἰς Θεσσαλονί-
κην ἀφιερωματικὸς τόμος με τίτ-
λον «Πρόσωπο. Εὐχαριστία καὶ
Βασιλεία τοῦ Θεοῦ σὲ Ὁρθόδοξῃ
καὶ οἰκουμενικῇ προοπτικῇ», ὁ ὁ-
ποῖος ἐξεδόθη ἀπὸ τὴν λεγομέ-
νην «Ἀκαδημία Θεολογικῶν
Σπουδῶν» τῆς Ἱ. Μ. Δημητριάδος
πρὸς τιμὴν τοῦ Σεβ. Περγᾶμου. Ὁ
τόμος αὐτὸς ἀκολουθεῖ ὀλίγους
ἐπιστολὰς μετὰ τὴν ἐκδόσιν τοῦ
Σεβ. Περγᾶμου. Δυστυχῶς διατι-
στάντων ἐπὶ ἐπιδικῶνται μία συνεχὴς
προβολὴ τοῦ κ. Ἱ. Ζηζιούλα, ἡ
ὁποία ἐξελίσσεται παραλλήλως

πρὸς τὴν συγγραφὴν διβλίων ἀπὸ
ἄλλους «δορυφόρους», τὰ ὁποῖα
ὑποστηρίζουν ἕνα καινοφανὲς
«πρω-
τεῖον»

Γράφει ὁ κ. Παῦλος Τρακάδας

Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλε-
ως. Δὲν εἶναι καθόλου τυχαῖον ὅτι
εἰς τὴν διβλαιοπαρουσίασιν συμ-
μετείχεν ὡς ὁμιλητὴς ὁ π. Ἰωάν-
νης Χρυσανθῆς, ὁ ὁποῖος τὰ τε-
λευταία δύο ἔτη ἔχει ἐκδόσει τὸ
δίδυμον ἔργον «Τὸ Πρωτεῖον στὴν
Ἐκκλησία: Τὸ λειτουργημα τοῦ
Πρωτείου καὶ ἡ αἰθεντία τῶν Συν-
όδων», ὅπως ἐπίσης καὶ τὸ διβλίον
«Βαρδολλαμοῖς: Ἀπόστολος καὶ
Ὁραματιστής. 25 ἔτη καθοδηγή-
σεως τῆς χριστιανικῆς ἀνα-
τολῆς»!

Ὶς διαφαίνεται ἡ ὅλη προσ-
πάθεια ἀποσκοπεῖ εἰς τὸ νὰ
ἀποδεχθοῦν οἱ Ὁρθόδοξοι
εἰδικὸν «Πρωτεῖον» εἰς τὸν
Κωνσταντινουπόλεως, διὰ νὰ
τὸ ἀποδεχθοῦν καὶ διὰ τὸν
Πάπαν, ἐφόσον αὐτὸ εἶναι
ποῦ ἐμποδίζει τὰ ἐνωτικά σχέ-
δια. Ὶὸλα αὐτὰ ἐπιστηρίζονται
εἰς τὰ ὅσα γράφονται ἀπὸ τὸν
ἴδιον τὸν Σεβ. Περγᾶμου εἰς
τὸν πρῶτον τόμον τῶν ἀπάν-
των του. Παραθέτομεν ἐλάχι-
στα ἀλλὰ ἐνδεκτικά:

«(σ. 310:) Σὲ ἐκείνους μεταξὺ

τῶν Ὁρθόδοξων, οἱ ὁποῖοι θεω-
ροῦν τὴ σύνοδο ὡς ὑπεράνω
τοῦ πρώτου, διαφεύγει ἀπὸ τῆς
ἀπλῆς «τιμῆς»... Ἡ παρουσία του
εἶναι ὁρὸς ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ

«σύνοδος» χωρὶς τὸν πρώτο. Ἡ
σύνοδος δὲν εἶναι πάντα ἀπὸ
τὸν πρώτο, καθὼς δὲν μπορεῖ
νὰ ὑπάρξῃ χωρὶς αὐτόν... (σ.
752-753.) Στὴν Ὁρθόδοξῃ
Ἐκκλησίᾳ θὰ ἦταν λάθος νὰ θε-
ωρήσουμε τὴν ἐξουσία ἐνός π.χ.
Πατριάρχῃ ὡς πρὸς μία σύνοδο
ἄπλως ὡς πρωτεῖον τιμῆς, ὅπως
συχνὰ ὑποστηρίζεται ἀπὸ ὀρθο-
δόξους θεολόγους. Τὸ περιεχο-
μενο αὐτοῦ τοῦ πρωτείου εἶναι
ἀσφαλὲς κατὰ περισσότερο ἀπὸ
ἄπλῃ «τιμῇ»... Ἡ παρουσία του
εἶναι ὁρὸς ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ
καὶ καθὲ κανονικὴ διαβουλεύσις,
ὅπως γιὰ τὴν ἐκλογὴν ἐπισκόπων
κ.λπ. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ σύνο-
δος δὲν μπορεῖ νὰ λειτουργήσῃ
χωρὶς τὴν κεφαλὴ τῆς: οἱ πολλοὶ
χωρὶς τὸν ἕνα εἶναι κατὰ τὸ ἀδι-
ανόητο. Ὁ πρῶτος (primus),
συνεπῶς, **παρέγει στὴν σύνο-
δο τὴ θεολογικὴν τὴν σύνο-
ση καὶ ὄχι ἀπλῶς τὴν πίστη...** (σ.
829-834.) Οἱ ἐπίσκοποι τῶν
Ἐκκλησιῶν αὐτῶν (ἐνν. τὴν Πα-
τριαρχεῖον) ἀνῆλθαν **ὑπεράνω
τῶν ὑπολοίπων ἐπισκόπων**
καὶ ἔγιναν ὁ καθένας ἀπὸ
αὐτοὺς πρῶτος στὴν περιοχὴ

του... οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλη-
σίες ἔχουν ἀποδεχτῇ τὴν ἰδέα
τοῦ πρωτείου, ὅπως αὐτὸ
ἀσχετῇ τὴν Ὁρθόδοξῃ
Ἐκκλησίᾳ ἀπὸ τὸν πατριάρχη
Κωνσταντινουπόλεως στὸ
πνεῦμα τοῦ 34ου ἀποστολικοῦ
κανόνα... Τὸ πρωτεῖον αὐτὸ χα-
ρακτηρίζεται ἐνίοτε ὡς «πρωτεῖο
τιμῆς», ἕνας ὁρὸς ποῦ ὁδηγεῖ σὲ
παρανοήσεις, καθὼς, ὅπως ση-
μειώθηκε, δὲν πρόκειται ἐδῶ γιὰ
ἕνα ἀπλῶς «τιμητικὸ» πρωτεῖο,
ἀλλὰ γιὰ ἕνα πρωτεῖο ποῦ σχετί-
ζεται με πραγματικὰ καθήκοντα
καὶ εὐθύνες... Λαμβάνοντας
ὕπθευ τὴν καθιερωμένη δομὴ
τῆς Ἐκκλησίας **τὸ παγκόσμιο
πρωτεῖον τῆς Ἐκκλησίας τῆς
Ρώμης... θὰ ἐπρεπε νὰ ἐξα-
σκειτῇ σὲ πλαίσιο κοινωνίας,**
καὶ ὄχι σὲ ἀπομόνωση ἢ ἀπευ-
θείας πάντως σὲ ὁλόκληρη τὴν
Ἐκκλησίαν. **Θὰ ἦταν πρόεδρος
ὅλων τῶν ἐπικεφαλῆς τῶν
ἐκκλησιῶν καὶ ὁ ἐκφραστής τῆς
καθόλου Ἐκκλησίας...** Ὶνας
παγκόσμιος πρῶτος, ποῦ ἀσχε-
τῇ τὸ πρωτεῖο, ποῦ μὲν τέτοιο
τρόπο, δὲν εἶναι μόνον «χρησί-
μος» στὴν Ἐκκλησίαν, ἀλλὰ συν-
ιστᾷ καὶ ἐκκλησιολογικὴ ἀναγ-
κασιότητα σὲ μία ἐνωμένη Ἐκκλη-
σίαν.

Καθίσταται πλέον προ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Τὴν Πέμπτην τῆς ἑκτῆς Ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν
Ἀνάληψιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Αρίγαιου: Μιά παρέμβασις ἐκ μέρους τῆς Ἑστίας Πατερικῶν Μελετῶν

Βλέπε εἰς τὴν 5ην ΣΕΛ.

σὲ ἄλλες πόλεις.

Οἱ Τοῦρκοι στὴ συνέχεια συν-
έβαλαν στὴν καταστροφὴ, πα-
ράλληλα με τοὺς Εὐρωπαϊούς,
ποῦ με κορυφαῖο τὸν γνωστὸ
Ὶλγν, λήστευαν ἀνεξέλεγκτοι
τῖς ὁρατές μὲς ἀρχαιοτήτες. Ἀτέ-
λειωτος εἶναι καὶ ὁ κατάλογος
τῶν καταστροφῶν ἡ τῶν
κλοπῶν ἀρχαιοτήτων ποῦ ἔκαν-
ον οἱ Γερμανοὶ Ναζὶ στὴ διάρ-
κεια τῆς Κατοχῆς στὴν Ἑλλάδα.
Καὶ σὲν νὰ μὴ ἔφταναν ὅλα
αὐτὰ, ἦρθε καὶ ὁ Νεοέλληνας,
γιὰ νὰ βάλει καὶ αὐτὸς τὴ σφρα-
γίδα του.

Ὶλιμος, κορυφῇ τοῦ λόφου
Ἀγίας Ἄννας, οἱ Γερμανοὶ-Ναζὶ
κατασκεύασαν θέσι πολυβολεί-
ων καταστρέφοντας τὰ εἰρεπία
τῶν ἀρχαίων κτηρίων (παλαι-
οχριστιανικῆς βασιλικῆς Ἀλίου
καὶ ἀρχαίου Θεσμοφορίου).

Μὲ τὴν ἀνθισι τῆς οἰκοδομῆς
καὶ τῶν δημόσιων ἔργων στὴν

Ἑλλάδα μετὰ τὴ δεκαετία τοῦ
1950, παίρνε τὴ σκυτάλη ἀπὸ
τὸν Βάνδαλο καὶ τὸν Βόρβαιο ἡ
νεοελληνικὴ μπουλντόζα. Καὶ
ἐδῶ πλέον ἀρχίζει ἡ ὁλοκληρω-
τικὴ καταστροφὴ ὄχι μόνο μνη-
μείων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἴδιας τῆς
μνήμης τοῦ παρελθόντος. Τί
ἐννοοῦμε;

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιολογίᾳ πλεον-
ρά, ἐνὰ κατεστραμμένο κτήριο ἢ
ἄγαλμα ποῦ μένει στὴ θέσι του
(insitu) μᾶς δίνει ἄφρονες ἱστο-
ρικές μαρτυρίες, ἀρκεῖ νὰ γίνῃ
σωστὴ ἀνασκαφὴ καὶ ἔρευνα.
Ὶσο καὶ ἀν ἀκούεται ἀκραῖο,
μακάρι νὰ μπορούσαμε νὰ
ἐρευνήσουμε στὴν θέσι του ἕνα
κατεστραμμένο μνημεῖο καὶ
μετὰ νὰ μπεῖ μία μπουλντόζα καὶ
νὰ τὸ ξηλώσει, παρὰ νὰ ἔχουμε
ἕνα ἀκέραιο ἄγαλμα ἢ μνημεῖο
ἐξεκάρφωτο, τὸ ὁποῖο νὰ ἔχει
γλυτῶσει τὴν καταστροφὴ, ἀλλὰ
νὰ μὴ μπορεῖ νὰ μελετηθῇ με

τὸν χώρο καὶ τὸν χρόνον του.

Καὶ, δυστυχῶς, εἶναι ἀπίστευ-
τος ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀρχαιολο-
γικῶν ἐρημμάτων ποῦ κατα-
στράφηκαν καὶ καταστρέφονται
μέχρι καὶ σήμερα ἀπὸ τὴ σύγ-
χρονη οἰκοδομικὴ δραστηριότη-
τα, με τὸ Ὶπουργεῖο Πολιτισμοῦ
καὶ γενικά τὴν κρατικὴ ἐξουσία
νὰ φέρε βαρὺτατὴ εὐθύνη γιὰ
αὐτὰ τὰ ἀρχαιολογικὰ ἐγκλήματα.
Καὶ οἱ σύγχρονοι αὐτὲς κατα-
στrophές δὲν γκρεμίζουν μόνο
ἀρχαῖα μνημεῖα, ἀλλὰ κάνουν
κάτι πολὺ χειρότερο: καταστρέ-
φουν τὴ δυνατότητα γνώσεως τοῦ
παρελθόντος, σβήνουν πολὺτι-
μα στοιχεῖα τῆς ἱστορίας ποῦ ἀπὸ
αἰῶνες βρισκόνταν θαμμένα
ἀλλὰ καὶ προστατευμένα στὸ
χῶμα.

Αὐτὰ, βέβαια, εἶναι φιλά
γράμματα γιὰ τοὺς ἀρχαιολά-
τρες καὶ τοὺς παγανιστές, ποῦ
συνήθως ἔχουν πλήρη ἀγνοία

τῆς ἀρχαιολογίας. Ὶνα ἀκόμη
πολύ σημαντικὸ στοιχεῖο ποῦ
ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε, πρὶν κλεί-
σουμε, εἶναι τὸ ὅτι οἱ ὁποῖες κα-
ταστροφές ἐγίναν εἶχαν στόχο
ναοὺς καὶ ἀγάλματα. Ὁ ἑλλη-
νικὸς πολιτισμὸς ὅμως δὲν ταυ-
ρίζεται μόνο με αὐτὰ τὰ στοιχεῖα.
Κάθε δημιουργημᾶ, ὑλικὸ ἢ
πνευματικὸ, συνθέτει τὸν πολιτι-
σμό. Κατὰ συνέπεια, ὅλα τὰ δη-
μοσία ἢ ἰδιωτικά κτήρια ἢ ἐγγρά-
φα εἶναι κομμάτι τοῦ πολιτι-
σμοῦ. Ὶστω καὶ ἂν σὲ κάποια
ἀρχαία πόλιν ὁ Χριστιανὸς
ἐσπαγαν ἕνα ἀγαλμα ἢ γκρέμι-
ζαν ἕνα ἱερὸ, συνεχίει νὰ ἀπάρ-
χει ἡ πόλιν, ποῦ εἶχε στοές, θέα-
τρα, βουλευτήρια, ὑδραγωγεία,
τείχη, βιβλιοθήκες, ταφικά μνη-
μεῖα καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα κτήρια.

Ἡ ἄνω πόλιν τῆς Περγᾶμου.
Πλήθος κτηρίων συνθέτουν τῖς
ἀρχαίες πόλεις, ὄχι μόνο ἱερὰ

<

«Μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοὶ ἐσμέν;»

Ἡ ΕΚΤΗ Κυριακὴ ἀπὸ τοῦ Πάσχα εἶναι ἀφιερωμένη σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα θαύματα τοῦ Κυρίου μας, στὴ θεραπεία τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ, τὸ ὁποῖο διασώζει ὁ Ἰωάννης στὸ Εὐαγγέλιό του, με κάθε λεπτομέρεια, διότι ἐνέχει τεράστιες ἀλήθειες. Μὲσω αὐτῆς τῆς περικοπῆς διακηρύσσεται πανηγυρικὰ ἡ θεότητα τοῦ Χριστοῦ, γεγονόςς ποὺ ἀρνούνται τόσο οἱ σύγχρονοι Του Ἰουδαῖοι, ὅσο καὶ οἱ διαχρονικοὶ ἀρνητὲς Του. Ἡ θεραπεία τοῦ δυστυχισμένου ἐκείνου ἀνθρώπου ἐγίνε «ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν.9,3). Ὁ Χριστὸς εἶναι σαφὲς· βεβαίωναί ὅτι ὁ ἴδιος ἐνήργησε σὲ αὐτὸν καὶ τὸν θεράπευσε, ὡς ὁ Θεός, μὴ ἀφήνοντας κανένα περιθώριο γιὰ παρερμηνεία, ὅπως πολλὸν ἀρετικῶν – ἀρνητῶν τῆς θεότητός Του (π.χ. Μάρτυρες τοῦ ἰεχωβᾶ), οἱ ὁποῖοι ὑποστηρίζουν ὅτι δῆθεν θεράπευσε τὸν τυφλό, μὲ τὴ δύναμη τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ

Ἑβραῖοι συνεχίζουν νὰ ἀρνοῦνται τὸν Χριστὸν μὲ κατασκευασμένα παραμῦθια!

ΙΔΟΥ ποιοὶ παραμένουν ἐδῶ καὶ ἐκίσοι αἰῶνες πεισματικά σὲ πνευματικὴ τύφλωση. Δεῖτε τὴν εἰδηση: «Εὐοχλῆσε φαίνεται ἡ εἰδηση τῆς περάτωσης τοῦ κουκουκλιου τοῦ ιεροῦ τάφου τοῦ Θεανθρώπου στὰ Ἱερουσόλυμα καὶ ἐμφανίστηκε ἄκρως προκλητὸς διημοσίευμα ἀπὸ Ἰσραηλινὴ ἐφημερίδα, ἡ ὁποία ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἑβραῖοι εἰδικοὶ ἀνακάλυψαν σύμφωνα μὲ Ἰσραηλινὴ ἐφημερίδα, ὅστεοφυλάκιο ποὺ εἶχε ἐπιγραφή μὲ ἑβραϊκά γράμματα ποὺ σχηματίζουν τὴ λέξη «Yeshua», τὰ ΜΜΕ παρουσιάζουν σημαντικὰ εὐρήματα ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰησοῦ. Σὲ μία τεράστια ἀποθήκη, ὅπου ἡ ὑπηρεσία ἀρχαιοποιολόγας τοῦ Ἰσραήλ ἀποθηκεύει τούς ἀρχαιολογικοὺς θησαυροὺς τῆς, βρέθηκε ἓνα ἀρχαῖο, κοιλτὶ ταφῆς πᾶνws τὸ ὁποῖο ἵταν χαρηνμένο τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ» (Ἰστ. Τρικλοποδιά). Θυμίζουμε ὅτι πρὶν ἀπὸ δύο χρόνια ἡ ἀρχαιοελληνικὴ ὑπηρεσία τοῦ Ἰσραήλ «ἀνακάλυψε» ἓνα τάφο καὶ μέσα σὲ μία σαρκοφάγο ὑπῆρχαν δῶτα κόπαιου νεκροῦ «Yeshua» (Ἰησοῦ), τὰ ὁποῖα ἀπέδωσαν ἀβίστασι στὸ Χριστὸ! Ἀλλὰ τὸ ὄνομα Ἰησοῦς στοὺς Ἰουδαίους ἵταν τόσο κοινὸ, ὅσο τὸ ὄνομα Γεώργιος σὲ μᾶς σήμερᾶ! Κανένας δὲν πίστεψε στὸ παραμῦθι αὐτὸ. Ὅμως οἱ Ἑβραῖοι μᾶζευαν τὴ σαρκοφάγο, γιὰ νὰ τὴ χρησιμοποιούν, ὅποτε τοὺς χρειάζεται. Τώρα ποὺ ἐγινε παγκοσμίως γνωστὴ ἡ ἀνακάλυψη τοῦ Παναγιῶ Τάφου, ξανάφεραν στὴν ἐπικαιρότητα τὸ παραμῦθι μὲ τὰ «δῶτα τοῦ Ἰησοῦ! Πῆς – πῆς κάποιος ἀνόητος θὰ τὸ πιστέψει! Κοντολογίς: οἱ ἀνθρώποι δὲν πᾶσχουν ἀπλᾶ ἀπὸ πνευματικὴ τύφλωση, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀχάριστοι, ἀφ’ οὗ τὰ Ἱερὰ Προσκυνήματα εἶναι ἡ ἐκ μεγάλῃ κόνωμα» γιὰ τὸ κράτος τους καὶ γι’ αὐτὸ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ποὺ σοβαροὶ καὶ συγκρατημένοι! Τί ἄλλο νὰ πούμε;

Ποῖος εἶναι ὁ «Θεός» τοῦ Ἰσλάμ;

ΑΛΛΟὶ πνευματικὰ ὀλότελα τυφλοὶ εἶναι καὶ οἱ μουσουλμᾶνοι, οἱ ὁποῖοι δὲ μποροῦν νὰ διακρίνουν σὲ τί «θεό» πιστεύουν. Σὲ ἓνα «θεό» ὁ ὁποῖος διψᾷ γιὰ αἷμα «ἀπίστως» καὶ βράζει τὰ καλόπαιδα, τοὺς πιστοὺς μαχητὲς του, νὰ διαπρατίναν τὰ πλέον φρικδιὰ ἐγκλήματα, ποὺ μόνον ὁ πῶ νοσηρὸς νοὺς μπορεῖ νὰ συλλάβει, πρὸς δόξα τοῦ Ἀλλάχ! Δεῖτε ἓνα ἀπὸ αὐτὰ: «Τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος (ISIS) στὴ δυτικὴ Μοσουλᾶ φέρεσε σὲ ἓνα μικρὸ παιδί ἡλικίας νηπιαγωγείου ζῶνι μὲ ἑκρηκτικὰ καὶ τὸ ἔστειλε νὰ ἀνατιναχτεῖ πᾶνω σὲ ἱρακινούς στρατιώτες. Εὐτυχῶς ἡ ἐπιθεση αὐτοκτονίας δὲν πραγματοποιήθηκε ποτέ. Σὲ βίντεο ποὺ ἀναρτήθηκε στὸ Live Leak βλέπουμε ἓνα ἱρακινὸ ἀζιωματικὸ νὰ ἀπορρίπτει τὴ βόμβα, ποὺ ἵταν δεμένη πᾶνω στὸ κορμᾶ τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ λυεῖ ἀπὸ πᾶνwu τὰ ἐκρηκτικὰ. Πρόκειται γιὰ τὸν νεώτερο βομβιστὴ αὐτοκτονίας, ποὺ χρησιμοποίησε τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος στὴ Μοσουλᾶ. Τὸ ἀγύρι ποὺ θὰ δεῖτε στὸ βίντεο καὶ ὀνομάζεται Οὐντάι φοροῦσε μία ἀλληλικὴ φόρμα καὶ κινουήταν ἀνάμεσα σὲ ἀμάχους ποὺ εἶχαν διαφύγει ἀπὸ τὴ Μοσουλᾶ ἀναζητώντας προστασία στῆς γραμμές τοῦ ἱρακινοῦ στρατοῦ. Τὸ παιδί εἶπε ὅτι ἓνας θεός τὸ διατάξε νὰ ἀνατιναχτεῖ πᾶνω σὲ ἱρακινούς στρατιώτες» (Ἰστ. Tribune.gr)! Μία τέτοια ἀποτρόπαια πράξη μόνον ὁ διάβολος τὴν ἐπιθυμεῖ καὶ εἶναι ὁ μόνος ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν διατάξει. Συμπέρασμα: ὁ Ἀλλάχ δὲ μπορεῖ, πορὶ νὰ εἶναι ὁ διάβολος! Ἐπιμένεις κ. Βαρθολομαῖ, ὅτι «λατρεύουμε τὸν ἴδιο Θεό» μὲ τοὺς «ἀδελφούς μας» μουσουλμᾶνους;

Ὁ κ. Φραγκίσκος ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπαρξιν τοῦ Θεοῦ!

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ νὰ θεωρεῖ κ-

δοῦσαιε τὸ Θεό! Στὴ συνέχεια, ὅταν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξεδίωξαν τὸν τυφλό, ὁ Χριστὸς τὸν ρώτησε ἀν πιστεύει εἰς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν ἐρώτησῃ τοῦ τυφλοῦ «τίς ἐστί, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν», ὁ Χριστὸς τὸν διαβεβαίωσε: «καὶ ἑώρακας αὐτόν καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ ἐκείνός ἐστιν». Ὁ θεραπευμένος τυφλός, χωρὶς καμιά ἐπιφύλαξη ἀπάντησε: «Πιστεύω, Κύριε καὶ προσεκίνησεν αὐτῷ» (Ἰωάν.9,35-38). Τὸ μεγάλο πρόβλημα γιὰ τοὺς διαχρονικοὺς ἀρνητὲς τοῦ Χριστοῦ δὲν ἵταν καὶ δὲν εἶναι ἀν ὑπῆρξε ξεχωριστὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἂν εἶναι Θεός. Οἱ περισσότεροὶ διωβρότητοι ἀρνητὲς τοῦ δὲν ἄρνηθηκαν ὡς ξεχωριστὸ ἄνθρωπο, ἀλλὰ τὸν ἀρνήθηκαν ὡς Θεό! Εἶναι οἱ τυφλοὶ ποὺ ἔχουν μὲν μάτια, ἀλλὰ δὲν βλέπουν! Ὅμως, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, μήπως καὶ ἡμεῖς πᾶσχουμε ἀπὸ πνευματικὴ τύφλωση; Καλὸ εἶναι νὰ ἐξετασθοῦμε!

ποῖος θεόθεν «ἀλάθητο» τὸν ἑαυτὸ του καὶ ταυτοχρόνα νὰ κάνει λάθη καὶ μάλιστα νὰ ἀμφισβητεῖ καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ; Ὁ λόγος γιὰ τὸν «ἀλάθητο» κ. Φραγκίσκο, ὁ ὁποῖος ἐνῶ δὲν διανοεῖται νὰ ἀποβάλει τὸ πλῆον δαιμονικὸ «δόγμα» περὶ τοῦ «ἀλάθητου» τοῦ ἐπισκοποῦ Ρώμης», ταυτόχρονα δηλώνει ὅτι παθαίνει κρίσεις πίστεως! Δεῖτε τὴν ἀπίστευτὴ εἰδηση: «Σὲ μία ἀποκα-

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος διὰ τὸ νόημα τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Κυρίου

Λυπτικὴ συνέντευξη στὴν γερμανικὴ ἐφημερίδα Die Zeit ὁ Ποντιφίκας μίλησε γιὰ θέματα «κρίσις στὴν πίστη» τοῦ καὶ γιὰ «ἄδειες στιγμές» καὶ ὑποστήριξε πῶς εἶναι καὶ ὁ ἴδιος «ἀμρωτὸς» καὶ «ἓνας ἀνθρώπος ποὺ κάνει λάθη». Εἰδικότερα, ὅταν ρωτήθηκε ἀν ἐγὼ ἀμφισβητῆσαι ποτέ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἀπάντησε: «Καὶ ἐγὼ, ἐπίσης, γνωρίζω αὐτὲς τίς ἄδειες στιγμές» (Ἰστ. Ξυπνήστε Ρέ)! Μετὰ τὸν ἑτερο αἰρεσιάρχη τῆς ἀγγλικανικῆς «ἐκκλησίας» just Welby, ὁ ὁποῖος ἀνοικτὰ ἀμφισβήτησε τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἀπάντησε: «Καὶ ἐγὼ, ἐπίσης, ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ! Προφανῶς μετὰ τὰ λόγια του αὐτὰ ἐκφράζει εὐλακρνεῖα, διότι ὁ «Θεός» τῆς «ἐκκλησίας» του καὶ γενικὰ τοῦ δυτικοῦ Χριστιανισμοῦ, ὄντως δὲν ὑπάρχει, διότι εἶναι μία ἀφηρημένη φιλοσοφικὴ ἔννοια τοῦ μεσαιωνικοῦ σχολαστικισμοῦ. Εἶναι δὲ τόση ἡ πίστη τοῦ στὴν ἀνταρξία αὐτοῦ τοῦ «Θεοῦ», ποὺ οὐτέ τὰ προσήματα τοῦ ἰσοπιστισμοῦ δὲν κράτησε, νὰ «καμωθεῖ» δηλαδή ὅτι τὸν πιστεύει! Ἰδοὺ μία ἀκόμη ἀπόδειξη, βγαλμένη ἀπὸ τὰ πλέον ἐπίσημα χεῖλη

τοῦ παπισμοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἡ μήτηρ τῆς συγχρόνου ἀθείας!

Καὶ κρίσις «ταυτότητος» εἰς τὸν κ. Φραγκίσκον!

ΣΕ ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ προηγουμένου σχολίου μας. Ὁ «ἀλάθητος», μετὰ τὴ ριμὴν τῆς βόμβας» του, ὅτι ἀμφισβητεῖ τὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ, θέλησε νὰ «κάνει καὶ πνεῦμα», ποὺ ὅμως ἄρχισε νὰ ἀμολαεῖ τίς γνωστὲς «θεολογικὲς» του «κοτσάνες». Δεῖτε πῶς δικαιολογεῖ τίς κρίσεις ἀπίστης του στὸ Θεό: «Ὅμως, ὁ προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας τὸνισε ὅτι αὐτὸς οἱ «κρίσις» παρέχουν ταυτόχρονα τὴν εὐκαιρίαν νὰ ὠρμίσει κανεὶς καὶ κάθε πίστη ποὺ δὲν ἀντιμετωπίζει στιγμὲς κρίσις «παρμένει στὰ σπάργανα». Ὁ ἴδιος, μετὰ τὴν ἀπλότητα ποὺ τὸν διακρίνει πάντα, δηλώσε ὅτι δὲν θεωρεῖ τὸν ἑαυτὸ του ξεχωριστὸ καὶ ἀνέφερε ὅτι αἰσθάνεται σὺν ἓνας ἀπλὸς πιστός. «Δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ὁποιαδήποτε μορφή ἐξιδανικεύσετ ἑνὸς ἀνθρώπου κουβαλᾷ πάντα μαζὶ τὴν ὑποσυνείδητα τὴν σφραγίδα τῆς ἐπιθετικότητας. Ἄν εἰμαι ἐξιδανικευμένος νιώθω ὅτι ἀπειλοῦμαι ἀπὸ ἐπίθεση. Δὲν βλέπω τὸν ἑαυτὸ μου σὺν καὶ ξεχωριστό. Εἶμαι ἓνας ἀμαρτωλός, εἶμαι ἓνας ἀνθρώπος ποὺ κάνει λάθη», συμπλήρωσε ὁ 80χρονος Ποντιφίκας» (Ἰστ. Ξυπνήστε Ρέ)! Προσπαθοῦμε νὰ «ποτακρωγραφίσουμε» ἡ ἔστω νὰ δοῦμε τί θέλει νὰ πεῖ με αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ του λεγόμενα καὶ τὸ μόνον πράγμα ποὺ καταλάβουμε εἶναι ὅτι προσπαθεῖ νὰ «τὸ παῖξει» σημαντικὸς μετὰ τὴν δῆθεν «ἀσημαντότητά» του! Ὑποκριτὴ κ. Φραγκίσκε, ἂν θέλεις ὄντως νὰ μᾶς πείσεις ὅτι δὲν εἶσαι «σημαντικός», ἀπέβαλε τὰ δαιμονικὰ δόγματα τοῦ «ἀλάθητου», τοῦ «πρωτεύου» καὶ τοῦ «ἀντιπροσώπου τοῦ Χριστοῦ στὴ γῆ» ἀπὸ πᾶνω σου, γιὰ νὰ σὲ πιστέψουμε!

Νέο ρεσιτὰλ ὑποκρισίας τοῦ κ. Φραγκίσκου!

ΑΝΑΜΕΣΑ στῆς ἀνάρτητες «φωμάρες» του ὁ «ἀλάθητος» καὶ «πρώτος» τῆς «καθολικῆς ἐκκλησίας», γιὰ νὰ τὸ «παίξει καὶ σαβάρὸς» κατάρκινε τὸν «λαϊκισμό». Δεῖτε τί εἶπε: «Ὅμως, ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἔκανε ἀναφορά καὶ στὸν λαϊκισμό μὲ μερίδα ποὺ διενδοῦς Τύπου, ὅπως ἡ βρετανικὴ ἱστοσελῖδα Independent, νὰ ὑποστηρίζει ὅτι πρόκειται γιὰ μία «συγκυαλυμμένη» προειδοποίηση πρὸς τὸν Ἀμερικανὸ πρόεδρο Ντόναλντ Τρμππ. «Ὁ λαϊκισμὸς εἶναι κακὸ πράγμα καὶ ἔχει ἀσχημὸ τέλος, ὅπως ἔχει ἀποδειχθεῖ κατὰ τὸν περασμένο αἰῶνα», δηλώσε ὁ Πάπας καὶ πρόσθεσε πῶς «ὁ λαϊκισμὸς χρειάζεται πάντα ἓνα «Μεσσία», γιὰ νὰ πετύχει, γεγονὸς ποὺ εἶναι ἀσυνμύβριστο μετὰ τῆς χριστιανικῆς ἀξίε»» (Ἰστ. Ξυπνήστε Ρέ)! Τελικὰ ὁ ἀνθρώπος «δὲν παίζειται». Ἐγὼ ἐπεπράσιμ κάθε ὄριο ἰσομιστικῆς ὑποκρισίας. Σηληνά τὸν τὸν λαϊκισμό αὐτὸς ποὺ ἐδῶ καὶ τρία χρόνια δὲν κάνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὰ νὰ «τὸ παῖξει» «λαϊκὸς τύπος», γιὰ νὰ δεῖξει ὅτι δῆθεν ὁ ἴδιος δὲν μοιάζει με τοὺς προκατόχους του, τοὺς ὁποῖους κουβαλοῦσαν οἱ καρδιᾶνᾶνοι στὴν πλάτῃ τους, διότι δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ παύουν στὴ γῆ καὶ ἀπαίτουσαν νὰ τοὺς φιλοῦν τὰ πόδια οἱ πάντες, ἀκόμα καὶ οἱ πλῆον ἱσχυροὶ ἡγέμονες, ἀν ἤθελαν νὰ βρίσκονται στὴ θέσθ του! Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι διαφορετικὴ! Ἄν πράγματι ὁ κ. Φραγκίσκος ἤθελε νὰ διαφοροποιηθεῖ ἀπὸ ἐκείνους, δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ σταθεῖ μόνον στὰ ἐξωτερικὰ καὶ φερσίματα, ἀλλὰ νὰ ἀνατρέψει ὁλόκληρο τὸ σαθρὸ καὶ ἀντίχριστο πατικὸ σύστημα! Ὅσο γιὰ τὸν «Μεσσία» ποὺ κάνει λόγο ὅτι τὸν χρειάζεται ὁ λαϊκισμός, ἄς κοιτάξτε τὴ δικὴ του «μεσσιανικὴ» ιδιότητα, ἀφ’ οὗ χωρὶς τὴν φερόντῃα του ἡ «ἐκκλησία» του δὲ μπορεῖ νὰ ὑπαρξεῖ!

Ὁ ΘΕΟΔΟΣΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ὁ ΑΓΙΟΣ ΜΕΜΝΩΝ Ὁ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Στῆς 19 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾷ τὴν μνήμη τοῦ ὁσίου πατρός ἡμῶν Μέμνωνος τοῦ θαυματουργοῦ. Ὁ ἅγιος Μέμνων ἀφ’οὗ ἐγκατέλειψε τὸν κόσμo καὶ τὰ τοῦ κόσμου ἐννε μοναχὸς γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ ζούσε μὲ ὑπακοὴ καὶ ὑπομονή. Προδούσε τόσο πολὺ στὴν ἀρετὴ, ὥστε ὁ Θεὸς τὸν ἀξίωσε νὰ γίνῃ καὶ ἡγούμενος στὴν Μονὴ τῆς μετανοίας του καὶ τὸν στόλισε μὲ τίς ἀρετὲς τῆς ἀγάπης, τῆς προσπάτηας καὶ τῆς θαυματουργίας. Ὅταν κάποτε ἔπεσαν ἀκρίδες στὰ χωράφια τῆς Μονῆς ὁ ἅγιος Μέμνων, ἀφ’οὗ προσευχήθηκε, ἐδίωξε τίς ἀκρί-

δες καὶ τίς δόγησε σὲ ἓνα ποταμό, ὅπου πνίγηκαν. Ἐπίσης ἀνέβλισε νερὸ σὲ ἀνυδρὴ περιοχή μὲ τὴν προσευχή του. Ἄλλη φορὰ προσπάτησε τοὺς ναυῆς ἐνὸς πλοίου, τὸ ὁποῖο βρισκόταν σὲ θαλασσοσπαραχή. Οἱ αὐτὲς ὅταν τὸν ἐπικαλοῦσθκαν, ὁ ὁσιος ἐμφανίσθηκε καὶ ἐπιστατοῦσε τὸ πλοῖο μέχρι ποὺ τὸ δόνησε ἀβλαβὲς σὲ κάποιο λιμάνι. Ἐτοῖ ἐξήσε ὁ ὁσιος προσφέροντας τίς εὐεργεσίες του σὲ ὅσους τὸν ἐπικαλοῦνταν καὶ ἀφ’οὗ εὐαρέστησε τὸν Θεό κοιμήθηκε ἐν Κυρίῳ καὶ ἀξιώθηκε τῆς οὐρανίας μακαριότητος.

Εἰς μνημόσυνον αἰώνιον

Πρωτοπρεσβύτερος Ἀθανάσιος Μπελαντῶνας

Μία σπανία καὶ ἀνεπανάληπτος ἱερατικὴ Προσωπικότης

Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου π. Παναγιώτου Καραγιάννη

Ὁ βίος τοῦ ἵταν σηµαδεµένος ὑπὸ τῆς Θείας Χάριτος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του τὸ 1925 ἕως καὶ τῆς κοιµήσεώς του τὴν 28ην Φεβρουαρίου τοῦ 2017. Ἡ κηδεία του συνέτεσε τὴν 1ην Μαρτίου καὶ ὠραν 10 π.μ. τὴν ἴδια ὥρα καὶ ἡμέρα εἶχε γίνει καὶ ἡ χειροτονία τοῦ. Ὁ Κύριος τὸν κατεκόµησε µὲ τρία µεγάλᾳ χαρίσµατα· τὸ προσορτικόν, τὸ διορατικόν καὶ τὴν προθυµίαν. Διάδηµα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἡ ἄκρα ταπεινότης.

Θὰ ἀναφέρω ἓνα καὶ µόνον Θεοσήµαντο σηµεῖον πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Τὸ 1980 ἦλθον ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Μητρόπολιν Μεσσηνίας καὶ ὁ Κύριος ἔνα ἀπογεῦµα µὲ ὠδήγησε εἰς τὸν ἅγιον Μηνᾶ. Βλέπω νὰ βγαίνῃ ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριο ἓνας σεβάσµιος ἱερεὺς µὲ ἐπιβλητικὴ Μεγαλειότητα. Μόλις µὲ εἶδε µὲ κάρφωσε µὲ τὸ πύρινο βλέµµα του, καὶ δείχνοντάς µε µὲ τὸ δάκτυλον µου λέγει µὲ βροντερὴ φωνή: «Εἶσαι ὁ Πατὴρ Παναγιώτης καὶ ψάχνεις γιὰ πνευματικὸ-πέρασε µέσα».

Δὲν θὰ γράψω τίποτε ἄλλο, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν

Ἡ ἀλήθεια διὰ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀρχαίων...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

καὶ ναοί.

Οἱ περισσότεροὶ χριστιανικοὶ ναοί, ἀντίστοιχα, τῆς παλαιοχριστιανικῆς ἐποχῆς δὲν σφόνταϊ μὲ-χρι σήμερ. Πολλοὶ καταστράφηκαν χωρὶς νὰ ζα-νακτισθοῦν ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς καὶ ἔμειναν ἔρειπια. Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅμως ὅτι ἐβοήθη ὁ πολιτισμὸς ἡ Ὁρθόδοξή Ἐκκλησία. Παρομοίως οἱ ὁποῖες καταστροφές ἀρχαίων μνημείων δὲν προ-κάλεσαν τὸ τέλος τοῦ ἀρχαίου ἑλληνικοῦ πολιτι-σμοῦ. Καὶ ἂν ἐσθῆς ἡ ἀρχαία θρησκεία, αὐτὸ ἐγ-νε γιὰτὶ οἱ Ἕλληνες τὴν ἀπέρριψαν καὶ ὄχι γιὰτὶ οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἐξέριζωσαν βίαια.

Τὰ εἰρηπια τῆς πρωτοβυζαντινῆς (7ου ἡ 8ου αἰ.μ.Χ.) βασιλικῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων Τραχώ-νων Ἀλίουμ. Ὁ ναὸς (ἄγνωστο πότε) καταστρά-φηκε ἀπὸ σεισμό, τὰ μαρμάρινα μέρη του συλῆ-θηκαν καὶ δὲν ἀνοικοδομήθηκε ποτέ ἀπὸ τοὺς Χριστιανοὺς τῆς ἀποχῆς.

Ἐπιλόγος

Πολλὰ ἄλλα θὰ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρουμε, γιὰ νὰ ἐξαντλήσουμε τὸ θέμα τῆς καταστροφῆς τῶν ἀρχαίων μνημείων, ἀπερὶ οὗ οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος» (Εβρ.9,5). Ἡ οὐσία βρίσκεται στὸ ὅτι τὸ ὅλο κατηγορητήριο δὲν εἶναι παρὰ μία προσ-τάθεια συκοφαντίας καὶ λαστολογίας ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀπὸ τοὺς νεοπαγανιστῶν, «διυλίζοντες τὸν κώνωπα τὴν δὲ κἄμηλον καταπί-νοντες» (Μτ.23,24). Ἄλλοι ἀπὸ ἡμιμυθεῖα, ἄλλοι ἀπὸ ἡβελιζμένη παραποίηση τῆς ἀλήθειας μᾶς καταλογίζουν τὸ καταστρέψαµε σχεδόν τὰ πάντα ἀπὸ φανατισµό, ἐνῶ τελικὰ ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι οἱ Χριστιανοὶ κατέστρεψαν πολὺ λιγότερα μνηµεῖα ἀπὸ ὅσα δαίλυσαν συνολικὰ στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου οἱ μὴ Χριστιανοί, Ἕλληνες ἡ ἀλλοφύλοι.

Στηρίζον καὶ ἀνετο σκέλος, Ἡρακλῆς καὶ Ἀθηνᾶ 5ος αἰ.π.Χ. (Αρχαία Ὀλυμπία) καὶ Παναγία Βρε-φοκρατούσα 11ος αἰ.μ.Χ. (Οὐτρέχτη), Ἀρχιεπισκο-πικὸ Μουσεῖο). Μία ἀπὸ τίς πολλὰς ἀποδείξεις ὅτι οἱ Βυζαντινοὶ μελετοῦσαν καὶ μιμοῦνταν τὰ ἀρχαία ἑλληνικὰ ἀγάλματα!

Ἡ ἀναγιωτιστία τῶν δηλώσεων

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ἂν μποροῦσαν νὰ προσ-φέρουν ἔργο στὴν κοινωνία καὶ συγχρόνως νὰ ἀποτελέσουν φωτεινὸ παράδειγμα πρὸς μίμη-ση.

Οἱ εὐκρινεῖς δηλώσεις σπανίζουν καὶ στὸν ἱερὸ χώρο τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ μητροπολίτης κά-νων δηλώσεις, γιὰ νὰ γίνουν εὐρύτερα γνω-στές οἱ προθέσεις τους καὶ οἱ ἐπιδιώξεις τους καὶ νὰ προλάβουν τυχόν παραπληροφόρηση. Σὲ σύντομο ὅμως χρονικὸ διάστημα διαπι-στῶναι καὶ ὁ τελευταῖος τῶν πολιτῶν ὅτι οἱ δη-λώσεις τους δὲν ἀποκάλυψαν τίς κρυφές τοὺς ἐπιθυμίες.

Ἀναφέρω μιά περίπτωση, ποὺ στὴν ἀρχὴ ἐντυπωσίασε καὶ μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες απο-γοήτεψε. Ἐνας μητροπολίτης ἀνακοίνωσε τὴν παραίτησή του, ἡ ὁποία ἐγίνε ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὴ σὺνοδο καὶ γνωστοποιήθηκε εὐρύτερα μὲ πρόσθετες δηλώσεις ἀπὸ τὸν ἴδιο. Ὅλοι τὸν ἐπαίνεσαν, γιὰτὶ ἔφυγε ἀξιοπρεπῶς ἀπὸ τὴν υπεύθυνθ θέση του. «Μπράβο, εἶπαν οἱ ἀνυ-ποψίαστοι ἄνθρωποι. Μακάρι νὰ τὸν μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι βρίσκον-ται σὲ ἀδυναμία, ἀλλὰ δὲν παραιτοῦνται». Ὅμως δὲν τελείωσε ἐδῶ ἡ ὑπόθεση.

Ἡ καλὴ ἐντύπωση ἐπισκιασθηκε, ὅταν ὁ πα-ραιτηθεὶς μητροπολίτης ἄρχισε ἓνα ἀγῶνα γιὰ νὰ ἐκλεγεῖ στὴ θέσθ του ὁ πρωτοσύγκελλός του! Ἀρχισαν οἱ μυστικὲς τηλεφωνικὲς ἐπικοινωνίες, ἀλλὰ καὶ οἱ φανερὲς συναντήσεις

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς ὅτι δύνανται νὰ καταθέσουν τὴν συνδρομὴν των ἡ ἐπίσχυσι καὶ εἰς τὴν ἑθνικὴν Τράπεζαν εἰς τὸ ὄνομα «Πανελληνίους Ὁρθόδοξος Ἑνωσις», Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. IBAN: GR 12011290000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τράπεζας εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ Ὅ.Τ. δὲν ἐχὲ κερδοσκοπικὸν χαρακτῆρα καὶ τὰ ἔξο-δα ἐκδόσεως του στηρίζονται ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον εἰς τὰς συνδρομὰς σας. Βοηθήσατε εἰς τὴν ἐκδοσιν καὶ διάδο-σιν τοῦ Ὅ.Τ..

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ Ὅ.Τ..

Μακάρι κάποτε τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀποίμαντα νὰ βελτιωθοῦν καὶ ὅλοι, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, νὰ δοξάζουν ἀνεμπόδιστα τὸ Θεό καὶ νὰ ἐλπί-ζουμε στὴ σωτηρία μας.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ καὶ τίς αἰρέσεις· Παπισμὸ-Προ-τεσταντισμὸ καὶ Οἰκουµενισμὸ, Ἐκδό

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ ΘΕΟΛΟΓΩΝ»

Δελτίον Τύπου τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ) Προσπάθεια ἐκφοβισμού καὶ παραπλανήσεως συναδέλφων ἀπὸ Σύμβουλον τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας

Σύμφωνα μὲ ἐνυπόγραφες καταγγελίες, οἱ ὁποῖες κατατέθηκαν στὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ, ὁ Σύμβουλος τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας κ. Σταύρος Γιαγκάζογλου περιφερόταν στὸ 2ο ΠΕΚ Αθηνών, στὶς 9/5/17 καὶ παραπλανοῦσε τοὺς ἐπιμρφούμενους Θεολόγους λέγοντάς τους ὅτι «ἀς

ἀντιδράει ἡ ΠΕΘ ὅσο θέλει, ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀποδεχθεῖ τὰ νέα Προγράμματα καὶ ἔχει συμφωνήσει μὲ τὸ Ὑπουργεῖο καὶ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ) γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τους στὰ σχολεῖα», προσπαθώντας ἐπὶ, να τοὺς ἐξουθενώσει ψυχολογικά καὶ νὰ κάμνει

τὶς ἐντονότερες ἀντιδράσεις τους ἐναντίον τῶν νέων Προγραμμάτων, οἱ ὁποῖες εἶναι γενικευμένο φαίνόμενο σὲ ὁποιοδήποτε σημεῖο τῆς Χώρας ἐπιχειροῦνται οἱ ἐπιμρφώσεις.

Σημειώτων ὅτι ἡ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας οὔτε ἔχει λάβει οὔτε ἔχει ἀνακοινώσει ἀπόφαση τῆς ὅτι συμφωνεῖ μὲ τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν.

Σὲ ἐρώτηση ἐπιμρφούμενου Θεολόγου «ἐπὶ ποίῳ ἐπίσημον ἀποδεικτικό στοιχείῳ στηρίζε- ται αὐτὴ σας τὴν τοποθέτηση κ. Σύμβουλε (ὅτι ἡ Ἐκκλησία συμφωνήσε);», ἡ ἀπάντηση ἦταν ἡ σιωπὴ.

Ἡ σιωπὴ ἐπίσης, ἦταν ἡ ἀπάντησις σὲ ἐπιμρφούμενο πού ρώτησε: «Θὰ ἐπιμρφώσε- τε καὶ τοὺς καθηγητῆς Θεολό- γους τῶν ἐτεροδόξων θρησκευ- τικῶν κοινοτήτων (Ρωμαιοκαθο- λικῶν, Μουσουλμάνων, Ἑβραί- ων), τῆς Χώρας μας γιὰ τὰ νέα Προγράμματα;». Σὲ ἄλλη περιπτώσῃ πάλι ὁ κ. Σταύρος Γιαγκάζογλου ἀκού- σοντάς τους προβλημάτωνους συναδέλφου χτύπησε τὸ χέρι του στὸ ἔδρανον καὶ φωνάζε μὲ ἐνταση: «Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Σταύρος Γιαγκάζογλου καὶ Θεολόγους σὰν κὶ σένα θὰ τοὺς κάνω εἰδικὴ ἐπιμρφωση τὸν Σεπτέμ- βριον».

Ἐκτὸς τῶν παραπάνω προ- φορικῶν δηλώσεων, οἱ ἀνακοι- νώσεις τῆς ΠΕΘ, ποὺ εἶχε τοιχο- κολλήσει συνάδελφος ἐπιμρ- φώμενος, σκίστηκαν γιὰ νὰ μὴ διαβροῦνται.

Γιὰτὶ ἀραγε ὑπάρχουν αὐτὲς οἱ ἀντιδράσεις, ὁ ἐκφοβισμὸς τῶν συναδέλφων, ἡ εἰρωνεία, ἡ αὐταρχικὴ συμπεριφορά; Εἶναι ἐξάκαθρο πῶς μὲ τραμποκι- σμούς καταβάλλεται κάθε προσ- πάθεια γιὰ τὴν ἐπίσθλὴ ἐνὸς μνημονιακοῦ μαθήματος Ὁρη- σκευτικῶν καὶ συντελεῖται ἓνας ψυχικὸς καὶ πνευματικὸς βια- σμός, σὲ βάρος τῆς ψυχοπνευ- ματικῆς ἰσορροπίας τῶν καθη- γητῶν καὶ τῶν μαθητῶν. Σὲ ἓνα ἀπόλυτα σκοταδιώτικο κλίμα, πού θυμίζει σκοτεινὲς περιό- δους τῆς ἑλληνικῆς καὶ παγκό- σμιας ἱστορίας ἐπιχειρεῖται ἡ ὀθην ἐπιμρφωση τῶν συνα- δέλφων Θεολόγων δὲ ἀντικειμε- να, πού τοὺς εἶναι ἴδῃ γνωστὰ ἀπὸ τὴν παιδαγωγικὴ καὶ διδα- κτικὴ μεθοδολογία, ἀποκρύπ- τποντας τὸν πραγματικὸ χαρα- κτήρα τοῦ νέου Προγράμματος τοῦ μαθήματος τῶν Ὁρησκευ- τικῶν, πού δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὴν ἐπιβολὴ τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ καὶ ἡ προώθησις τῆς ἀτομικῆς θρησκείας, πού θὰ εἶναι μετρίτ ἀπὸ στοιχεῖα δομο- ρετικῶν θρησκευτικῶν παραδό- σεων.

Θὰ συστήναμε αὐτοσυγκρά- τηση σὲ ὅλους ὅσοι ἀντιμετωπι- ζουν τοὺς ἐπιμρφωμένους ὡς ἀνθρώπους, πού μποροῦν εἶτε νὰ ἐκφοβίσουν εἶτε γὰ χειραγω- γήσουν, ὥστε νὰ εἶναι πού πει- θαρχικοί στὶς ἐντολές τους. Ἡ ΠΕΘ καταγγέλλει τὸν κ. Σταύρο Γιαγκάζογλου γ' αὐτὴ τὴν τακτικὴ ἐκφοβισμοῦ (bul- lying), συναδέλφωρ, γιὰ τὴν ὀλὴ προσπάθεια φασιστικῆς ἐπι-βολῆς τῶν νέων Προγραμμά- των, ἀλλὰ καὶ γιὰτὶ σπεύδει νὰ προκαταβάλει τὴ γνῶμὴ τῆς Ἐκκλησίας παρουσιάζοντας κά- ποιες, πιθανόν, θέσεις μελῶν τῆς Ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἀπόφασι τοῦ συνόλου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ ΠΕΘ ἔχει ἤδη ἀπευθύνει ἐπιστολὴ στὸν Ἀρχιεπίσκοπο. Κατόπιν, ὅμως, τὴν παραπάνω γεγονότων ἀναγκάζεται νὰ δώσει σὲ δημοσιοποίη τὴν ἐπιστολὴ αὐτὴ καὶ νὰ ἀπευθύνει καὶ νέα, προκειμένου νὰ λάβει υπεύθυνος ἀπατήσεως γιὰ τὴ «συμφωνία» τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν Πολιτεία.

Εἶναι ἡ ἐποχὴ πού ὁ καθένας μας μὲ τὴ συμπεριφορὰ του γράφει τὴ δική του ἱστορία καὶ δίνει τὴ δική του μαρτυρία. **Τὸ ΔΣ τῆς ΠΕΘ**

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

28 ΜΑΪΟΥ 2017

Ἀπόστολος: Πράξ. κ´ 16-18, 28-36

Εὐαγγέλιον: Ἰωάν. ιζ´ 1-13

Ἦχος: πλ. Β´ - Ἑωθινόν: Ι´

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

«τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἦν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» Ἡ συνειδησις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

Εἰς τὸ σημερινὸν Ἀποστολικὸν ἀνάγνωσμα, ὁ Ἀπόστολος τῶν ἑθνῶν Παῦλος εὐρίσκει εἰς τὴν πόλιν τῆς Ἐφέσου καὶ δίδει τὰς τελευταίας συμβουλὰς τοῦ εἰς τοὺς ποιεμένας τῶν χριστιανῶν (ἐπι- σκότους καὶ πρεσβυτέρους). Συμβουλὰς ποὺ ἀφοροῦν τὴν παι- δαγωγίαν τοῦ ποιμνίου καὶ τὴν ὀρθὴν πνευματικὴν καθοδήγησίν του. Εἶναι οἱ ποιεμένες ἐκεῖνον τοὺς οἰσμούς ὁ ἴδιος ὁ Ἀπόστολος ἐξεργάσθηκε καὶ διὰ τοὺς ὁποίους αἰσθάνεται βαρυστήν ἐυθύ- νην. Ἀνησυχεῖ διὰ τὴν δραστηριότητά των ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐν γένει διαγωγὴν των καὶ διὰ τοῦτο καθιστὰ τοῦτους ὑπολόγους ἐνώπιον τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὑπὸ τοῦ ὁποίου καὶ προεχειρίσθασαν. Τὰ λόγια του, ὅπως τὰ μελετᾷ καὶ τὰ ἀκούει ὁ μελετητῆς καὶ ἀκρο- ατῆς, εἶναι λόγια καρδίας καὶ δηλώνουν τὸ βάθος καὶ πλάτος τῆς εὐαισθησίας, ἡ ὁποία τὸν διακρίνει εἰς τὴν ἐπιτέλεσιν τοῦ ὑψίστου ἔργου τῆς κατηχήσεως καὶ διαπομπάνσεως τοῦ ποιμνίου.

Ἡ Ἐκκλησία

Τὸ σημεῖον ὅμως εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀκροατῆς ὑποχρεοῦται νὰ σταθῇ εἰς ὀλίγον εἶναι ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ἀναγράφεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ. **Διὰβάθωμεν. «Προσέχετε οὖν ἑαυτοὺς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὤμεις τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπισκότους, ποιεῖν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ, ἦν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος» (Πράξ. Κ´ 28).** Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ, ἀφ´ ἐνὸς μὲν ἐκθέτει ὁ Ἀπόστολος τὴν ἀξίαν τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ ἀφ´ ἑτέρου, καθιστὰ ὑπο-λόγους τοὺς ποιεμένας, οἱ ὁποῖοι καὶ ἔχουν ἀνάλαβὴ τὴν κατὰ Χριστὸν διαπαιδαγωγίαν τοῦ ποιμνίου.

Ἄς ἴδωμεν ὅμως τί εἶναι ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ μας Ἐκκλησία; διό- τι πολλὰ ἀπόψεις ἀκούονται καὶ συνήθως αἱ ἀπόψεις αὗται προ- φέρονται ἀπὸ χεῖλᾳ ἀγνοούντων καὶ ἀδιαφόρων, πολλὰκις δὲ καὶ ὑπὸ εἰδημόνων, οἱ ὁποῖοι ὅμως ἐσκεμμένως παραγραφόσσουν τὴν περὶ αὐτῆς ἀποψιν καὶ τὴν παρουσιάζουν κατὰ τὴν ἰδεάν καὶ θεω- ρίαν καὶ ἐπιθυμίαν των.

Θεῖον καθίδρυμα

Καὶ ὅταν λέγωμεν, «θεῖον καθίδρυμα», ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ Θεὸς ἰδρυτὴς αὐτῆς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Αὐτὸς τὴν Ἱδρυκαὶ καὶ τὴν θεμελίωσε ἐπὶ τοῦ Θεοῦ Του αἵματος καὶ δὲν ἔπαυ-σε ποτὲ νὰ τὴν μεριμνᾷ. Οὐδέποτε τὴν ἐγκατέλειψε καὶ ὅπως ὑπε-σχέθη εἰς τοὺς ἱερούς μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους ὀλίγον πρὸ τῆς Αὐτοῦ Ἀναλήψεως, **«ἰδοὺ ἐγὼ μεθ´ ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθ. ΚΗ´ 20).** Ἔστω καὶ ἂν πλήθος αἰρετικῶν ἰσχυρίζετο ὅτι, εἰ αὐτοὺς ὁ Κύριος ἀνέθεσε τὴν διακυβέρνησιν τῆς Ἐκκλησίας Του, ὁ λόγος οὗτος δεῖκνυται ἐν τῇ, τὴν μερίμναν καὶ συντήρησιν τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλη-σίας τὴν ἔχει ὁ Θεὸς ἰδρυτὴς καὶ δομητὴρ αὐτῆς. Ἄλλως τε, τί θὰ μπορούσε νὰ προσφέρει εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὁ φθαρτός καὶ ἁμαρ-τωλὸς καὶ ἀσήμετος ἀνθρώπος; Πῶς θὰ μπορούσε νὰ συντηρῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τὸ Θεῖον αὐτὸ καθίδρυμα, ὁ μικρὸς καὶ ἀδύναμος «βρότος»; ὁ ὁποῖος χωρὶς τὴν θείαν βοήθειαν δὲν δύναται «ποιεῖν οὐδέν»; Καὶ ποτε, ἀραγε, ἀνέθεσε ὁ Κύριος μίαν τοιαύτην ἀνάθε-σιν εἰς τοὺς ὡμούς κάποιου ἀνθρώπου;

Αὐτός, ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς Ἰδρυτὴς τῆς Ἐκκλησίας Του καὶ Αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν συντηρεῖ, διότι μόνον Αὐτὸς ... δύναται! Εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώ-πους ἐντεπιστεύθη τὴν ἐπιλογὴν τῶν ποιμένων καὶ τὴν διανομίην τῶν ἀρμοδιοτήτων, εἰς τὰς ὁποίας – καὶ πάλιν – ὁ Κύριος παρεμβαί-ναι καὶ χειροτονεῖ ... καὶ χειροθετεῖ ... καὶ ἰκανοῖ ... καὶ ἐνδυναμοῖ!

Ὁ ἀσήμετος ... ἀξιοῦται!

Ἐπόμενον, βεβαίως, εἶναι, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ νὰ ζῇ καὶ νὰ πορεύεται εἰς τοὺς αἰῶνας, ἔχουσα βασικὸν παράγοντα τὸν ... ἀση-μάντον καὶ μικρὸν ἀνθρώπον! Δι´ αὐτὸν (τὸν ἀνθρώπον) ἄλλως τε καὶ ἰδρυτὴ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ αὐτῆς δομητόρος. Διὰ νὰ δύναται οὗτος νὰ σωθῇ, διὰ νὰ δύναται νὰ συγκυροῦνται αἱ ἀτελείαι του καὶ καθη-μερινὰ ἁμαρτίαι του διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως διὰ νὰ ζωοποιήται διὰ τοῦ Παναγίου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵμα-τος τοῦ Δεσποτοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαρί-στιας διὰ νὰ δυνηθῇ οὗτος ὁ οὐπὸσθεν καὶ ἀξιώθῃ τῆς, μετὰ τὸν σωματικὸν αὐτοῦ θάνατον, αἰώνιου ζωῆς καὶ σωτηρίας.

Ἀξιοῦται ὁ ἀνάξιος ἀνθρώπος καὶ ὑποχρεοῦμεθα νὰ φέρομεν εἰς τὴν μνήμην ἡμῶν τὸ λόγιον ἐκεῖνο τοῦ Προφητῆανκτος Δαυὶδ **«τὶ ἔστιν ἀνθρώπος ὅτι μιμησῇ αὐτόν; ἡ υἱὸς ἀνθρώπου, ὅτι ἐπισκέπτεται αὐτόν; ἡλὰτπως αὐτὸν βραχὺ τί παρ´ ἀγγέλους, δοξῇ καὶ τιμῇ ἑστεφανώσας αὐτόν, καὶ κατέστηρας αὐτὸν ἐπὶ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου» (Ψαλμ. Η´ 5-7).** Τοῦτο ὅμως, οὐδό-λως δίδει εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα, ὅπως θεωρήσωμεν ὅτι ἡ Ἐκκλη-σία ἀνήκει εἰς ἡμᾶς καὶ δικαιοῦμεθα, ἐντὸς αὐτῆς νὰ πολιτευόμε-θα, ὡς ὁ καθεὶς ἐπιθυμεῖ. Εἶναι ὁ ἀνθρώπος, βασικτώτατος παρά-γων εἰς τὴν Ἐκκλησίαν δὲν εἶναι ὅμως, ὁ ... ἀρχηγὸς αὐτῆς. Ὁ ἀσημάντος ... ἀξιοῦται! Ἄς μὴ μᾶς διαφεύγῃ τοῦτο. Δὲν εἰμεθα ἀξι-οὶ ἀντιθέτως εἰμεθα ἀνάξιοι καὶ κατὰ χάριν ἀξιοῦμεθα ὑπὸ τοῦ Παν- αγίου Πνεύματος!

Ὁ Κύριος μᾶς τιμᾷ καὶ μᾶς δοξάζει

Τὸ νὰ ἀνήκωμεν εἰς τὸ Θεῖον αὐτὸ καθίδρυμα καὶ νὰ εἰμεθα μέλη τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ μας Ἐκκλησίας, ἀποτελεῖ ἰδιαίτην τιμὴν καὶ δόξαν δι´ ἡμᾶς τοὺς ἀναξίους. Ποῖαν δόξαν καὶ ποῖαν τιμὴν αἰσθάνεται ἀραγε κάποιος, ὅταν ἐπιβλεπται ὑπὸ τῶν βασιλέως καὶ τοῦ προσφερόμεν καὶ μὴ προνομιούχου θέσι; Ποῖαν ὑπεροχὴν δι-καιοῦται νὰ βιώνῃ, ὅταν ὁ βασιλεὺς οὗτος δεῖκνυι εἰς αὐτὸν ἰδιαί- τεραν εὐνοίαν καὶ ἐμπιστοσύνην καὶ ἀγάπην; Συμφωνοῦμεν ἅπαντες, ὅτι τοιαῦται τιμαὶ δικαίως θὰ πρέπει νὰ ἐκτιμῶνται ὑπὸ τῶν τιμωμένων.

Ἄς ἀντιπαράθεσωμεν ὅμως εἰς τὰς ἀνωτέρω ἀνθρωπίνας καὶ ἐννοίας τιμὰς, τὴν τιμὴν καὶ δόξαν τὴν ὁποῖαν δίδει εἰς ἡμᾶς ὁ Κύριος! Αὐτὸς εἶναι ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευμένων καὶ ὁ Κύριος τῶν κυριευόντων· ἐνώπιον Αὐτοῦ, **«πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρα-νίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταιχύνων» (Φιλίπ. Β´ 10)** Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἀληθινὸς καὶ παντοδύναμος Θεός. Καὶ μᾶς ἀξίωσε νὰ ἀνήκωμεν εἰς τὴν Ἁγίαν Του Ἐκκλησίαν καὶ μᾶς δοξάζει διδων εἰς ἡμᾶς τὸ Παν- αγίον Σῶμα Του καὶ τὸ Πανακίτητον Αἷμα Του. Μᾶς δοξάζει, περι-ποιούμενος δι´ ἡμᾶς θέσιν πλῆριον Του εἰς τὴν Βασιλείαν Αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον.

Εἶθε νὰ μὴ περιφρονήσωμεν τὴν μοναδικὴν καὶ ὑψίστην αὐτὴν τιμὴν καὶ νὰ ἀξιώθωμεν νὰ τὴν ἀπολαύσωμεν. Ἀμὴν.

Ἀρχιμ. Τιμόθεος Γ. Παπασαῦρου

Ἱεροκήρυξ Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πατρῶν

ΑΝΤΙΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τί δὲν κατανοοῦν οἱ Παπικοὶ ἀπὸ τὴν Ὅρθοδοξίαν

Τοῦ κ. Λέοντος Μπράνγκκ, Δρος Θεολογίας

67ον

Σταυροφορία, ἡ προδοσία τοῦ 1204

Ἡ 4η Σταυροφορία δὲν ἦταν ὅπως οἱ δύο προ- ηγοούμενες σταυροφορίες τῶν βασιλέων. Αὐτὰ τὰ ἐγχειρήματα, ἄλλωςτε, λόγω τῶν διαφορῶν μετα- ξύ τους εἶχαν ἀποδειχθεῖ ὅχι ὡς ἰδιαίτερα ἐπιτυχή. Ἐπίσης γιὰ τὸν παπικὸ θρόνο ὁ ἐλεγχος αὐτῶν τῶν ἐκστρατειῶν ἦταν δύσκολος. Ἐποὶ ἡ 4η Στα- ροφορία φάνηκε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅτι βρισκείται κἀwt ἀπὸ καλυτερο οἰωνὸ (θὰ ξεκινούσε μὲ καλυτέρους οἰωνούς). Παρόμοια μὲ τὴν πρώτη, δὲν ὑπῆρξε ἰσχυρὴ κοσμικὴ προσωπικότητα, ἡ ὁποῖα θὰ μπο- ροῦσε νὰ ἠγηθῇ τῆς σταυροφορίας. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ πάπας Ἰννοκέντιος Γ´ (1198-1216), μῖα ἀπὸ τῆς μεγαλύτερες παπικῆς μορφῆς τοῦ μεσαίωνα καὶ θερμὸς ὁπαδὸς τῶν σταυροφορίων, θεωροῦσε τὴ στιγμὴ ἰδιαίτερα κατάλληλῃ γιὰ τὴν κήρυξί νέας σταυροφορίας, ὥστε νὰ ἐνισχυθεῖ τὸ βασιλεῖο τῶν Ἱερσογύλων, τὸ ὁποῖο ὁ ἴδιος παρεῖχε ὡς φέου- δο. Στὴ Γαλλία εἶχε διαμορφωθεῖ βετικὴ κίνησις πρὸς μῖα νέα σταυροφορία μὲ ἓνα φλογερὸ ἱεροκή- ρον, τὸν Fulk de Neuilly, ὁ ὁποῖος μὲ ἐντολὴ τοῦ Πάπα προκάλυψε ἐνθουσιασμόν στοὺς ἐγγενεῖς καὶ στὸν ἄπλο λαό. Κοσμικὸς ἀρχηγὸς τῆς νέας σταυροφορίας ὀρίστηκε ὁ κόμης Θεοβάλδος Γ´ τῆς Καμπανίας. Μετὰ τὸν ξαφνικὸ θάνατό του, πρὶν ξε- κινήσει κἀν ἡ σταυροφορία, τὴ θέσθ του πῆρε ὁ μαρκήσιος Βονιφάτος τοῦ Μονφεράτ, ὁ ὁποῖος τὸν Αὐγούστου τοῦ 1201 ἐπισκέφτηκε τοὺς σημαν- τικότερους ἐγγενεῖς συναυροφόρους στὴν Γαλλία. Στὴ συνέχεια, ἐπειδὴ οἱ μαρκήσιοι τοῦ Μονφεράτ διατηρούσαν παραδοσιακὰ καλὲς σχέσεις μὲ τὸν γερμανικὸ Οἶκο τῶν Χοενστάουφεν, πέρασαν τὸν χειμῶνα μὲ τὸν Φίλιππο τῆς Σουαβίας, τὸν ἀδελφὸ τοῦ Ἑρρίκου ΣΤ´, ὁ ὁποῖος τὸ Μάρτιο 1198 εἶχε στερφεῖ Βασιλεὺς τῆς Γερμανίας. Ἡ ἐπίσκεψή του συνέτεσε μὲ τὴν παρουσία τοῦ Ἀλέξιου, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰσαακίου Β´, στὴν αὐλὴ τοῦ Γερμανοῦ βασιλέα. Ὁ Ἀλέξιος μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του Ἰσαάκιο εἶχαν φυλακιστεῖ ἀπὸ τὸν Ἀλέξιο Γ´ (1195-1203), ὅταν ἐκεῖνος τὸ 1195 μὲσω συννομίας ἐκθρόνισε τὸν ἀδελφὸ του Ἰσαάκιο. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ 1201 ὁ Ἀλέξιος κατᾱφερε νὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὴν φυλακὴ καὶ εἶχε ζητήσει καταφύγιον καὶ βοήθειαν στὴν ἀδελφὴ του Εἰρήνῃ Ἀγγελίνα, τὴ σύζυγο τοῦ Φιλίππου. Ἐκεῖ, στὴν αὐλὴ τοῦ Φιλίππου, μεταξύ τοῦ Γερμα- νοῦ βασιλέα, τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 4ης Σταυροφορίας Βονιφατίου καὶ τοῦ Ἀλέξιου, ὁ ὁποῖος φυσικὰ ἐπι- θυμούσε τὸ θρόνο τοῦ πατέρα του, ὠρίμασαν τὸν χειμῶνα τοῦ 1201-1202 τὰ πρῶτα σχέδια γιὰ τὸ πέρασμα τῆς σταυροφορίας ἀπὸ τὴν Κων/νπολὶ[1].

Ἡδὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ 1201, ὅσο ζῶσε ἀκόμα ὁ κόμης Θεοβάλδος, εἶχαν ξεκινήσει διαπραγματεύ- σεις μὲ τοὺς Ἐνετούς γιὰ τὴν μεταφορὰ τῶν σταυ- ροφόρων. Συμφωνήθηκαν 85000 Κολωνικά Μάρκα Ἀργυροῦ (1 μάρκο = 234 γραμμαρία) καὶ τὸ ἥμισυ τῶν κατακτήσεων γιὰ τὴ διέθεσις στόλου ἐπὶ ἐνὸς ἔτους προκειμένου νὰ μεταφερθοῦν 4500 ἵππότες, τὰ ὁλῶτα ὅως, 9000 ἀσπιδοφόροι καὶ 20000 πεζοὶ στρατιώτες. Ἐπὶ πλεον ἡ Βενετία ὑποσχέθηκε νὰ διαθέσει 50 γαλέρες ὡς συνοδεία τοῦ στόλου. Ὁ Πάπας ὅταν ἐνήμερωθεὶς γιὰ τοὺς δρους μὲ πολλὴ διαταγμὸ ἐνέκρινε τὴ συμφωνία, ἐπειδὴ δὲν ἔφρεε ἐμπιστοσύνη πρὸς τὴ Βενετία. Γ´ αὐτὸ πρόθεσσε ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ τὸν ὅρο, ὅτι σὲ οὐδεμία περὶ- πτωσὶ ἐπιτρέπεται ἡ ἐπίθεσις ἐναντίον χριστιανοῦ κράτους καὶ ὅτι ἐνὰς δικὸς τοῦ ἀπεσταλμένου ἐπρεπε νὰ συνοδεύσει τὸ στόλο[2]. Ὡς στόχος τῆς σταυροφορίας ὀρίστηκε ἡ Αἴγυπτος, ἐπειδὴ μὲ τὴν

Ἡμέρα ξεπεσμοῦ

Γράφει ὁ κ. Θ. Γεωργόπουλος, θεολόγος

Ἦταν μῖα μέρα ντροπῆς καὶ πλήρους ἥθικου ξε- πεσμοῦ.

Ἡ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὰ 2/3 αὐτῆς, ἀνέ- τρεψε τοὺς ἥθικούς νόμους καὶ τοὺς νόμους τῆς ἀνθρωπίνης φυσιολογίας καὶ ὀντολογίας καὶ ἐψη- φισε τὸ «συμφώνον συμβιώσεως ὁμοφυλοφίλων»!

Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς καὶ οἱ ἄνδρες βου- λευτεῖς τῆς συμπολιτεύσεως φοροῦσαν στὸ πτεῖο τὸ σῆμα τῶν γκέι, τὸ οὐράνιο τόδο. Οἱ δὲ γυναικες βουλευτινές εἶχαν κρεμάσει σκουλαρίκια μὲ τὸ χρώμα τοῦ οὐρανίου τόδρου! Ὁ Πρωθυπουργὸς δὲ ἐξήγησε συγγννῇ ἀπὸ τοὺς γκέι, διότι καθυστέρη- σε ἡ ψήφισι τοῦ «συμφώνον συμβιώσεως τῶν ὁμοφυλοφίλων»!

Ἐὰν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς συναισθανόταν τί κακὸ ἔχει κάνει στὸν Ἑλληνικὸ Λαό, ἐπρεπε νὰ προβῇ στὴν ἐξῆς δήλωσι: «Ἑλληνικό λαέ, προεκλογικά σοῦ ἔδωσα πολλές καὶ μεγάλες υποσχέσεις. Διαπι- στῶνα ὅμως, διὲ καμμία δὲν κατόρθωσα νὰ προ- γωποποιήσω. Σὲ ὠδήγησα στὴν ὁικονομικὴ ἐξα- θλίωσι. Γ´ αὐτὸ σοῦ ζητῶ συγγννῇ καὶ ὡς ἐντι- μὸς ἀνθρώπος ἀναλαβρῶνα τῆς ευθύνης μου καὶ παραιτοῦμαι, ἀπασυρόμενος ἀπὸ τὴν πολιτικὴ.

Ἀντὶ νὰ κάνῃ αὐτὴ τὴν γενναία καὶ ἥρωικὴ πρά- ξη, ἐξήγησε συγγννῇ, διότι καθυστέρησε ἡ ψήφι- σι τοῦ «συμφώνον συμβιώσεως ὁμοφυλοφίλων»! Αὐτὴ ἡ πανηγυρὶκὴ διαβίωσις τῆς ἀνωμαλίας καὶ ἡ ἐπιβολὴ τοῦ σοδομοισμοῦ στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία, ἐτέλειωσε μέσα στὴν ἡμέρα μὲ ξέφρενον πανηγυ- ρισμό τῶν γκέι στὰ θεωρεῖα, ὅπου φιλιώτῶνα δη- μοσία στὸ στόμα!

Οὔτε τὴν ντροπὴ τῶν σκυλιῶν δὲν ἐβλεπες τὴν ἡμέρα ἐκείνῃ στὴ Βουλὴ τῆς «Ορθοδόξου Ἑλλά-δος». Ὁ ἐντυπος καὶ ὁ ηλεκτρονικός τύπος ἐπανη- γύρισε τὸ γεγονός. Ἀκούστηκε δημοσιογράφος ἀπὸ ραδιόφωνο μεγάλῃ ἀκροατικότητος νὰ δηλώνῃ: Τίποτε δὲν ἔχει κάνει ἡ σημερινὴ κυβερνήσις ἀπὸ ὅσα ὑποσχέθηκε. Τὸ μόνο θετικὸ τῆς ἔργο εἶναι ἡ ψήφισι τοῦ «συμφώνον συμβιώσεως ὁμοφυλοφι-

κατάκτησι τοῦ λιμανιοῦ τῆς Ἀλεξάνδρειας μπορού- σε νὰ ἐξασφαλιστεῖ σχετικὰ εὐκόλα ἡ τροφοδοσία τοῦ στρατοῦ. Ἄλλωςτε ἡ Αἴγυπτος εἶχε ἀποδυνα- μωθεῖ ἀπὸ ἐμφύλιες διαμάχες καὶ ἀποτελοῦσε πυ- λῶνα τοῦ ἀραβικοῦ πλο

ΟΡΘΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Νεοφιλελευθερισμός ή Διαφωτισμός: Ένα έπικινδυνον σύμπλεγμα κατωτερότητας

Τό θλιβερό αποτέλεσμα των προεδρικών εκλογών στην Γαλλία την προπαρασμένη Κυριακή, 7 Μαΐου 2017, δέν έδωας απλώς παράσταση ζωής στην καίρια πληγωμένη Ευρωπαϊκή Ένωσή, αλλά ένδυνάμωας καί ένίσχυσε τīs επιδιώξεις των νεοφιλελευθέρων ανά την υφήλιο.

Οί νεοφιλελεύθεροι δέν πρεσβεύουν κάτι καινούργιο, ούτε προτείνουν μία νέα πολιτική. Αντιθέτως, είναι όπισθοδρομικοί και όχι προοδευτικοί όπως ισχυρίζονται, είναι λάτρες τής αμπελοφιλοσοφίας και όχι τής ουσίας, αποτελούν πηγή προβλημάτων και αδυνατούν να προσφέρουν λύσεις στα προβλήματα που δημιούργησε ή φιλοσοφία και ή κοσμοθεωρία τους. Οί νεοφιλελεύθεροι δέν είναι τίποτε άλλο, παρά συνεγιστές –και μάλιστα κακέκτυπα– του ρεύματος του Διαφωτισμού.

Ο Διαφωτισμός είναι γνωστός και ως "Εποχή του Διαφωτισμού" ή "Εποχή του Αίφιου", ενώ στην Γαλλική γλώσσα ονομάζεται "Siccle des Lumieres", που σημαίνει «Ο Αιώνας των Φώτων». Πρόκειται για ένα φιλοσοφικό κίνημα που κυριάρχησε στην Εύρώπη κατά τόν 18ο αιώνα, αυτόν που ή Δύση όνόμασε ως "τόν Αιώνα τής Φιλοσοφίας".

Ο Διαφωτισμός περιελάμβανε ένα σύνολο από ιδέες έπικεντρωμένες "στο άπιο" ως πρωταρχική πηγή έξουσίας και νομιμότητας, που κατέληξε να προάγει περιέργες και άμφιλεγόμενες έρμηνείες σέ ιδανικά, όπως είναι ή έλευθερία, ή πρόδος, ή άνοχη, ή άδελφότητα και ή συνταγματική κυβέρνηση. Πρωτίστως, όμως, όλες αυτές οι "ιδέες" και τά "ιδανικά" άποσκοπούσαν σέ ένα στόχο και κατέληξαν μόνιμα στο ίδιο συμπέρασμα, δηλαδή **στον χωρισμό τής εκκλησίας από τό κράτος!**

Στήν Γαλλία, τά βασικά δόγματα των "les Lumieres" (τόν Διαφωτιστών) ήταν ή άτομική έλευθερία και ή θρησκευτική άνοχη σέ αντίθεση με τήν απόλυτη μοναρχία και τά σταθερά δόγματα του Παπισμού. Ο Διαφωτισμός χαρακτηρίστηκε από τήν έμμονή στην "έπιστημονική μέθοδο" και στον "μειωτισμό", μαζί με τήν διαρκώς αυξανόμενη άμφισβήτηση των θρησκευτικών δόξατων.

Η στάση αυτή περιγράφεται χαρακτηριστικά στην φράση «Sapere aude», που σημαίνει «Τόλμα να γνωρίζεις». Πρόκειται για μία φράση, που εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο "Epistularum liber primus" (Πρώτο βιβλίο επιστολών – 20 π.Χ.) του Ρωμαίου ποιητού Quintus Horatius Flaccus, γνωστός ως Οράτιο. Αργότερα, ο Πρώσος (Γερμανός) φιλόσοφος Immanuel Kant τήν αναπαρήγαγε στο δικό του «Beantwortung der Frage: Was ist Aufklärung?» (Απαντώντας στο ερώτημα: Τι είναι ο Διαφωτισμός; – 1784). Ο Kant υποστήριζε πως ή φράση «Sapere aude» ήταν ή έμπνευση για όλοκληρή τήν περίοδο του Διαφωτισμού, ενώ ο ίδιος τήν χρησιμοποίησε, για νά αναπτύξει τīs θεωρίες του.

Οί Γάλλοι ιστορικοί παραδοσιακά τοποθετούν τόν Διαφωτισμό άνάμεσα στο 1715, τό έτος που πέθανε ο Louis XIV, και στο 1789, τήν άρχή τής Γαλλικής Έπαναστάσης. Μερικοί σύγχρονοι ιστορικοί ξεκινούν τήν περίοδο από τήν δεκαετία του 1620, με τήν έναρξη τής έπιστημονικής επανάστασης. Οί φιλόσοφοι τής έποχής κυκλοφόρησαν εύρέως τīs ιδέες τους μέσω συναντήσεων σέ έπιστημονικές ακαδημίες, σέ μασωνικά καταλύματα, σέ λογοτεχνικά κέντρα, σέ καφενεία, σέ βιβλία και σέ φυλλάδια.

Οί ιδέες του Διαφωτισμού ύπονόμεισαν τήν έξουσία τής μοναρχίας και τής Εκκλησίας και όνόαναν τό δρόμο για τīs πολιτικές επαναστάσεις του 18ου και του 19ου αιώνα. Η πλειοψηφία των κινήσεων του 19ου αιώνα, συμπεριλαμβανομένου του φιλελευθερισμού και του νεοκλασικισμού, έχουν ρίζες και καταβολές από τήν έποχή του Διαφωτισμού.

Η έποχή του Διαφωτισμού, όπως προείπαμε, συνδέθηκε στενά με τήν έπιστημονική επανάσταση. Οί παλαιότεροι φιλόσοφοι των όποιων ή εργασία έπηρεάσε τόν Διαφωτισμό συμπεριλάμβανε τούς Άγγλους Francis Bacon και John Loc-

ke, τόν Γάλλο Rene Descartes και τόν Όλλανδό Baruch Spinoza.

Οί κύριες μορφές του Διαφωτισμού ήταν ο Ίταλός Cesare Bonesana-Beccaria (Μαρκήσιος του Gualdrasco και του Villareggio), οί Γάλλοι Francois-Marie Arouet (γνωστός ως Voltaire) και Denis Diderot, ο Φραγκόφωνος Jean-Jacques Rousseau από τήν Γένοβα, ο Βρεττανός David Hume, ο Σκωτσέζος Adam Smith και ο Πρώσος (Γερμανός) Immanuel Kant, που προαναφέραμε.

Ο Thomas Jefferson άκολούθησε πιστά τīs Ευρωπαϊκές ιδέες και άργότερα ενσάρκωσε τά ιδανικά του Διαφωτισμού στην "Διακήρυξη τής Ανεξαρτησίας" των ΗΠΑ (1776), ενώ ο James Madison τά ενσωμάτωσε και στο (έπιό συγγραφέ τότε) Σύνταγμα των ΗΠΑ, το 1787.

Ένα από τά πλέον "ένκλημητικά" έργα του Διαφωτισμού ήταν ή έκδοση τής "Encyclopedie, ou dictionnaire raisonne des sciences, des arts et des metiers" (Εγκυκλοπαίδεια ή το αλφαλογημένο λεξικό των έπιστημών, των τεχνών και των χειροτεχνιών), που δημοσιεύθηκε μεταξύ του 1751 και του 1772 σέ τριάντα πέντε τόμους, συντάχθηκε από τόν Denis Diderot, τόν Jean le Rond d'Alembert (μέχρι το 1759) και μία όμδα 150 έπιστημόνων και φιλοσόφων. Το "έργο" αυτό, όπου ενσωματώθηκαν όλες οι άρχές του Διαφωτισμού, άποτελε ή τήν πρώτη έπίσημη καταγραφή τής Δυτικής παραχράξης τής Ιστορίας, των έπιστημών, τής πολιτικής, των τεχνών και τής Παιδείας.

Μέ λίγα λόγια, **ο Διαφωτισμός είναι ή συντομωμένη προσπάθεια τής Δύσης νά άπομακρύνει τόν Θεό από τήν καθημερινή ζωή του άνθρώπου.**

Μέχρι τότε ο κόσμος είχε γνωρίσει τήν πραγματική πρόοδο και τήν άληθινή ευημερία του **«δία του Σαυρούς πολιτεύεσθαι»**, που είχε θεμελιωθεί ο Μέγας και άνεπανάληπτος άυτοκράτορας και παγκόσμιος ήγέτης Άγιος Κωνσταντίνος. Αυτό τό πολίτευμα τό είχε διατηρήσει ή Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία για περισσότερα από χίλια χρόνια. Τό φαινόμενο μιάς τέτοιας μακροβιότητας έξακολουθούσε νά είναι μοναδικό μέσα στην παγκόσμια Ιστορία.

Η Δύση, όμως, ως γνήσια κόρη του μεγαλύτερου αρεσιάρχη όλων των έποχων, τού Άρειου, από τήν πτώση τής Βυζαντινής αυτοκρατορίας πασχίζει νά άφαιρέσει τόν Θεό από τήν ζωή των ανθρώπων και νά τόν μετατρέψει σέ μία άδελ, γενική και άφηρημένη, που δέν έχει καμία σχέση με τήν καθημερινότητα, τήν πολιτική, τīs έπιστήμες, τīs τέχνες και τά γράμματα.

Η άθεΐα, ο παπισμός και ο προτεσταντισμός καθώς και όλες οι αιρέσεις που προέκυψαν έξ αυτών, οί διάφορες αυτοσκαλοούμενες θρησκείες (Ισλάμ, Βουδισμός, Ιουδαϊσμός, κλπ), εκφράζουν ακριβώς τό ίδιο πράγμα χωρίς τήν παρμικρή διαφορά. Όλες αυτές οι δοξασίες άποτελούν τήν διαστρέβλωση τής Αληθείας και τήν προσπάθεια για τήν έπικράτηση του ψεύδους. Αυτές είναι οί λόγος που έχουν μεγάλη εύθυνη όλοι όσοι μάχονται ύπέρ του οικουμενισμού. Πώς είναι δυνατόν να μπερδεύουμε τήν Αλήθεια, που εκφράζεται μόνο μέσα στην Ορθόδοξη Πίστη μας, με τά ανθρώπινα κατασκευάσματα;

Από τήν ήμερα τής Δημιουργίας του ανθρώπου από τόν Θεό έχουν περάσει κάτι περισσότερο από έπτά χιλιέτιες. Σέ αυτό τό διάστημα γεννήθηκαν και πέθαναν διασεκατομύρια άνθρωποι σέ όλα τά μέρη του πλανήτη. Παρά τούτα και παρά τό ότι πριν από 2.000 χρόνια πάτρεσ στην γή ο Κύριος και Θεός μας έχοντας προσλάβει τήν αδύναμη (όπως τήν κατανήγαμε) φύση μας, όλα αυτά τά χρόνια, κάθε μέρα, κάθε λεπτό, κάθε στιγμή έχει ένα κοινό χαρακτηριστικό: Τήν επανάληψη τīs πτώσεως του ανθρώπου από τόν Παράδεισο ή άπλά τήν επαναλαμβανόμενη φιλοδοξία του ανθρώπου να γίνει θεός, χωρίς τόν Θεό!

M.B.

Είς μνημόσυνον αιώνιον

† Αρχιμανδρίτης Αμβρόσιος Κुरατζής (1931-2017)

Έκοιμήθ έν Κυρίω, τήν Τρίτη 21-3-2017. Ο μακαριστός πατήρ Αμβρόσιος Κुरατζής διακόνησε στή Μητρόπολη Βεροίας, επί σειράν ετών, ως Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος και τά τελευταία έτη, πριν από τήν συνταξιοδότησή του, ως Πρωτοσύγκελος.

Ο πατήρ Αμβρόσιος είναι ο πρωτοπόρος κληρικός στή Βέροια, που πλύν όλων των ιερατικών του καθήκοντων, εφρόντισε ιδιαιτέρως τή νεότητα. Οργάνωσε, επί δεκαετία του 60, τήν άδελφότητα ΠΕΛΕΚΑΝ και με τούς αγώνες και των άδελφών, ίδρυσαν τά οικοτροφεία θηλών και άρρέων. Μέσης Εκπαιδεύσεως στή Βέροια και άργότερα τό οικοτροφείο φοιτητρίων στή Θεσσαλονίκη.

Η βαρύτητα δόθηκε στή δευτεροβάθμια εκπαίδευση κι αυτό ήταν πολύ σημαντικό, έπειδή τήν έποχή εκείνη Γυμνάσια και Λύκεια υπήρχαν μόνον στίς μεγάλες πόλεις. Οι γονείς τών νέων έυενούνταν στή Γερμανία και σ' άλλες χώρες, έμπιστεύονταν τά παιδιά τους στο οικοτροφείο, όπως και εκείνοι που δυσκολεύονταν να τά σπουδάσουν, λόγω ποικίλων προβλημάτων. Από τούς μαθητές εκείνους πολλοί άρίστευσαν και σπούδασαν σέ διάφορα πανεπιστήμια. Σήμερα άποτελούν τή εύρωστη κοινωνία τής Χώρας μας, γιατί γαλουχήθηκαν με τά νάματα τής έλληνορθόδοξης παράδοσης μας.

Ο άειμνηστος πατήρ Αμβρόσιος Κुरατζής ήταν παρών σέ όλες τīs δραστηριότητες των παιδιών των οικοτροφείων. Εκείνο που τον χαρακτήριζε ήταν ή θυσιαστική του πορεία, έμπνευόμενος και από τόν πνευματικό του πατέρα, τόν θρυλικό έπίσκοπο Φλωρίνης, τόν άείμνηστο Αύγουστινο Καπνίτη. Παρότι διαφορετικός ό χαρακτήρας τους, είχαν πολλά κοινά και κυρίως ή λαχράτα τους να γνωρίσουν οι άνθρωποι τό Χριστό και μάλιστα οι νέοι. Γι' αυτό άγωνίστηκαν με πάθος ιερό σ' όλη τους τή ζωή.

Τόν μακαριστό πατέρα Αμβρόσιο τόν γνωρίσαμε στην Αλεξανδρεία του Νομού Ήμαθίας, στή δεκαετία του 60. Είχε τοποθετηθεί ως διάκονος από τή Μητρόπολη Βεροίας, στόν ιερό Ναό Κοιμήσεως τής Θεοτόκου. Εκείνος, με τόν φλογερό του ζήλο, ανέλαβε και τά κατηχητικά των νέων αλλά και τή διδαχή των μεγαλύτερων. Από τήν έπικοινωνία του με τούς χριστιανούς τής τοπικής Εκκλησίας, προέκυψε και ο Σύλλογος «Άγιος Αλέξανδρος».

Στό Πνευματικό Κέντρο τής Ενόριας είχαμε τīs

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

Τήν 21ην Μαΐου η Έκκλησία μας τιμά τήν μνήμην των Αγίων και Ισαποστόλων Κωνσταντίνου του Μεγάλου και Ελένης τής μητρός αυτού.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΒΗΜΑ

Ό θρησκευτικός τουρισμός ωφελει ή βλάπτει;

Γράφει ή κα Άγγελική Χατζηαντωνίου

Σύμφωνα με τούς Rinschede (1992) & Tomasi (2002) ό θρησκευτικός τουρισμός άποτελεί μία μορφή τουρισμού ειδικού ένδοιαφέροντος που παρακινείται έν μέρει ή άποκλειστικά από θρησκευτικά κίνητρα και συγκεκριμένα από τήν έπιθυμία του άτόμου να μετακινήθει από τόν τόπο τής μόνιμης κατοικίας του με σκοπό νά έπισκεφθεί ένα χώρο που θεωρεί «ιερό», έπιλέγοντας άκόμα και συγκεκριμένο χρόνο. Με τήν πραγματοποίηση ένός θρησκευτικού ταξιδιού ικανοποιείται ή έπιθυμία έπικοινωνίας του άτόμου με τό θείο, ή ψυχική λύτρωση ή ή θρησκευτική ανάγκη εκπήλρωσης τάματος, παράκλησης ή ένδειξης ευγνωμοσύνης.

Ωστόσο σέ αντίθεση με τά τόσο σημαντικά όφέλη που άποκομίζει τό άτομο τά όφέλη τής τοπικής κοινωνίας φαντάζουν μηδαμινά. Και τούτο διότι μεγάλο μέρος των έοδόων από τήν τουριστική δραστηριότητα τής καλύπτει φόρους, άμοιβές υπαλλήλων αλλά και εισαγωγή αγαθών, όταν αυτά δέν παράγονται στόν τόπο ύποδοχής προκειμένου να ικανοποιηθούν τīs ανάγκες των έπισκεπτών. Οί αούξησης πηών, φόρων, αγαθών και υπηρεσιών που άφορούν τόσο τήν τουριστική δραστηριότητα όσο και τό κόστος ζωής γενικότερα άποτελούν στοιχεία τά όποία έπηρεάζουν άρνητικά τούς ντόπιους καθώς τό εισόδημά τους δέν αυξάνεται αναλογικά. Σέ κάποιες περιπτώσεις μάλιστα οδηγεί σέ αυξημένη ζήτηση τής γης, ή όποια επιφέρει ταυτόχρονα αύξηση τής αξίας της και αδύναμια άπόκτηση της από τούς ντόπιους. Μοναδικό εργαλείο διαφύλαξης τής άκεραιότητας του χώρου, ή θέσπιση νομοθετικών παρεμβάσεων περιορισμού χρήσης τής γης και δραστηριότητων, που είναι δυνατό νά άσκηθούν σ' αυτή.

Επιπλέον πολλές χώρες θεωρούν τόν θρησκευτικό τουρισμό ως τό μοναδικό ή τό σημαντικότερο στοιχείο οικονομικής τους ανάπτυξης, γεγονός τό όποίο τīs κάνει περισσότερο εύλωτες σέ τρομοκρατικές ενέργειες ή στρατιωτικές συγκρούσεις και έπηρεάζει άρνητικά τήν τουριστική τους βιομηχανία. Όπωσδήποτε ο βαθμός τής άρνητικής έπίδρασης συναρτάται με τόν έλεγχο που άσκείται σέ κάθε είδους τουριστική δραστηριότητα και με τό βαθμό προστασίας που έπιβάλλεται από τήν Πολιτεία.

Είναι ιδιαίτερα εμφανές ότι ο θρησκευτικός τουρισμός και οι δυνατότητες ανάπτυξης του άπασχολούν έντονα στίς μέρες μας τīs έθνικές τουριστικές πολιτικές και τούς καθ' ύλη άρμοδίους φορείς διεθνώς, στην Ευρωπαϊκή Ένωση, UNESCO κ.λ.π. Αξίζει νά σημειωθεί ότι πολλά κράτη συμπεριλαμβανομένης και τής Ελλάδος αντίλαμβάνονται τή σημασία τής τουριστικής αυτής μετακίνησης για τήν οικονομία τους, προβάλλουν τόν ιδιαίτερο παραδοσιακό έορτασμό διαφόρων θρησκευτικών έορτών. Κάθε χρόνο από τīs χιλιάδες έπισκεπτών στούς ιερούς τόπους συντηρείται ένας μεγάλος άριθμός έπαγγελματιών όπως, τουριστικοί πράκτορες, ξενοδόχοι, αεροπορικές εταιρείες, μικροπωλητές αντιγράφων και ιερών αντικειμένων και γενικά άτομα που καλύπτουν με κάθε τρόπο τīs ανάγκες των πιστών. Δυστυχώς σέ κάποιες περιπτώσεις ή έμπορευματοποίηση τής θρησκείας φτάνει στή χυδαιότητα, ενώ σέ κάποιες άλλες ή ανάγκη κάλυψης των αναγκών των έπισκεπτών άσκει άσφυκτικές πιέσεις στή βελτίωση ύποδομών, έστιασης, άναψυχής, δικτύα μεταφορών κ.λ.π. Άρκετά τουριστικά γραφεία σ' όλόκληρο τόν κόσμο δραστηριοποιούνται στή διοργάνωση ταξιδιών σέ περιοχές με έντονο θρησκευτικό ένδοιαφέρον.

Επιπλέον ο θρησκευτικός τουρισμός έντάσσεται στο πλαίσιο τής αειφόρου ανάπτυξης καθώς περιλαμβάνει τή βιωματική γνωριμία των τουριστών με τοπικά έθιμα και παραδόσεις, τήν έπίσχεψη προστατευόμενων φυσικών και πολιτιστικών περιοχών, όπου υπάρχει μία ισορροπία άνάμεσα στο περιβάλλον, τήν οικονομία και τīs κοινωνικές διαστάσεις του τουρισμού. Άλλωστε ή ειδική αυτή μορφή τουρισμού δέν έγγυάται έγγενώς βιωσιμότητα και άειφορία, αλλά πρέπει να συνδυάζεται με τήν υιοθέτηση φιλικών προς τό περιβάλλον και τīs τοπικές κοινωνίες πρακτικών. Οί προαναφερόμενες πρακτικές άφορούν στην άναλογία κλίνων διανυκτερεύσεων και γευμάτων σέ σχέση με τόν άριθμό των τουριστών και τά σχετικά έξοδα, τή χρήση ήπιων μορφών ενέργειας στή θέρμανση των ξενοδοχειακών έγκαταστάσεων, τόν περιορισμό τής κατανάλωσης του νερού, τήν άνακύκλωση των άπορριμμάτων, τή χρήση φωτισμού χαμηλής ενέργειας, ή χρήση φιλικών προς τό περιβάλλον (βιοδιασπώμενων) άπορριπαντικών, τήν κατανάλωση διατροφικών προϊόντων από προέρχοντα από τοπικές βιοκαλλιέργειες και γενικότερα τήν προστασία τής τοπικής γλωρίδας και πανίδας. Επιπρόσθετα ο θρησκευτικός τουρισμός βρίσκει μεταξύ των δραστηριοτήτων που μπορούν νά ενισχύσουν τήν προσπάθεια άνασυγκρότησης μιάς τουριστικής περιοχής (άπομονωμένες και μειονεκτικές περιοχές) καθώς συγκεντρώνει χαρακτηριστικά που τόν άναδεικνύουν σέ μοχλό τοπικής και ένδογενούς ανάπτυξης δημοσιωργνών νέες θέσεις εργασίας και άποτρέποντας τή μετανάστευση των νέων στα άστικά κέντρα. Αυτόνομα ή συμπληρωματικά, ο θρησκευτικός τουρισμός συμβάλλει στην ανάπτυξη των λιγότερο άναπτυγμένων περιοχών, ενισχύοντας ύποβαθμισμένους ή «γκαταλελειμμένους» παραγωγικούς κλάδους τής τοπικής οικονομίας.

Άς μή μένουμε θεατές στην πρόκληση ανάπτυξης του θρησκευτικού τουρισμού!

Άς έντείνουμε άτομικά και συλλογικά τīs προσπάθειες προκειμένου νά έλαχιστοποιηθούν οι ζημιές και νά πολλαπλασιαστούν τά όφέλη. Αξίζει τόν κόπο!

«Ταυτότητα φύλου: Μία διεπιστημονική προσέγγιση»

Ο τομέας Έπιστημών του Συλλόγου «Ο Μέγας Βασίλειος», σέ συνδιοργάνωση με τή «Χριστιανική Ένωση Έπιστημόνων» και τή «Χριστιανική Ένωση Εκπαιδευτικών Λειτουργών» του Συλλόγου «Ο Απόστολος Παύλος», τήν «Ανωτάτη Σχολοπισονδία Πολυτέκνου «Ελλάδος» και τό Σωματείο «Ενωμένη Ρωμιοσύνη», σάς προσκαλούν νά τιμήσετε τήν παρουσία σας τīs έπιστημονική ημερίδα με θέμα: **«ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ ΦΥΛΟΥ: ΜΙΑ ΔΙΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗ»**, ή όποια θά πραγματοποιηθεί τήν Κυριακή 28 Μαΐου 2017 καί ώρα 6 μ.μ. στο Αμφιθέατρο του Πολεμικού Μουσείου, όδός Βασιλ. Σοφίας και Ριζάρη 2, Αθήνα.

Είσοδος ελεύθερη

Νεανικά Ζητήματα

Έλεύθεροι μέσα σε κάποιον ... κλουβί;

Στή Ρωσία έχουν μία παλιά συνήθεια. Κάθε φορά που έρχεται ή άνοιξη, άνοίγουν τήν πόρτα του κλουβιού και χαρίζουν τήν έλευθερία στο πουλί που βρίσκεται μέσα!

Κάποιες φορές όμως, συμβαίνει τό έξής λυπηρό. Ένώ τό κλουβι είναι άνοιχτό, τό πουλί που βρίσκεται μέσα δέν θέλει νά πετάξει!

Έχει συμφιλιωθεί τόσο πολύ με τό στενό εκείνο χώρο, που δέν τού κάνουν πια έντύπωση οί άνοιχτοί όρίζοντες, ή πανέμορφη φύση, τά άλλα πουλιά που πετούν έλεύθερα στούς αϊθέρες! Η αίσθητάται τά φτερά του αδύναμα για ένα τέτοιο έγχείρημα. Η πολύ άπλά έχει ξεμαθή νά πετάει! Δέν είναι πλέον για τά μεγάλα, τά ψηλά, για κόντρες στίς θύελλες και τούς άνέμους, αλλά για τά τόσο φτωχά δεδομένα ένός κλουβιού!

Και τί φοβερό, τό πουλί αυτό, νά είναι ένας ό αετός!

Σ' άλήθεια είναι πολύ συγκλονιστικό αυτό. Κι έμεις, παιδιά, κάνουμε όνειρα για τή ζωή. Όνειρα που τά συνδέουμε όλα με τήν έλευθερία. Και καλά κάνουμε! Αλλοίμονο άν δέν συνέβαινε αυτό. Λοιπόν, εκεί ακριβώς πλάθουμε και τό όραμα τής έλευθερίας. Γράφουμε τούς ύμνους μας γι' αυτήν και τά τραγουδία μας! Και περιμένουμε πότε θά μεγαλώσουμε άκόμη λίγο, πότε θά γίνουμε έφηβοι, νέοι, ένήλικες, για νά προσδομήσ' αυτό ή εκείνο.

Όποτε μέσα σέ τούτη τή όνειροπόληση, και μή γνωρίζοντας ποιά πράγματι είναι ή άληθινή έλευθερία, έρχονται στιγμές που παγιδευόμαστε. Ένα μας λάθος, μία κακή μας κίνηση σέ μία δύσκολη στιγμή, είναι άρκετά να μās οδηγήσουν σέ κάποιο ... κλουβί!

Από τή στιγμή εκείνη άρχίζει και ή περιπέτεια τής χαμοζωής!

Στ' άρχή βέβαια άντιδρούμε. Στενοχωριόμαστε. Τρέχουμε σάν τρελοί από δω κι εκεί στο στενό του χώρου. Όσπου κουραζόμαστε, άποπαρρυνόμαστε, άποκόμινουμε! Τό συνηθισμένο τόσο πολύ τό κλουβί που ... δέν μπορούμε πιά χωρίς αυτό! Κι είναι τέτοια ή κατάντια μας, που κι όταν μās χαρίζουν τήν έλευθερία μας, όταν μās άνοίγουν διάπλατα τīs πόρτες, διατάζουν, δειλιάζουμε, δέν έπιθυμούμε τούς αϊθέρες. Τί φοβερό στ' άλήθεια!

Έτσι δέν γίνεται με τό ταίρια; Σέ μία στιγμή άδυναμίας, παρասυρμένοι άπ' τήν παρέα, τό δοκιμάζουμε! Όποτε κάναμε τό πρώτο μας βήμα προς τήν παιγνίδα! Με τήν τυχόν επανάληψη, ήδη παγιδευτήκαμε! Κι ύστερα μένουμε για πάντα μέσα σέ τούτο τό άπαισιο κλουβί. Ακόμη και τότε που έρχονται στιγμές (ύγειας ή άλλες), που μπορούμε και πρέπει νά άπαλαχθούμε, τελικά δέν τό κάνουμε! Γιατί μās ... άρδεοι πολύ αυτή ή σκαβιά του!

Τό ίδιο γίνεται και με τό άλκοολ, τīs νυχτερινές διασκεδάσεις τύπου «κλάμπινγκ», τά ναρκαωτικά, τά αμαρτωλά θέαματα και άναγνώσματα, τīs «έλεύθερες» σχέσεις μας με τό άλλο φύλο, τά πάθη μας όλα!

Ό Μετσοβίτης Νεομάρτυς Νικόλαος

«Καρείς μοναχός εις τήν Ίερὰν Μονὴν Βαρλαάμ των Μετεώρων τό έτος 1961, ιδιαιτέρως ευλαβοῦμαι τόν νεομάρτυρα Νικόλαον, γενόμενος μάρτυς τής χαρίτος του εκφραζόμενης διά τής ἀρρήτου ευωδίας, ή όποία εκγύνεται από τής Τιμίας Κάρας Του, τήν όποιάν ανήλυχσεν, μετά των άλλων Μαρτύρων συμμοναστῶν μου, νά ανασύρω όπισθεν βιβλιοθήκης κατά γήν κειμένην και έγκαταλειμμένην, να περιποιήσώ και νά τιμήσω».

(† Αρχ. Αθηνών και Πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος)

Συμπληρώνονται φέτος τετρακόσια χρόνια από τό έπί τής πυράς μαρτύριο του άγιου νεομάρτυρος Νικολάου του εκ Μετσόβου, που έγινε τήν 17η Μαΐου 1617 στην κεντρική Άγορά των Τρικάλων.

Ο νεομάρτυς Νικόλαος Μπασδάνης ή Βλαχονικόλας ή Έξηνταρήτης, όπως άλλώς ονομάζεται, γεννήθηκε στο Μέτσοβο τής Ήττειρου από φτωχούς, αλλά πολύ πιστούς γονείς. Έζησε σέ μία περίοδο δύσκολη και ταραμμένη, αφού μετά τήν άποτυχία των επαναστατικών κινήματων του Μητροπολίτου Τρίκκης Διονυσίου του Φιλοσόμου, οί διώξεις και οί πιέσεις των μουσουλμάνων κατά των χριστιανών είχαν φτάσει στο άποκορύφωμά τους.

Σέ νεαρή ηλικία πήγε στά Τρίκαλα τής Θεσσαλίας, όπου εργαζόταν σέ τούρικο άρτοποιείο. Ύστερα από λίγο χρονικό διάστημα οί Τούρκοι χρησιμοπωτώντας τρομοκρατικές μεθόδους, τόν ανάγκασαν νά εξισλαμιστεί. Όταν όμως συνειδητοποίησε τό μεγάλο αυτό χριστιανικό και έθνικό του όλισθημα, επέστρεψε στο Μέτσοβο, όπου ζούσε χριστιανικά.

Η φτώχεια όμως και οί δύσκολες συνθήκες διαβιώσεως τόν ανάγκασαν νά ξαναπέσει στά Τρίκαλα, για νά πουλήσει δαδί. Εκεί έγινε αντίληπτός από κάποιον τούρκο κουρέα, ό όποιος τόν κατηγόρησε ότι πρόδωσε τό Ισλάμ. Ο Νικόλαος, έπειδή φοβήθηκε τīs συνέπειες, έδωσε στόν τούρκο κουρέα τό φόρτωμα του δαδιού και δέσμευθηκε νά τού φέρνει κάθε χρόνο από ένα φόρτωμα δαδί. Ύστερα από αυτή τή συμφωνία, ό τούρκος άφηρε έλεύθερο τό Νικόλαο.

Επιστρέφοντας στο Μέτσοβο, ο Νικόλαος έκανε άυστηρή αύτοκριτική και συνειδητοποίησε ότι οι συνεχείς αυτές πνευματικές πιώσεις και οί ένδοхи συμβιβασμοί δέν είναι γνωσιματά των γνησίων μαθητών του Ιησού. Τότε πήρε τή μεγάλη άπόφαση νά μή ξανασυμβιβασθεί σέ θέματα πίστεως και άν χρειαστεί, να θυσιάσει και αυτήν άκόμη τή ζωή του για τήν αγάπη του Χριστού.

Αυτές οι μεταπτώσεις, όσο άπλές και άν φανώνται, είναι ύπόστοο άρκετά δραματικές και παρουνιάζουν τόν ψυχογραφικό πίνακα ένός ανθρώπου, που πορεύεται από τήν όμηλωδή άτμόσφαιρα προς τό φώς. Τήν περιπτώση του Νικολάου παρακολούθημε τή διαλεκτική πορεία μιάς ψυχής, που ανακαλύπτει κλιμακωτά τόν έαυτό τής. Γι' αυτό και συγκινεί ιδιαίτερα τīs αδύνατες, άθενικές ψυχές μας. Είναι μία μορφή, που ζητά έν τόν Ευρύτιδη τής Ορθόδοξης».

Μέ τήν εύχή του πνευματικού του πηγέ να άλλαη μία φορά στά Τρίκαλα, νά νά δώσει όμως τώρα τήν καλήν μαρτυρίαν Ιησού Χριστού». Εκεί τόν άντιλαμβάνεται ο τούρκος κουρέας, ό όποιος ένκευρισμένος τόν ρωτάει για τό δαδί που τού είχε ύποσχεθεί. Στην άρνητική άπάντηση του Νικολάου, ο κουρέας τόν καταγγέλλει στίς τουρκικές άρχές για άλάστοτητα. Στίς έρωτήσεις και άπειλές των τούρκων δικαστών ο Νικόλαος άπαντάει: «Χριστιανός εγεννήθην, Χριστιανός είμαι και

«Απ' τήν άμαρτία προέρχεται ή δουλεία», άναφέρει ο ι. Χρυσόστομος. Για νά προσθσει και τούτο: «Εκείνος που κυριεύθηκε άπ' τήν άμαρτία, άποκτά άσπλαγγχη και σκληρή κυρία, που τόν οδηγεί στα πιο άτιμωτικά έργα. Γιατί δέν γνωρίζει εύσπλαγγχία ούτε συμπίνοια αυτή ή τυραννίδα».

Έτσι δέν είναι;

Ναί, **«κάθε άμαρτία είναι στενά συνδεδεμένη με τή δουλεία»**, όπως άναφέρει πάλι ο ίδιος.

Είναι σοφότατος τούτος ο λόγος του Παύλου: **«Όλα μου έπιτρέπονται, αλλά έγώ δέν θά επιτρέψω στόν έαυτό μου νά έξουσιαστεί από τίποτε»** (Α' Κορ. ΣΤ, 12)

Στ' άλήθεια, **έλευθερία είναι νά κάνεις ό,τι θέλεις ή νά θέλεις ό,τι πρέπει νά κάνεις;**

Ναί, **είναι σπουδαίο πράγμα νά γνωρίζει κανείς νά είναι έλεύθερος**. Ένα άρχαίο ρητό λέει, πως ρώτησαν κάποτε ένα Σπαρτιάτη, τί γνωρίζει νά κάνει στή ζωή του. Κι εκείνος άπάντησε ως έξής: «Νά είμαι έλεύθερος»!

Άλλα τό νά γνωρίζει κανείς νά είναι έλεύθερος, προϋποθέτει νά γνωρίζει ποιά είναι ή έλευθερία. Η πραγματική έλευθερία. Όχι εκείνη του ... κλουβιού!

Όπως σωστά έπλαν, ή «δουλεία» στο θέλημα του Θεού σηματοδοτεί τήν άληθινή έλευθερία. Η άρση του ζυγού του Χριστού προσφέρει τή δυνατότητα τής άποταγής κάθε έξουσίας.

Αντίθετα, τώρα, ή άποτίναξη του «χρηστού ζυγού» του Χριστού, εκείνου που υποτίθεται ότι μās δεσμεύει και μās ύποτάσσει, και γι' αυτό θέλουμε νά ... άπαλαγχώμε μία ώρα άρχυτερα, αυτή λοιπόν ή άποτίναξη οδηγεί πάντοτε στην πιο συγερή ύποδούλωση! Όδηγεί άμέσως και κατ' ευθέαν στή σκαβιά των παθών, των προσώπων ή και των πραγμάτων άκόμη!

Τότε καταλήγουμε από τήν **έλευθερη δουλεία** στην ... **υπόδουλη έλευθερία!** Όποτε ο ύποτιθέμενα έλεύθερος από κάθε ζυγό, καθίσταται άληθινά ύπόδουλος!

Τονίζει ο ι. Χρυσόστομος: **«Κανένας δέν είναι έλεύθερος, παρά όσόνον έκείνος που ζεί με τόν Χριστό. Αυτός έχει ανέλθει ύπεράνω όλων των κακών»**.

Πόσα δέν λέει έπ' αυτών ή γνωστή παραβολή του ασιώτου! Τό θέμα είναι ότι δέν διδασκόμαστε και πολύ από τό **πάθιμά** του, ούτε και άπ' τό **παράδειγμά** του. Από εκείνο τό ύπέροχο **«...άναστάς πορεύομαι προς τόν πατέρα μου!»** (Λουκ. ιε', 18). Γιατί με τίποτα δέν θέλουμε νά βγούμε από τή χαμοζωή μας, άπ' τό κλουβί μας δηλαδή!

Άς μάθουμε νά είμαστε πραγματικά έλεύθεροι, φίλοι...

Arigatou: Μιά παρέμβασις ἐκ μέρους τῆς Ἑστίας Πατερικῶν Μελετῶν

Στά πλαίσια τῆς ἐκδηλώσεως πού ὀργάνωσε ὁ θεολογικός Σύνδεσμος ΚΑΙΡΟΣ¹ στή Στάα τοῦ Βι-βλίου στίς 3 Ἀπρίλιου 2017, μέ γενικό θέμα «Ὁ διά-λογος καί ἡ κριτική γιά τὸ νέο πρόγραμμα στό θρη-σκευτικὰ» μίλησε ὁ σχολικός σύμβουλος Ἄγγελος Βαλλιανάντος μέ θέμα «Ὁ παραπληροφόρηση ὡς ἐργαλεῖο ἐκφοβισμοῦ». Πρὶν ἀναφερθῆμεν στό πε-ριχόμενο τῆς εἰσηγήσεως τοῦ κ. Βαλλιανάντου καλὸ εἶναι νὰ γνωρίζουμε ὅτι παραπληροφόρηση εἶναι «*ἡ σκόπιμη κακὴ πληροφόρηση, πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴ μετῴδοσιν ἀνακριβῶν, μονόπλευρα διογκώ-μένων ἢ ἐπινοημένων (ψευδῶν) πληροφοριῶν ἢ καὶ τὴν ἀπόκρυψη ἄλλων*»(Μπαμπινιώτης).

Ὁ κ. Βαλλιανάντος μίλησε γιὰ «μιά ἱστορία παρα-πληροφόρησης». Ἀναφέρθηκε σὲ διάφορα δημοσι-ύματα στὸν ἐντυπο καὶ ηλεκτρονικό Τύπο πού ἀφο-ροῦσαν τὴν προσωπική του ἐμπλοκὴ κατὰ τὴν κα-τάρτησιν τοῦ νέου παλαιότερου καὶ ἀναθεωρημένου προγράμματος διδασκαλίας τῶν Θρησκευτικῶν. Μὲ ἔντονο καὶ δραματικό τρόπο παρουσίασε μὲ τὴ βοή-θεια διαφανέων τὸν ἐαυτὸ του ὡς ἀδικούμενο καὶ συκοφαντούμενο. Ἄν καὶ πολλὰ ἀπὸ τὰ δημοσιεύ-ματα εἶναι γραμμένα μέ ἀκρόσιό τρόπο πουθενά σ’ αὐτὰ δέν μπόρεσα νὰ διακρίνω «μετάδοσιν ἀνα-κριβῶν, μονόπλευρα διογκωμένων ἢ ἐπινοημένων (ψευδῶν) πληροφοριῶν». Νομίζω, ἂν δέν ἀδικῶ τὸν κ. Βαλλιανάντο, ὅτι προσπάθησε νὰ ἐπιτεκνωρῇ τὸ ἐνδιαιφέρον τοῦ ἀκροατηρίου του στὴν φανταστι-κὴ του κατασκευασμένη χωρὶς νὰ ἀπαντᾷ στὴν οὐσία τῆς κριτικῆς πού ἀσκέεται στὰ νέα προγράμ-ματα. Πολλὴ δυσκόλια στὴν εἰσηγήσει τοῦ κατάρχε-να θάχει κάποιος ἀνευ ἀξίως...παρωνυχίδες, ἐνῶ κα-τέφυγε σὲ κάποιες ἀναλθρθεῖς τοποθετήσεις, μέ τίς ὁποῖες ἔδωσε ἐσφαλμένες ἐντυπώσεις στοὺς ἀκρο-ατές τους. Ἀλλὰ, ὅπως εἶπε ὁ κ. Βαλλιανάντος, «ἂς βάλουμε τὰ πράγματα στή θέση τους».

Ἐκείνου πού ἐνοχλεῖ περισσότερο τὸν κ. Βαλλι-αντό εἶναι ἡ ἔρευνα πού ἔκανε ἡ ΠΕΘ σχετικά μέ τὸ πρόγραμμα σπουδῶν πὰ τὰ Θρησκευτικά καὶ προ-πάντων ἡ ὁλη ἐργασία τῆς θεολόγου καὶ ὑπευθί-νου τοῦ γραφείου αἰρέσεων τῆς ΠΕΘ κ. Βασσάλου σχετικά μέ τὴν ὀργάνωσιν Ἀρίγαιτο. Σὲ ἡμερίδα πού ὀργάνωσε ἡ Ἑστία Πατερικῶν Μελετῶν μέ ἀπλά λόγια ἡ κ. Βασσάλου ἀπέδειξε, μετὰ ἀπὸ λεπτομερῆ ἔρευνα, ὅτι τὸ νέο ἐλληνικό πρόγραμμα γιὰ τὸ μά-θημα τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι ἐπὶ τῆς οὐσίας ἀντι-γραφοῦ τοῦ Προγράμματος τοῦ Παγκοσμίου Δικτύου Θρησκειῶν γιὰ Παιδιά(ΓΝΡC), πού ἔχει ἐκκίνησει ἡ νεοβουδιστικὴ ὀργάνωσις Ἀρίγαιτο. Τὸ πρόγραμ-μα αὐτὸ ὀνομάζεται Learning to live together (LTLT). Καὶ ἀφ’αλλῶς μέ τὸ πρόγραμμα αὐτὸ δημι-ουργεῖται φοβερὴ σύγχυσις στοὺς ἑλλήνες μαθητές ὡς πρὸς τὴν ὀρθόδοξή ταυτότήτά τους.

Ἐπειδὴ ὡς ΕΣΤΙΑ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ εἰχαμε τὴν ἡμὴν νὰ συνεργαστοῦμε μέ τὴν Πανελλήνια Ἐνω-σι Θεολόγων σὲ κοινὴ ἡμερίερα πὰ νὰ ἀκούσουμε τὴν εἰσηγήσει τῆς κ. Ἐλένης Βασσάλου μέ θέμα «Τὸ Πρόγραμμα τοῦ Ἱαγκοσμίου Δικτύου Θρησκειῶν γιὰ Παιδιά» (ΓΝΡC) τῆς ARIGATOU ὡς πρότυπο τῶν ἐλληνικῶν Προγραμμάτων Σπουδῶν γὰ τὰ Θρη-σκευτικὰ θὰ θέλαμε νὰ ἐκφράσουμε τίς σκέψεις μας πάνω στὰ λεχθέντα ὑπὸ τοῦ κ. Βαλλιανάντου.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν λίγο πιδὸ ἀναλυτικά τὶ ἰσχυρί-στικε ἡ κ. Ἐλ. Βασσάλου καὶ τὶ ἀπάντησε ὁ κ. Βα-λλιανάντος.

Ἡ Arigatou εἶναι νεο-βουδιστικὴ ὀργάνωσις

Αὐτὸ ἰσχυρίστηκε ἡ κ. Βασσάλου καὶ ὁ κ. Βαλλι-αντός ἀπάντησε: « Ἡ Arigatou εἶναι μὴ κυβερνητι-κὴ μὴ κερδοσκοπικὸς ὀργανισμός πού καλεῖ τοὺς ἀνθρώπους καδὲ θρησκείας νὰ συνεργαστοῦν, γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰ προβλήματα τῆς φτώχειας, τῆς πείνης..... **δὲν εἶναι θρησκεία, δὲν εἶναι βου-διστικό ἢ νεοβουδιστικό** (δικὴ μου ὑπογράφημι-ση).... φτιάχνει παιδαγωγικὸ μνῶτελο».

Δυστυχῶς πὰ τὸν κ. Βαλλιανάντο στὸ προπαγαν-διστικό φυλλάδιο Shining ever brighter τῆς ὀργα-νώσεως στὴ σελίδα 14 διαβάσαμε ὅτι ἱδρυτὴς τῆς Arigatou εἶναι ὁ Takeyasou Miyamoto «ἀρχηγὸς τῆς ἰαπωνικῆς βουδιστικῆς ὀργανώσεως Myoshinichi», ὁ ὁποῖος γράφει ὅτι ἡ ἱδρύτρια τῆς Mitsy Miyamoto «ἔκανε μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ διαδύσει τὴ δι-δασκαλία τοῦ Βουδισμού γιὰ νὰ χτίσει ἐνα κόσμο ὅπου ὅλοι οἱ ἀνθρώποι θὰμποροῦν νὰ ζοῦν μιά εὐτυχισμένη ζωὴ βασισμένη στὶς ἀρχές τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητας». Ὁ ἴδιος ὁ Ta-keyasu Miyamoto γράφει ὅτι «μέχρι σήμερα κατα-βάλω κάδεδ προσπάθεια, γιὰ νὰ ὑποστηρίξω τὴν ἀλήθεια τῶν διδασκῶν» τῆς Mitsy Miyamoto καὶ τὸ ἀποβιβάζοντας συζύγιό της. Τέλος ὁ Keishi Miya-moto, στέλεχος τῆς Arigatou διηγηταί ἐνα μῦθο πού χρησιμοποίησε ὁ Βούδας ἀπὸ σκηνῶνταί του γιὰ νὰ πεί στή συνέχεια ὅτι «αὐτὴ ἡ ἱστορία ἀποκαλύ-πται σὲ μὰς τὸ πνεῦμα τοῦ βουδισμού».

Πέραν τούτου, ἀποδεικνύεται, στὰ συμβούλια τῆς Arigatou συμμετεχόν ἄλλες 14(1) βουδιστικὲς ἰνδου-ιστικὲς καὶ πνευματιστικὲς ὀργανώσεις. Γ’ αὐτὲς οὐτε λόγος ἀπὸ τὸν κ. Βαλλιανάντο. Δεδομένου λοιπὸν τοῦ βουδιστικοῦ-παραθρησκευτικοῦ χαρακτῆρα τῆς Ari-gatou, ἡ «ἐκπαιδευτικὴ» δράσις τῆς δέν πρέπει νὰ μὴς ἐξεπάται. Λίγη γνώση τῶν μεθόδων τῶν ἀπο-κριστικῶν ὀργανώσεων φανερώνει ὅτι αὐτὲς χρῆ-σιμαιοῦν πολλὰ προσωπεία. Ἐμφανίζονται ὡς ὁμάδες πού ἀσχολοῦνται μέ τὴν παγκόσμια εἰρήνη, τὴν οἰκολογία, τὴ θεραπευτική, τὴ γυμναστική, τὴν ψυχολογία, τὴ διατροφή, τὴν ἐκπαίδευσιν στελεχῶν κλπ, κλπ. Ἐτοῖς εἰσχωρῶν στὴν κοινωνία καὶ πολ-λαπλασιάζουν τοὺς ὁπαδούς τους ἐξυπηρετώντας καὶ ἄλλους σκοπούς, ὅπως ἐδῶ τὴν ἀλλοίωσι τοῦ ὀρθοδόξου χριστιανικοῦ φρονήματος

Τὸ νέον ἐλληνικὸν πρόγραμμα ἀντιγράφει τὸ πρόγραμμα LTLT τῆς ὀργανώσεως Arigatou

Ὁ κ. Βαλλιανάντος ἰσχυρίστηκε ὅτι δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει ἀντιγραφή, διότι τὸ ἐλληνικὸ πρόγραμμα εἶναι πρόγραμμα σπουδῶν, ἐνῶ τὸ LTLT εἶναι μιά μέθοδος. Μάλιστα, ἀλλὰ τὶ μέθοδος; Μέθοδος δια-θρησκειακῆς ἐκπαίδευσης. Βέβαια ὁ κ. Βαλλιανά-τος, «πέττει» μέ τίς λέξεις. Μίλησε γιὰ κακὴ μετά-φραση ἀπὸ τὰ ἀγγλικά. Τὸ συμβολογικὸ τῆς Arigatou στὸ ὁποῖο συμμετέχει ὀνομάζεται Interfaith council on Ethics Education διπλ. ἀπαιθροειστικό Συμβούλιον γιὰ τὴν ἠθικὴ ἐκπαίδευσιν, ἐνῶ, λέει ὁ κ. Βαλλιανά-τος, ἡ Πανελλήνια Ἐνωση Θεολόγων τὸ μετέφρασε ὡς Συμβούλιον γιὰ τὴ Διαθρησκειακὴ Ἑκπαίδευσιν! Σὲ λόγια νὰ βρισκόμαστε: Ἐνα διαθρησκειακὸ Συμ-βούλιον μέ τὰ κείμενα, τὰ συνενδιά, τῆς ἀνακοινώσε-ως τὶ θὰ παραγάγει; ὅχι βέβαια ὀρθόδοξή ἢ ἰσαχι-κὴ ἢ ἄλλῃ ἐκπαίδευσιν ἀλλὰ διαθρησκειακὴ ἠθικὴ ἐκπαίδευσιν. Ἐξάλλου ὁ Keishi Miyamoto διηγῶναι ὅτι ἡ Arigatou συνεχίζει νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὴν υπέρ-βαση τῶν ἐθνικῶν καὶ θρησκοκεντρικῶν ὀρίων.

Τὸ Διαθρησκειακὸ συμβούλιον λοιπὸν ἐκτόνησε τὸ πρόγραμμα **Learning to live together**, πού στο-χεῖ νὰ περάσει στὰ σχολεῖα μας ἡ διαθρησκειακὴ ἐκπαίδευσιν. Μὲ ἀπλά λόγια στοχεῖ νὰ τὰχῇ νὰ ἐνη-μερώσει τὰ παιδιά, τὴν οὐσία νὰ τὰ κάνει νὰ χά-σουν τὴν ἔστω καὶ ἀμυδρὴ ὀρθόδοξή ταυτότητά τους καὶ νὰ τὰ δόνηγσι σὲ «ἀναζητήσιμη» μέσα στὸν ὄζοφ τῶν ποικίλων θρησκοκεντρῶν, αἰρέσεων καὶ τῆς παραθρησκείας. Νὰ τὸ πῶ κατῶς ἄλλως. Τὸ LTLT ἐπιδιώκει μιά ὁσμωση, μιά διαπερατότητα μέ τὸ ὀρθόδοξο μᾶθημα τῶν θρησκοκεντρῶν, ἐνα συμ-φυρμὸ Ὀρθόδοξο καὶ παραθρησκείας. Ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ στόχος τοῦ προγράμματος φαίνεται ἀπὸ τὴν ἀνάρτησι πού ἔκανε ἐνα blog τῆς Arigatou στὸ δια-δικτιο γιὰ τὸ Σεμινάριο πού ὀργάνωσε τὸ LTLT στὸ διορθόδοξο Κέντρο τῆς Μονῆς Πεντέλης τὸν Σε-

πτέμβριου 2013 : «Τὸ Σεπτέμβριου ὀργάνωσαν στήν Ἀθήνα τὸ πρῶτο Ἑργαστήριον Βασικῆς Ἑκπαίδε-σεως τοῦ Προγράμματος LTLT. **Ὁ κύριος σκοπὸς τοῦ Ἑργαστηρίου ἦταν νὰ εἰσαγάγουν τὸ πρό-γραμμα στὰ σχολεῖα μέσω τῆς ἐπιμορφώσεως τῶν διδασκόντων τῆς πρωτοβάθμιας καὶ δευτε-ροβάθμιας ἐκπαίδευσης καὶ νὰ ἐφαρμοσθῇ σάν μέρος τῶν μαθημάτων τῶν Θρησκευτικῶν,** τῆς Πολιτικῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς Φυσικῆς καὶ τῶν γε-νικῶν μαθημάτων στα διαφορετικὰ τοὺς ἐκπαιδε-υτικά περιβάλλοντα».

Αὐτὸ ἀκριβὸς κάνει καὶ τὸ ἐλληνικὸ πρόγραμμα πού συνέταξε ὁ κ. Βαλλιανάντος. Ἀντιγράφει μέσα στὸ ἐλληνικὸ πρόγραμμα ἀκριβῶς τὴν οὐσία τοῦ προγράμματος Learning to live together. Ἀντιγράφει ὅχι μόνο τίς μεθόδους καὶ τίς τεχνικὲς ἀλλὰ καὶ τὸ περιεχόμενο. Ἐτοῖς λοιπὸν, εἶπε ἡ κ. Ἐ. Βασσάλου **ὅ** **συνεξετάζονται ὁ Χριστὸς, ἡ περὶ Αὐτοῦ ὀρθόδοξος διδασκαλία, ἡ ὀρθόδοξή λατρεία καὶ, μαζὶ, τίς μὲς τῶν ἀρχηγῶν τῶν θρησκειῶν, τὰ ἔθιμα, τίς γιορτές καὶ τὰ σύμβολά τους.**

Παρά τίς διαφεύσεις τοῦ κ. Βαλλιανάντου τόσο στὶς σελίδες τοῦ ἐλληνικοῦ ὅσα καὶ στὶς σελίδες τοῦ LTLT πού παραπέμπει ἡ κ. Βασσάλου συνεξετάζεται ὁ Χριστὸς μέ τὸς ἀρχηγούς τῶν ψευδοθρησκείων.

Ὦντως στή σελ. 113 τοῦ LTLT παρατίθεται ἔρω-τηματολόγιον σχετικὰ μέ τίς θρησκείες: Ὅλα ἀνάκα-τα! Ἰδοὺ ὀρισμένες ἐρωτήσεις

Who was Mohammed? Ποιὸς ἦταν ὁ Μωῦαμθ;
Who was Buddha? Ποιὸς ἦταν ὁ Βούδας;
What does the word ‘Christ’ mean? Τί σημαίνει ἡ λέξις Χριστός;
Who was Jesus? Ποιὸς ἦταν ὁ Ἰησοῦς;
What is reincarnation? Τί εἶναι ἡ μετενσάρκωσις;
How many disciples did Jesus have? Πόσους μα-θητές εἶχε ὁ Ἰησοῦς;
When was the Prophet Mohammed born? Πότε γεννήθηκε ὁ Προφήτης Μωῦαμθ;
What are the Vedas? Τί εἶναι οἱ Βέδες;
What is the Muslim holy book called? Ποιὸ εἶναι τὸ ἱερό βιβλίον τοῦ μουσουλμανικοῦ;
What is the name of the place where Jewish peo-ple pray? Πῶς ὀνομάζεται ὁ τόπος πού προσεῦ-χονται οἱ Ἰουδαῖοι;
What is a guru? Τί εἶναι ἕνας γκουρού;
What language did Jesus speak? Ποιὰ γλῶσσα μιλοῦσε ὁ Ἰησοῦς;
What is meditation? Τί εἶναι ὁ διαλογισμός;
What is Hanukkah and how is it practice. Τί εἶναι ἡ Χανούκκα καὶ πῶς τελεῖται;
Who is Shiva in Hinduism? Ποιὸς εἶναι ὁ Σίβας στὸν Ἰνδουισμό;

Ἀντίστοιχα σὲ ἐλληνικὸ πρόγραμμα σπουδῶν μετὰ ἀπὸ κάποιες παραβολές τοῦ Χριστοῦ στὶς σελ-ίδες 68-69 διαβάζουμε: «Ἀποφθεγγόμεθα διδασκά-λων ἀπὸ τίς θρησκείες τοῦ κόσμου:

Βούδας: «Λοιπὸν, σ’ ὅσες ἀπευθύνομαι, μοναχοῖ μου: ἡ φθόρα εἶναι ὁ νόμος τῶν πραγμάτων. Μὴ ἐγκαταλείπετε τὸν δακνὸν ἄνωμα σας»

Λάο Τσέ: «Μὴ προτιμᾷς τὸς σπουδαίους καὶ ὁ λαὸς δὲν θὰ μαλινέει. Μὴ ἐκτίμας τὰ πολύτιμα ἀντικεί-μενα καὶ ὁ λαὸς δὲν θὰ κλεβῇ. Μὴν ἔχεις πόθους ἀπληστους καὶ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ δὲν θὰ συγκυλίζεται»

Μωῦαμθ: «Ὡ λαὸ, ἀκούστε τοὺς λόγους μου καὶ ἐντυπώστε τους μέσα σας... Σὰς ἀφήνω ἐνα νόμο πού θὰ σὰς διασφαλῇ γιὰ πάντα ἀπὸ τὸ λάθος μέ τὴν προϋπόθεσις ὅτι θὰ τὸν τηρεῖτε μέ πιστιότητα. Ἐνα νόμο σαφὴ καὶ ὠφέλιμο, τὸ βιβλίον τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ παράδειγμα τοῦ προφήτη τοῦ.

Καλοῦνται ἐπίσης οἱ μαθητές ἡδὴ ἀπὸ τὴν Ἑξίτη Δημοτικὴν νὰ κάνουν διαλογισμό καὶ νὰ ἐξεικεινωθῶν μέ σύμβολα θρησκειῶν...

Ἄν καὶ ὁ κ. Βαλλιανάντος τὸ διαμεύδῃ, στὸ πρό-γραμμα LTLT σελ. 30 διαβάζουμε: Διαλογισμός – ὁ διαλογισμός μπορεῖ νὰ βοηθήσει τὰ παιδιά νὰ ἡρε-μώσουν, βελτιώνει τὴν αὐτοσυγκέντρωσή τους, καὶ καλλιεργεῖ τὴν συματική καὶ διανοητική τους εὐεξία. Καὶ στὸν Ὁδῶν² Ἑκπαιδευτικοῦ τοῦ ἐλληνικοῦ προγράμματος σ. 158 διαβάζουμε: *«Μουσικὴ καὶ διαλογισμός (Ἀκοῦν μουσικὴ μέ κλειστά μάτια. Στο-χάζονται. Ἀνακονώνουν καὶ συζητοῦν).*

Προλαμβάνοντας βέβαια κάποιες, ἔστω ἐνδόμυ-χες ἀντιπράσεις, ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον, εἶπε καὶ ἐνα...αστεῖο: «Δέν ὑπάρχει στὸ πρόγραμμα σπουδῶν διαλογισμός μέ θρησκοκεντρικὴ χροιά!» Λές καὶ ὑπάρ-χει ἄλλου εἶδους διαλογισμός! Ὁ διαλογισμός πρα-γματοῦνεται πάντοτε μέ συγκεκριμένο τρόπο μέ ὁμε-σο στόχο τὴν χαλάρωσι τῆς συνειδήσεως καὶ ἁπώ-τερο στόχο τὴν ἀπώλεια τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.

Τὸ LTLT σ. 106 προβλέπει τὴν κατασκευή Μάντα-λα, δηλ. βουδιστικῶν καὶ ἰνδουιστικῶν συμβόλων, ἐνῶ στὸ ἐλληνικὸ πρόγραμμα (σ. 38-39) διαβάζουμε:

«Οἱ μαθητὲς συλλέγουν σύμβολα ἀπὸ ἄλλες θρησκείες: μαθητές συλλέγουν σύμβολα ἀπὸ ἄλλες θρησκείες: ὁ πρὸχος τῆς ζωῆς, Μάνταλα (Ἰνδουισμός), γιν καὶ γιάνγκ (Ταϊσμός) κ.ά. Κάδε μαθητὴς ἐπιλέγει ἐνα καὶ τὸ χρωματίζει».

Ὅλα δσα ἀναφέρω ἀποτελοῦν μικρὸ μόνον μέ-ρος ἀπὸ τὸ ὅλολ τῆς ἔρευνας πού ἔκανε ἡ νῆς Δεβ-βῶρα, ἡ κ. Βασσάλου. Καὶ οἱ ἐξ Θεολόγου τοῦ Θε-ολογικοῦ Συνδέσμου ΚΑΙΡΟΣ μέ τίτλους βαρύ-βουτους πού μαζεύθηκαν στὴ Στάα Βιβλίου καὶ ἀπαντήσαν στὴν εἰς βάθος, νηφάδια κριτικὴ τῆς, ἀσολήθηναν τελικά μέ ἀσημანτα ζητήματα. Στὴν οὐσία φημῶθηκαν.

Ὁ κ. Ἀγγελὸς Βαλλιανάντος, ἀμήχανος, προσπά-θησε νὰ ἀμυνθεῖ ἀπελτώντας μέ ἀγωγές καὶ μηνύ-σεις- κλασικὴ μέθοδος ὁσὸν θέλουν νὰ φημισσοῦν τοὺς ἀντιπάλους τους-καὶ παρουσιάζοντας τοὺς ἀσκήσαντες κριτικῇ, προπάντων τὴν κ. Βασσάλου, ὡς ἀνθρώπους τερατίομορφους. Εἶπε δὲ ὅσα ἐγρά-φισαν «προσβάλλουν τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα, χρησιμοποιοῦν ρητορικὴ μίουςιν, σπιλινίζουν ἀνθρώπους, φοβίζουν γονεῖς, φανατίζουν» κλπ.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι ὁ κ. Βαλλιανάντος μέ τίς ἀνα-λθβες διαβεβαίωσε, πὺ μέ τὴν ἀπόκρυψη πηλη-ροφωρῶν, τὴν ἀποσιώπησι καὶ τὴν σφοιστικὴ μετα-ποίησι ἀποδεικνυμένων γεγονότων παρήγαγε γιὰ τοὺς ἀκροατές του μιά ἀληθινὴ ἱστορία παραπλη-ροφορήσεως σχετικὰ μέ τὴν ὀργάνωσιν Arigatou καὶ τὸ νέο πρόγραμμα διδασκαλίας τῶν θρησκοκεντρῶν.

Τελειώνοντας τὴν παρέμβασή μας ὡς ΕΣΤΙΑ ΠΑ-ΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ θὰ θέλαμε νὰ ποῦμε τὰ ἀκό-λουθα: Ἐπειδὴ ὑπάρχει συνολικὴ ἀπόφασις, Ἐγκύ-κλιος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, πού χαρακτηρίζει τὴν ὀργάνωσιν Arigatou «ἀσυμβίβαστη μέ τὴν ὀρθόδο-ξη πίστιν» (Ἐγκύκλιον σημείωμια τῆς 27ης Ὀκτωβρί-ου 2016) νομίζουμε δὲ θὰ ἦταν πολὺ καλὸ γιὰ τὸν ἴδιον τόν κ. Ἀγγελο Βαλλιανάντο νὰ διακόψῃ τοὺς δε-σμούς του μέ τὴν ὀργάνωσιν αὐτή. Θὰ ἦταν εὐχρὴς ἔργον νὰ ἀξιοποήσει τὰ ἀναμνηστικὰ ταλέντα του προσφέροντάς τὰ ἀκέραια στὴ διακονία τῶν ἐλλήνων ὀρθοδόξων μαθητῶν, οἱ ὁποῖοι μέσα στὸν ὀρμαγεδὼν πού ἔχει ζεστηκοῦν ἡ Νέα Ἐποχὴ μέ τὸν πατρισταυλισμὸ, τὴν κατάρχησι καδὲ ἀξίας καὶ τὴν ἀμφισβήτησι τῶν πάντων, ἡδὴ βρίσκονται σὲ σύγ-χυσι ὁσον ἀφορὰ στὴν ταυτότητά τους ἐν συνόλῳ.

Τὰ παιδικία μας δέν χρειάζονται «θρησκοκεντρί γραμματισμό». Ἐχοῦν μόνον ἀνάγκη ἀπὸ λόγο πα-ρακλήσεως, λόγῳ αὐθεντικοῦ καὶ σωτηρίῳ πὸν γλυκύτατο Κύριῳ μας Ἰησοῦ Χριστῷ πού εἶναι ἡ Ἀλή-θεια, ἡ Ἀνάστασις καὶ ἡ Ζωή.
Γιὰ τὴν ΕΣΤΙΑ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
Πρωτοπρ. Ἰωάννης Φωτογιώτους
ἰδρυτικό μέλος τῆς Ε.Π.Μ.

Ἐπηρεάζει ἡ Μασονία τοὺς ῴρχοντας...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τερα τὴν ἀντιστοιχία, πού ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀρχῶν μας Ἑλευ-θερία - Ἰσότης - Ἀδελφότης μέ τὰ ἐπιτεγνέντα θέματα, γιὰτὶ Δημο-κρατία δέν μπορεῖ νὰ ὑπάρξει χωρὶς ἐλευθερία, οὐτε ἰσότης χωρὶς τὴν προέχουσα ἰσότητα τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, οὔτε ἀδελφότης χωρὶς τὸν διαχωρισμὸ Κράτους-Ἐκκλησίας [...]».

Ἥμετερο σχόλιό: ὅπως εἶδαμε ἀμέσως παραπάνω, ἡ μασονία μπορεῖ νὰ μιλᾷ γιὰ σπουδαῖα ἐκκλησιαστικά θέματα, ὅπως εἶναι ὁ χωρισμὸς Ἐκκλησίας καὶ Κράτους, ὅταν ὁμως ἡ Ἐκκλησία ὁμιλεῖ ποι-μαντικῶς γιὰ τὸν Τεκτονισμό, τότε ἐμφανίζονται πολλοὶ καὶ τὴν κατη-γοροῦν γιὰ φανατισμὸ καὶ σκοταδισμό! Δύο μέτρα καὶ δύο σταθμά...!

Συμμετοχὴ στὴν 10η Εὐρωπαϊκὴ Συνάντησι τοῦ Λουξεμ-βούργου:

Ἡ 10η Εὐρωπαϊκὴ Συνάντησι τοῦ Λουξεμβούργου, πού διε-ξ-ήχθη ἀπὸ 13 εἰς 15 Ὀκτωβρίου 2006 καὶ συνδιοργανώσαν ἡ Μεγάλῃ Ἀνατολή [Μεγάλῃ Στοά] τοῦ Λουξεμβούργου, ἡ Μεγὰ-λῃ Ἀνατολὴ τῆς Γαλλίας καὶ ἡ Μεγάλῃ Ἀνατολὴ τοῦ Βελγίου εἶχε κύριο ἀντικείμενο τὸ θέμα: «Εὐρώπη: Ἐνότητα καὶ Διαφο-ροποίησι»...

Χορηγοὶ δὲ τῆς ὀργάνωσης ἦταν ἡ Κυβέρνησι τοῦ Λουξεμ-βούργου, ὁ Δήμος τοῦ Λουξεμβούργου, Τράπεζες καὶ ἐφημερίδες.

Καὶ ἡ δραστηριοποίησις τοῦ Τεκτονικοῦ παρασκηνοῖ εἰς τὴν Εὐρώπην ἐκτείνεται...

Ἰδοὺ ἡ συνέχεια, χρονολογικά:

2007

Ἡ 7η Συνδιάσκεψις Τεκτονικῶν Δυνάμεων εἰς τὴν Ἀττάλειαν
Ἡ 7η Συνδιάσκεψις τῶν Τεκτονικῶν Δυνάμεων τῆς Μεσογείου πραγματοποιήθηκε στὴν Ἀττάλεια ἀπὸ 22 εἰς 24 Μαρτίου 2007.

Στὴ ὁμίλια [τοῦ μέλους μας] μέ τίτλο «Ἀναζητώντας μιά νέα μυστική βάση, ἡ ὁποία θὰ προάγει τὴν ἀκτινοβολία τοῦ σύγ-χρονου Ἑλευθεροτεκτονισμοῦ στὴ Μεσόγειο», ἐλέχθησαν, με-ταξὺ ἄλλων, καὶ τὰ ἑξῆς:

...Τὴν περασμένη χρονιά μπόρεσαμε νὰ «ταυτοποιήσουμε τὴν πολιτισμικὲς διαφορὲς, πού ἐμποδίζουν τὴν δημιουργία ἐνὸς κοινοῦ πλαισίου ἐπικοινωνίας στὴ Μεσόγειο (Ἀθήνα, Φε-βρουάριος 2006). Ἐν εἰδῇ συμπερασματος, ἀξιολογήσαμε τὸν ρόλο τοῦ Ἑλευθεροτεκτονισμοῦ στὴ Μεσόγειο, προτείνουμε ἐνα πέρασμα ἀπὸ τὴ θεωρία στὴν πράξι...

...Ἡ Μεσόγειος, ὁ τόπος συνάντησις διαφορῶν πολιτισμῶν, τρόπων ζωῆς, θρησκειῶν, μπορεῖ νὰ ἀποτελεῖ τὸν ἱερό τό-πο, τὸ πρόσφορο ἐκείνῳ ἔδαφος, ὥστε νὰ προαχθεῖ [ἀλλοιμο-νο] ἡ ἀκτινοβολία τοῦ Τεκτονισμοῦ...

...Ἐδῶ ἐργαζόμεσθε, γιὰ νὰ ἐνισχύσουμε τοὺς δεσμούς πού μας ἐνώνουν καὶ ταυτόχρονα νὰ ἀρβλύνουμε τίς διαφορὲς μας, ἐπιτρέποντάς μας ἁρμονικὴ συνεργασία. Ὅμως τὸ τεκτο-νικὸ ἔργο δέν νὰ πραγματοποιεῖται, ἡ τουλάχιστον δέν θὰ ἔπρε-πε, μόνον στὸ ἐσωτερικὸ τῶν Ναῶν μας [τῶν Στοῶν]. Πρέπει νὰ στροφούμε πρὸς τὰ ἐξῶ...

Τὰ μεγαλύτεριβολα σχέδια τῆς Παγκοσμίας Μασονίας διατυπώνονται μέ σαφήνεια (Καὶ ἡμεῖς ἄδουμεν)...

Ἐδῶ θὰ παρακαλοῦσε ὁ ἔρευνητῆς τοὺς πνευματικούς μας πατέ-ρες νὰ προσέξουν ἀκόμη περισσότερο τὸ πῶς οἱ τέκτονες μεθο-δεοῦν τὰ πράγματα. Συνεχίζουμε νὰ διαβάζουμε:

...Οἱ Ἑλευθεροτέκτονες τῆς Μεσογείου, ὄντας πάντοτε οἱ πρωτοπόροι τῆς Κοινωνίας, ἔχοντες συνηθισί νὰ βρίσκονται στὸ σταυροδρόμι τῶν ὁδῶν, τῶν πολιτισμῶν, τῶν θρη-σκειῶν, τῶν φιλοσοφῶν, τῶν πῶ διαφοροετικῶν, εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐφαρμοδῶν τὴν Ἀπόλυτῃ Ἀνοχῇ. Εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ προσκα-λέσουν τοὺς ἀμήνους, νὰ ἀπορρίψουν τίς προκαταλήψεις τους, νὰ ξεπεράσουν τίς ἐγκαθιδρυμένες πεποιθήσεις τους [=δόγματα, Πίστεις, ἄλλες Σταθερές κ.λπ.] καὶ μέ τὸ παρόδειμά τους μποροῦν νὰ εἶναι οἱ προάγγελοι μιάς νέας, τῆς Τεκτο-νικῆς πραγμάτωσις.

Ὁ Ἑλευθεροτεκτονισμὸς τῆς Μεσογείου πρέπει νὰ ἐκμεταλ-λευετὶ τὸ γεγονός αὐτοῦ τοῦ πλουραλισμοῦ, τοῦ ὁποῖου ἦταν ἀνάκαθεν τὸ ὄχημα, μέ τὸ ὁποῖο δρούσι στὴν Κοινωνία...

...Καὶ ποῖο εἶναι τὸ πεδίο δράσεώς μας; Ἡ Στοά! Ἡ ἀνοιχθεὶ ἡ Στοά.

ΊΑγευστοι Όρθοδοξίας αποφασίζουν διαά τού μάθημα...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Πολιτεία θα αναλαμβάνη την διαπαιδαγώγησιν των τέκνων. Αυτό μᾶς ἐδύμωσεν ὁλοκληρωτικά καθεστῶτα, εἰς τὰ ὅποια ὅλα νήπια ἐγίνετο πλῆσις ἐγκεφαλῶν, ὥστε ἀνὰ μὴ δύναται νὰ τὰ ἐπιηρεάσῃ ὁ οἰκογένεια. Σχετικῶς ἐδῆλωσεν ὁ κ. Ταῖρας:

«ἡ μεγαλύτερη ἀλλαγὴ τὴν ὁποία ἐπιδιώκουμε στὴ Δευτεροβάθμια Ἐκπαίδευσί στὸ Γυμνάσιο καὶ στὸ Λύκειο τῆς πατρίδας μας εἶναι νὰ ἀλλάξουμε τὴ νοοτροπία τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας. Εἶναι νὰ πιστέψουμε ὅλοι μας πρῶτα οἱ γονεῖς καὶ νὰ τὸ μεταλαμπαδεύσουμε αὐτὸ καὶ στοὺς μαθητὲς ὅτι ἡ πραγματικὴ μαθησιακὴ διαδικασία γίνεται στὸ σχολεῖο».

Ἀνυσχητικὴ ἦτο ἡ δῆλωσις περὶ τοῦ νέου περιεχομένου τῶν μαθημάτων ἐν γένει καὶ τῶν Θρησκευτικῶν:

«Πρέπει ἤδη νὰ γνωρίζετε ὅσοι εἴστε ἐκπαιδευτικοὶ συντάκτες ὅτι ἔχει γίνει μία συστηματικὴ προετοιμασία σὲ νέα προγράμματα σπουδῶν, ἀλλὰ καὶ στὸ συνοδευτικὸ ἐκπαιδευτικὸ ὑλικὸ ἰδίως στὴν ἱστορία, στὰ Θρησκευτικὰ, στὶς Ξένες γλῶσσες, στὴν Τεχνικὴ Ἐκπαίδευσιν».

Δὲν αἰφνιδίασε τὸν Ο.Τ. ἡ δῆλωσις αὐτὴ καθὼς πρὸ καιροῦ ἔρχομεν κατ' ἐπανάληψιν ἐνημερώσεις τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὴν Ἱεραρχίαν ὅτι παρὰ τὸν προσχηματικὸν διάλογον, ὁ ὁποῖος σκοπὸν εἶχε νὰ μειώσῃ τὶς ἀντιδράσεις, αἱ ἀποφάσεις ἔχουν ληφθῇ καὶ τὸ νέον πρόγραμμα ὁδεύει πρὸς τὴν μόνιμον ἐγκατάστασιν τὸν εἰς τὰ σχολεῖα. Ἐμπαιγμὸς μέγας τοῦ πιστοῦ λαοῦ! Συμπαιγνία τῆς Ἱεραρχίας;

Ἡ ἐπιθεθαίσις ἤλθε προσφάτως, ὅταν αἰφνης κατέστη γνωστὸν ὅτι ὁ διάλογος ἐπερατῶ- δι μετὰ ἂν ἔξι συναντήσεις! Εἰς τὰς συναντή- σεις μετελάττει ὁ Μητροπολίτης Ὑδρας κ. Ἐφραίμ, Μεσσογαίας κ. Νικόλαος καὶ Μεσση- νίας κ. Χρυσόστομος, γνωστοὶ διὰ τὰ φρονιμα- τὰ των. Ὡς σημειώνει εἰς τὸ ἄρθρον του ὁ κ. Ἀπόστολος Λακκάσις εἰς τὴν ἐφημερίδα «Κα- θημερινή» τῆς 4ης Μαΐου 2017:

«Μὲ πολλὰς διορθώσεις στὰ νέα προγράμματα σπουδῶν τῶν Ὑπηρεσιῶν ὁλοκληρώθηκε ὁ διάλογος ἀνάμεσα στὶς ἐπιτροπὲς τοῦ ὑπουργείου Παιδείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Οἱ δύο πλευρὲς παρουσιάζονται ἱκανοποιημένες, καθὼς καὶ ἡ πλειονότης τῶν παρατηρήσεων τῆς Ἐκκλη- σίας ἔγιναν δεκτῆς, ἐνὼ δὲν ἀλλοιώνεται ἡ φιλοσο- φία τῶν νέων προγραμμάτων... Συγκεκριμένη, ἔχουν γίνει δεκτῆς ἀπὸ τὸ ΙΕΠ οἱ προτάσεις γιὰ ἀλλαγὴς σὲ κεφάλαια ἄλλων θρησκειῶν, τὰ ὁποῖα παρουσιάζονταν συγκεκριτὰ μὲ τὰ ἀντίστοιχα κεφά- λαια τῆς Ὁρθοδόξιας. Αὐτὰ τὰ θέματα μεταφέρθη- καν σὲ ξεχωριστὸ κεφάλαιο. Ἐπίσης, ἔγιναν δεκτῆς παρατηρήσεις τῶν ἱεραρχῶν σὲ σχέση μετὶ τῆς δρα- στηριότητος καὶ τῆς ἐργασίας ποὺ θὰ κάνουν οἱ μα-θητὲς στὸ πλαίσιο τῶν Ὑπηρεσιῶν. Πλέον, ἀνα- μένεται οἱ παρατηρήσεις αὐτὲς νὰ ἐνωμασθῶνθαι στὰ νέα προσωρινὰ βιβλία –φάκελοι ὑλικοῦ, ὅπως ὀνομάζονται– ποὺ θὰ διανεμηθοῦν στοὺς μαθητὲς τὸν Σεπτέμβριον...».

Κατὰ Θεῖαν Πρόνοιαν ἀκριβῶς τὴν ἐπομένην ἡμέραν ἐκυκλοφόρησεν ὁ Ο.Τ. με κύριον κεν-τρικὸν θέμα τὸν ζήτημα τῶν Θρησκευτικῶν. Συγκεκριμένα εἰς αὐτὸ τὸ ἄρθρον με τίτλον «ΟΧΙ ΕἶΣ ΤΟΝ ΝΕΟΝ ΠΑΙΔΟΜΑΖΩΜΑ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΩΝ» με ἀδίδακτα στοιχεία ἐνδ' ὁράζοντο εἰς ὅσα ὁ λέκτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῶν Ἀθηνῶν κ. Κουκουναράς – Λιάγκης μέλος τοῦ συνδέσμου «ΚΑΙΡΟΣ» καὶ συνδμελειωτῆς με τὸν κ. Στ. Γιαγκάζογλου τὸν νέον προγραμμάτων ἔχει γρά-ψει κατὰ καιροῦς, ἀλλὰ καὶ ἰσχυρίσθη εἰς τὴν πρόσφατον ἡμερίδα τοῦ συνδέσμου «ΚΑΙΡΟΣ» ἀπεδείξαμεν ὅτι δὲν εἶναι μόνον τὸ περιεχόμενον συγκερριστικόν, ἀλλὰ ἡ ἰδία ἡ μεθοδολογία καὶ φιλοσοφία εἶναι αὐταὶ αἱ ὁποῖαι καλλιεργοῦν εἰς τοὺς μαθητὰς ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι σχετικὴ εἰς τὸ ζήτημα τῆς πίστεως εἰς τὸν Θεόν!

Νέα ἐπιβαρυντικὰ στοιχεῖα

Οἱ δομητόρες τοῦ νέου προγράμματος δὲν ἀποκρίπτονται τὰς προδέσεις τῶν Ἐπιληροφο-ρήσεων ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Χριστιανική» τῆς δὲς Ἀπριλίου 2017 διὰ ἡμερίδα με θέμα «Τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν σήμερα». Οἱ κ. Πάνος Νικολόπουλος, λέκτορας Νομικῆς ΕΚ-ΠΑ ἀνεφέρθη στὸν «Ἔωλο ἰσχυρισμὸν κάποιων νομικῶν κύκλων» γὰ ἀσκηση προσηλυτισμοῦ τῶν νέων ΑΠΣ καὶ ποινικὴ δίωξις ὅσων τὰ ἐφαρ-μόζον». Ἡ ποινικὴ δίωξις ὅμως δύναται νὰ ἀσκηθῇ εἰς ὅσους ἐφαρμόζον τὸ παλαιὸν πρό-γραμμα, ὅπως ἐτόνισαν τὰ μέλη τοῦ συνδέσμου «ΚΑΙΡΟΣ» εἰς τὴν πρόσφατον ἡμερίδα τῶν Ὁ.Τ. Μόσχας Δημήτριος, ἐπίκουρος καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς Ἀθηνῶν καὶ πρόεδρος τοῦ συνδέσμου «ΚΑΙΡΟΣ» «τόνισε τὴν ἀνάγκ-η τῆς κίνησης τῆς διαδικασίας χειραφέτησης τῶν νέων ἀνδρώπων στὸ μετῃ, ὥστε νὰ συνομι-νῶνται».

«Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ» εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τοῦ ᾠοιδίου Μητρ. Σιατίστης Ἀντωνίου

Τῇ **Δευτέρᾳ 22 Μαΐου 2017** καὶ ὥρα **6 τὸ ἀπόγευμα**, στὸ **Συνεδριακὸ Κέντρο Δακιοανία** θα πραγματοποιηθῇ ἡμερίδα σπὴ μνήμην τοῦ ᾠοιδίου **Μητροπολίτη Σιατίστης Ἀντωνίου** με θέμα: **«Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ»**.

Ἡ ἡμερίδα τελεῖ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Παναγιω-τάτου Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ.κ. Ἀνθίμου καὶ συνδιοργανώνεται ἀπὸ τὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Γεωργίου Πανομάχους Θεσσαλονίκης καὶ Πι-υχίουρχους τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἄλλων Σχολῶν τοῦ Α.Π.Θ..

Τὴν ἐκδήλωσιν θα ἀνοίξουν με **τροπάρια** οἱ Φοιτητὲς τῆς Χριστιανικῆς Φοιτητικῆς Δράσης, ἐνῶ κατ' ὅλη τὴ διάρκεια αὐτῆς θα προεδρεύσῃ ὁ κ. **Λυκοῦργος Μαρκούδης**.

Κατόπιν **χαιρετισμοῦ** τοῦ Προέδρου τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς **π. Ἀλεξίου Παπα-στεργίου** καὶ τοῦ **Παναγιωτάτου Μητροπολί-τη Θεσσαλονίκης κ.κ. Ἀνθίμου** θα μιλήσῃ ὁ **Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Σισανίου καὶ Σιατίστης κ.κ. Παύλος** με θέμα: **«Ὁ Σιατίστης Ἀντώνιος, ὁ γλυκὺς ποιμένας»**.

Ἀκολουθοῦν, ὁ **ἀρχιμ. π. Ἐφραίμ Τριαντα-φυλλόπουλος**, Πρωτοσυγγέλλας τῆς Μητρο-πόλεως Σιατίστης με θέμα: **«Σισανίου καὶ Σια-τίστης Ἀντωνίου, ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ»**, ἡ **γερόντισσα Θεολογία**, καθηγουμένη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Κοιμηθῆως τῆς Θεοτόκου Μικροκά-στρου, με θέμα: **«Ἀσκητικὴ Ἱερωσύνη»** καὶ ὁ κ. **Ἀναστάσιος Δάρδας**, Δρ. Θεολογίας, Ἱερο-κήρυκας τῆς Μητροπόλεως Σιατίστης, με θέμα: **«Βίωματα ἀπὸ τὴν Ἀγιοπαιερικὴ Ἀρχιερα-τεία τοῦ Μητροπολίτη Σισανίου καὶ Σιατί-στης μακαρίστου Ἀντωνίου»**.

Τέλος, καὶ μετὰ ἀπὸ τὸ χρόνον ποῦ θὰ ἀφιερω-θεῖ σὰ **συζήτηση** τῶν ὁμιλητῶν με τὸ κοινὸ, ἡ ἡμερίδα θα κλείσῃ με **χαιρετισμὸ τοῦ Πανα-γιωτάτου Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ.κ. Ἀνθίμου**.

λήσουν με τὸν ἀποκαλυπτόμενο Θεό»! Ὁ κ. Σταύρος Γιαγκάζογλου, ὑποψήφιος διὰ τὴν δέ-σιν τῆς δογματικῆς εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν Ἀθηνῶν, εἶπεν ὅτι «τὰ νέα ΑΠΣ στὸ μετῃ ὑλο-ποιεῖν με πιὸ ἐντονον τρόπο τὶς ἀναφορὰς τῶν παλαιότερων προγραμμάτων ποὺ ἐμπειριεῖχαν τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὴν ἑτερότητα καθὼς καὶ τὶς νεότερες τεχνικὲς διδασκαλίας διεξαγωγῆς τοῦ μαθήματος». Ἐπομένως παραδέχεται ὅτι τὰ νέα προγράμματα στρέφονται πρὸς τὴν «ἐτε-ρότητα» -με ὅ,τι αὐτὸ σημαίνει- καὶ ὅτι ἐφαρ-μόζουν νέας τεχνικάς, αἱ ὁποῖαι ὡς ἀπεκάλυ-ψεν ὁ Ο.Τ. καλλιεργοῦν εἰς τὸν μαθητὴν τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ ἀλήθεια εἶναι σχετικὴ! Ἡ κ. Βουλγα-ράκη Εὐθ' ἀνέφερεν ὅτι «τὰ διδίλια ποὺ δὰ ἐκπονηθοῦν γιὰ τὸ μετῃ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ ἔχουν ἐπικουρικὸ ρόλο στὸ μάθημα», δηλαδὴ ὁ διδάσκων θὰ ἔχῃ μεγάλην ἐλευθερίαν αὐτενερ-γείας με ὅ,τι συνεπάγεται αὐτὸ.

Ὁ νέος ρόλος τῆς Ἐκκλησίας: ὁ ἄνθρωπισμός

Ἀπολύτως συντονισμένους εἰς αὐτὴν τὴν γραμμὴν ὁ Σεβ. Δημητριάδος, φίλος ἄλλωστε τῶν τριῶν Μητροπολιτῶν ποὺ ἐχειροδίσθσαν τὸ ζήτημα. Εἰς Θεολογικὴν Ἡμερίδα, ποὺ διωργα-νῶδι ἀπὸ τὸ Γραφεῖον Ἐπιδεωρήσεως Ὑρη-σκευτικῶν Μαθημάτων, Μέσης Ἐκπαίδευσης, Ὑπουργείου Παιδείας καὶ Πολιτισμοῦ Κύπρου, ὁμίλησεν ὁ Σεβ. Δημητριάδος κ. Ἰγνάτιος, με θέμα «ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΑ: ΜΙΛΩΝΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΘΕΟ, ΥΠΕΡΒΑΠΙΖΟΝΤΑΣ ΤΟΝ ΑΝ-ΘΡΩΠΟ». Παραδέτομεν χαρακτηριστικὰ ἀπο-σπάσματα:

«Αὐτὲς εἶναι οἱ προκλήσεις, οἱ ὁποῖες θέτουν τὸ ἐρώτημα τίς ἀναγκαῖότητες τοῦ μαθήματος τῶν Ὑπηρεσιῶν. Εὐεργετικὲς, κατὰ μίαν ἐννοία, προκλήσεις, καθὼς μᾶς καλοῦν νὰ ἀπεγκλιβιστοῦ-με ἀπὸ περιορισμένον ὁρίζονταν συζητήσεις περὶ μορφῆς ἡ μεθόδου, καὶ νὰ ἀνοίχουμε σὲ ὁρίζοντες πλατεῖς, ὁρίζοντες πανανθρώπινους καὶ φλέγον-τες...»

Τίποτε αὐτονόητο δὲν ὑφίσταται πλέον. Οἱ κο-μμοσπορικὲς ἀλλαγὲς πρὸς συνέβησαν πρὶν 1.700 χρόνια με ἄξονα τὸ μῆνυμα τῆς ἀγάπης, τῆς ἀνθρωπίνης συμψιλίωσης καὶ τῆς αἰώνιας ἀνθρω-πίνης προοπτικῆς ποὺ ἔφερε ὁ Χριστιανισμός, ἀπαποῦν νέα μύηση συνουδευόμενη ἀπὸ ἐμβάθυν-σιν πνευματικότητας, γνώσιν τῶν παγκοσμίων συν-θηκῶν καὶ θερμὸ ὁραματισμὸ. Πάνω σὲ αὐτὲς τῆς συνισταμένες μπορεῖ με ἀνσθη νὰ δομηθεῖ ἐνα μᾶ-θημα συνθετόντας ὅλες τῆς τάσεις... Μὲ δεδομένης τῆς παγκόσμιας ἐξελίξεως, καθίσταται σαφές πῶς ὅλοι εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ συνυπάρξουμε, νὰ ἀλληλογώμασε, νὰ συνθεθῶμε καὶ νὰ ἀποδεχόμε-να τὴν διαφορετικότητα. Στεγανά σύνορα δὲν μποροῦν νὰ ὑπάρξουν. Δὲν ὑπάρχουν, πλέον, ἀμύμων Ἐθνικὰ προβλήματα...

Ἐπιτρέψτε μου νὰ ἔχω μία ὑπόθεσι: Οἱ μεγάλης συζητήσεως σχετικὰ με τὸ μάθημα, πέραν τῶν ἀντι-κειμενικῶν ἐκκρεμοτήτων, ἴσως καὶ νὰ υποδηλώ-νουν μία ἀμνηχαν, μία ἐκκρεμότητα ἀν προπότη, ὡς πρὸς τὸν ρόλο τῆς συνολικῆς Ἐκκλησίας στὸν σύγχρονον κόσμον. Ὑπάρχει μεγάλῃ ἀνάγκη ἐπι-στροφῆς στὰ οὐσιώδη, τὰ θεμελιώδη. Ἐνα μεγάλο ὄραμα, ἡ διατύπωση ἡ μῆλλον ἡ ἐπανοδοτύπωση τῆς μεγάλῃς ἀποστολῆς ἔχω τὴν βεβαιότητα πῶς θὰ λύσει αὐτομάτως πληθώρα θεμάτων. Καὶ ὡς τέ-τοια ἐρχομαι νὰ διατυπώσω τὴν υπεράσπιση τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀνθρώπου... Ἐνα νέο μάθημα θρη-σκευτικὸν καλεῖται νὰ μιλήσῃ γιὰ τὸν Θεό, υπερα-σπίζόμενο τὸν ἄνθρωπον, ὡς ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ δημιουργοῦ».

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ δικαίως ὁ Σεβασμιώτατος θὰ πρέπη νὰ λάβῃ τὸν τίτλον τοῦ κήρυκος τῆς παγκοσμοποιήσεως καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ. Δυσ-τοίχως καμίας ὁσχέιν δὲν ἔχει ὁ ἀνθρωπισμὸς με τὸ μῆνυμα τοῦ Εὐαγγελίου.»Ἐχει λησμονήσει τὴν πατερικὴν διδασκαλίαν καὶ ἔχει ἐκτραστῇ πρὸς τὴν κοινωνιολογίαν ὁ Σεβασμιώτατος με ἀπέτλεσμα νὰ ἀλλοιώνῃ τὴν οὐσίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ τὴν ἐκφυλίζει εἰς θρησκευ-τικὸν φιλανθρωπικὸν καθιδρύμα.

Νομίζομεν ὅτι συνειδητοποίησὶ οἰοσδήποτε διὰ ποῖον λόγον ἔχει συνταχθῇ με τὸν σύνδεσμον «ΚΑΙΡΟΣ». Τὰ ἴδια ἀκριβὸς ἀπῆρθον τὸν χαριετισμὸν τὸν πρὸς τὸ ἀκρασθητὸν ἡμερίδος με θέμα τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν καὶ τὴν ἐνοριακὴν κατήχησιν ὁ κ. Μιλτιάδης Κωνσταν-τίνου, μέλος τοῦ συνδέσμου «ΚΑΙΡΟΣ». Ἡ κ. Σοφία Καρακλᾶ εἰς τὴν ἀνταποκρίσιν τῆς διὰ τὴν ἱστοσελίδα orthodoxia.info τῆς 5 Μαΐου 2017 μᾶς ἀναφέρει καὶ τὸν χαριετισμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον μεταξὺ ἄλλων εἶπεν ὁ κ. Κωνσταντίνου: «Καὶ ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει τὸν πα-ράγοντα ἐκείνον ποὺ θὰ κληροποιήσει τὸν πνευ-ματικὸ κόσμον νὰ βρεῖ τὸν θρόνον, ὥστε νὰ προβῇ, ἔτι, μετὰ σὲ μία ἐπὶ τοῦ ἀπολύτου εὐτελείῃ καὶ ἀπαξίωσιν τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, τῆς δια-χρονικῆς ἀνθρωπίνης ἀξίης τῆς ἀγάπης, τοῦ ἀλλη-λογωρασμοῦ καὶ τῆς ἀλληλεγγύης».

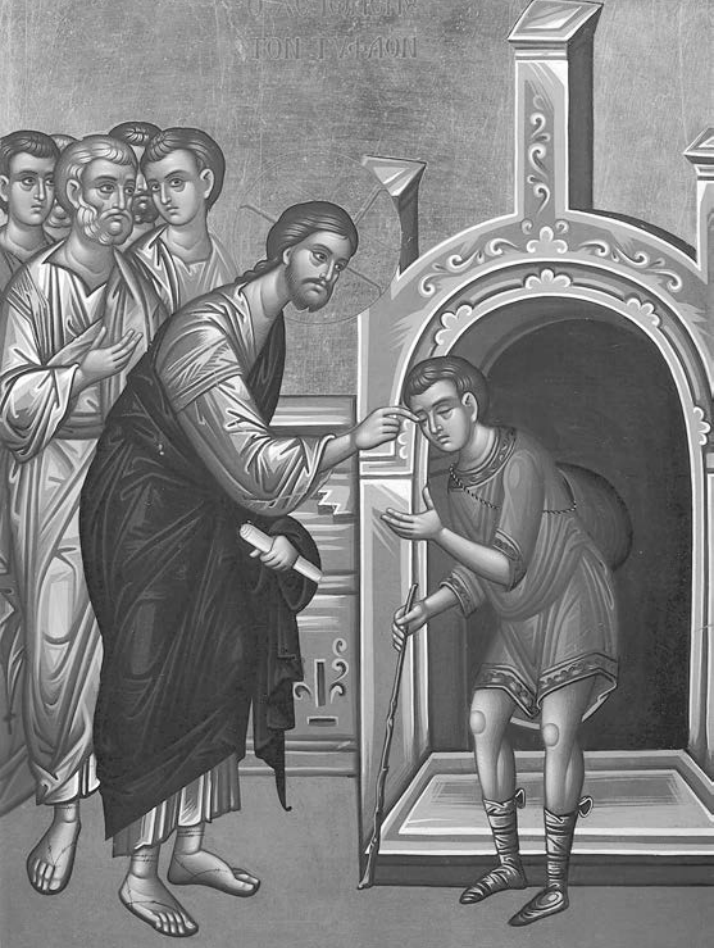
Εἰς τὴν ἰδίαν ἡμερίδα ὁ Γερμανὸς Καθηγητῆς ποὺ ὁμίλησεν ἦτο σαφὴς διὰ τὴν πορείαν ποὺ δὰ ἀκολούθησθ τὸ μάθημα:

«Γιὰ τὸν κ. Schroder, ἡ θρησκευτικὴ ἐκπαίδευση καὶ ἀγωγὴ τοῦ σχολεῖο θέτει συγκεκριμένους στό-χους, ὅπως ἴνα παρουσιάσῃ στοὺς νέους ἀνθρώ-πους τῆς θρησκείας καὶ τῆς ὁμολογίης ὡς ὑποδείξει-α πὸν κομίζον προτάσεις καὶ νοηματοδοτήσεις τῆς ζωῆς. Νὰ γνωρίζουν καὶ νὰ κατανοοῦν θρη-σκείας καὶ ὁμολογίης, με τῆς ὁποῖες δὲν ἔχουν καμία σχέση. Νὰ κατανοήσουν τὴ σημασία ποὺ ἔχουν οἱ θρησκείες στὴ σύγχρονν κοινωνία καὶ πῶς μπορεῖ νὰ προσδιοριστοῦν οἱ σχέσεις μεταξύ Ἐκκλησίῶν, θρησκευτικῶν κοινοτήτων καὶ πολιτείας». Τέλος, ὑπογράμμισε ὅτι, ὅλοι οἱ παραπάνω στόχοι μπο-ροῦν νὰ ἐπιτευθοῦν μόνον ὅταν τὸ μάθημα τῶν Ὑπηρεσιῶν διδάσκειται σὲ ἀπόλυτη συμφωνία με τῆς ἀρχῆς τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων, καθὼς καὶ ὅταν αὐτοὶ τοῦ εἶδους τὸ μάθημα συνεγρᾶζεται στενὰ με ἄλλες ὁμολογίης καὶ ἄλλες θρησκείες...».

Τραγικὸς ἐπίλογος

Προσφάτως ἔλαβε μεγάλην δημοσιότητα κεί-μενον τὸ π. Θανάσις Παπαθανασίου, μέλους τοῦ «ΚΑΙΡΟΥ», με τίτλον «Σχόλιο στὸ «Παῦσον Ἐκκλησίας τὸ σκάνδαλο», τὸ ὁποῖον ἐγράφη τὴν Μ. Παρασκευῇ καὶ καταφέρθη ἐναντίον τῶν Σεβ. Πειραιῶς καὶ Σεβ. Καλαβρύτων. Δια-φωνοῦμεν με τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὁποῖα γρά-φει, συμφωνοῦμεν ὅμως με τὸ ὅτι «Ἡ Ἱερὰ Σύνο-δος, λοιπὸν, πέραν τοῦ κινδύνου τοῦ Μελετίου δὲν ἔχει νύσσει τὴν ἀνάγκη νὰ καλέσῃ κανέναν ἄλλον ἐπίσκοπο, γὰ κανέναν ἄλλο λόγο!». Ἵσως εἶναι καιρὸς τῆς Ἱεραρχία νὰ καλέσῃ εἰς ἀπολογίαν Μητροπολίτας, οἱ ὁποῖοι κηρύττουν τὸν ἄνθρω-πισμὸν. Ἱεράρχας οἱ ὁποῖοι πρὶν τὴν ἀπὸ ἐγκρίσιν τῆς Ἱεραρχίας κατακλείουν τὸν διάλογον μὴ ἔχοντας γνώσιν περὶ τῆς μεθοδολογίας ποὺ διη-γεῖ τοὺς μαθητὰς εἰς τὸν σχετικισμὸν. Καθη-γητὰς ποὺ συνηγοροῦν εἰς τὸ νέον παιδαγωγίωμα καὶ θεολόγους, οἱ ὁποῖοι τὴν Μ. Παρασκευὴν ἐπιτίθενται εἰς Μητροπολίτας, τοὺς ὁποῖους κα-τηγοροῦν διὰ Μεγάλῃ Ἐδοξομάδᾳ κάνουν τὰ ἴδια με αὐτοῦς!

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΙΩΜΕΝΟΣ ΤΟΝ ΤΥΦΛΟΝ

Τὴν ἔκτιν Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἐορτάζομεν τὸ εἰς τὸν ἔκ γενετῆς Τυφλὸν θαύμα, τὸν Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω εἰκὼν ἐκ τοῦ Ἀγιογραφικοῦ Οἴκου τῶν Παχωμαίων.

Παραβίσεις τῆς ἄμεροληψίας εἰς τὴν ἀξιολόγησιν διὰ τὰ Θρησκευτικὰ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

προωθεῖ διεθνῶς, συγκρητιστικὰ ἐκπαιδευτικὰ προγράμματα ...θρησκευτικῶν!

ε) Τὴν ἔκ τῆς Πολιτείας ἄνιση καὶ μὴ ἰσότιμη ἀντιμετώπιση τῶν Ὑπηρεσιῶν μαθητῶν καὶ τῶν γονέων τους, ἐναντι τῶν λοιπῶν ὁργανωμένων θρησκευτικῶν μειονοτήτων στὴ Χώρα μας.

στ) Τὸν, μετὰ ἀπὸ κάποιες προτεινόμενες δραστηριότητες, εὐτελισμὸ καὶ ἐνίοτε ἐκχυδαίσμο τοῦ μαθήματος καὶ τοῦ ἐργου τοῦ θεολόγου στὴν τάξη.

ζ) Τὴν πληθώρα νόμων, διεθνῶν συμβάσεων καὶ ἀποφάσεων δικαστηρίων καὶ τοῦ ΣτΕ ποὺ «παρκαμπτόνται», ἀκόμα καὶ ἐκεῖ-νον ποὺ ἀφοροῦν θεμελιώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα.

θ) Τὴν (συνθησισμεὴν πλέον) αἰφινδιαστικὴ, ἀέννητη καὶ ἀδιά-λακτη τακτικὴ τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας.

ι) Τὴν ἀποδοκιμασία τοῦ ἐν λόγω προγράμματος ἀπὸ τὸ σύνολο τοῦ θεολογικοῦ καὶ ἐκκλησιαστικοῦ κόσμου τῆς Χώρας.

Πέραν λοιπὸν τῶν προαναφερθέντων, τὰ ὁποῖα μονάχα σύγχυ-ση, συγκρητισμὸ καὶ ἐκκοσμηκευμένη (ἢ καὶ ἀδιόφορη) θρησκευ-τικότητα μποροῦν νὰ «καρποφορήσουν» στοὺς μαθητὲς καὶ ἀνε-ξάρτητα ἀπὸ τὴν προσωπικὴ τοποθέτησιν τοῦ καθενός, ὑπάρχει καὶ μία ἄλλη, οὐσιώδη παράμετρος. Αὕτὴ εἶναι τὸ γεγονός ὅτι **πα-ραβίασθησθε σαφῶς ἡ ἀρχὴ τῆς ἄμεροληψίας** κατὰ τὴν διαδικα-σία ἀξιολόγησιν τῶν ἐν λόγω προγραμμάτων.

Πιὸ συγκεκριμένα: Ἀπὸ τὰ 7 μέλη τῆς Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία ὀρίσθηκε ἀπὸ τὸ Ἰνστιτοῦτο Ἐκπαιδευτικῆς Πολιτικῆς (ΙΕΠ) γιὰ τὴν ἐξέταση καὶ ἀξιολόγησιν τῶν ΝΠΣ τοῦ Μτθ, τὰ 5 ἀνήκουν ἐπίσης καὶ στὴν Ἐπιτροπὴ Ἐμπειρογνομῶνων γιὰ ...τὴν ἐκτόνη-σιν τῶν προγραμμάτων αὐτῶν! Οὐσιαστικὰ δηλαδή, κλήθηκαν ἐν πολλοῖς, **νὰ ἀξιολογήσουν ...τὸν ἐαυτὸ τους!!**

Γιὰ τὴν ἐν λόγω βασικὴν παράμετρον ἡ Πανελλήνια Ἐνωση Θεο-λόγων (ΠΕΘ) ῆδὴ ἀπὸ τὴν 7η Ἀπριλίου 2016, εἶχε καταθέσει ἐνώ-πιον τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδείας, Ἐρευνας καὶ Θρησκευμάτων «ΑΙ-ΤΗΣΗ ΕΞΑΙΡΕΣΕΩΣ» ζητώντας τὸ **ἠθικὰ, νομικὰ καὶ διαδικα-στικὰ αὐτονόητο**:

«νὰ ἐξαίρεθον ἀπὸ τὴ σύνθεσις τῆς προαναφερομένης Εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ ΙΕΠ, τὰ «πρόσωπα ποὺ ἔχουν ἐκπλήνοσι τὸ πρόγραμμα σπουδῶν ποὺ καλοῦνται οἱ ἴδιοι νὰ κρίνουν». (ΠΕΘ, «ΑΙΤΗΣΗ ΕΞΑΙΡΕΣΕΩΣ», σελ. - Ἐνῡπιον τοῦ Ὑπουργοῦ Παιδεί-ας, Ἐρευνας καὶ Θρησκευμάτων, Ἀθήνα, 7 Ἀπριλίου 2016).

Τὸ πλέον παράδοξον βέβαια μετὰ τὰ παραπάνω, εἶναι ὅτι ὁ ρι-σθεσία ὑπὸ τοῦ ΥΠΠΘ-ΙΕΠ Γνωμοδοτικῆς Ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία κα-λεῖται νὰ ἀποτιμήσῃ τὸ ΝΠΣ, ἀποτελεῖται ...ἀπὸ τὰ ἴδια πρόσω-πα!!

Μὲ βάση τὸ ἄρθρο 7 τοῦ Κώδικα Διοικητικῆς Διαδικασίας (Ν. 2690/99, ΦΕΚ Α' 45) καθὼς ἐπίσης καὶ μετὰ τὸ ΣτΕ (664/2006, βλ. καὶ 640/2011) ἐπιβάλλεται στὴν κρατικὴ Διοίκησιν, ὅπως καὶ τὰ ἀτομικὰ καὶ τὰ συλλογικὰ ὄργανα αὐτῆς νὰ παρέχουν ἐγγυησὶς ἀμερόληπτῆς κρίσεως κατὰ τὴν ἀσκηση τῶν ἀρμοδιοτήτων τους» (ἀρθ. 7, παρ. 1) ἐνῷ κατὰ τὸ ἴδιο δικαστήριον (ΣτΕ 1447/2006) «γί-νεται δεκτὸ, ὅτι παραβιάζεται ἡ ἐν λόγω ἀρχὴ τῆς ἀμεροληψίας, ὅταν ὁ μετῶν καὶ συλλογικὸ ὄργανο τῆς Διοικήσεως **ἔχει διατυ-πώσει προεληλημμένη γνώμη** διὰ τὸ θέμα ποὺ καλεῖται νὰ ἀπο-φανθεῖ».

Σύμφωνα ἐπίσης με τὸν προειρημένο Κώδικα (ΚΔΔ) τὴ ἐκάστο-τε διοικητικὰ ὄργανα: **«ὀφείλουν νὰ ἀπέχουν ἀπὸ κάθε ἐνέρ-γεια ἢ διαδικασία, ποὺ συνιστᾷ συμμετοχὴ σὲ λήψι ἀπόφασης ἢ διατύπωση γνώμης ἢ πρότασις ἐφόσον ...ἡ ἱκανοποίησι προ-σωπικοῦ συμφερόντος τους συνδέεται με τὴν ἐκβᾶση τῆς ὑπόθεσης»** (ἀρθ. 7, παρ. 2). Καὶ ἐκτός αὐτοῦ: «Τὸ ὄργανο ἢ τὸ μέλος τοῦ συλλογικοῦ ὁργάνου, ἐφόσον κρίνει ὅτι συντρέχει στὸ πρόσωπὸ τοῦ λόγους ποὺ ἐπιβάλλει τὴν ἀποχή του, **ὀφείλει νὰ τὸ δηλώσῃ ἀμέσως στὴν προϊστάμενη ἀρχὴ ...καὶ νὰ ἀπέχει ἀπὸ ὁποιαδήποτε ἐνέργειαν!**» (ἀρθ. 7, παρ. 3-5).

Ὡστόσο, τὰ 5 μέλη (κοινὰ γιὰ τὴν ἐπιτροπὴ ἀξιολ

ΦΙΛΟΔΟΞΟΙ ΞΙΦΟΥΛΚΟΥΝ...

ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μεθοδείες του και δημιουργεί εκκλησιαστικές **εκτροπές** στο λαό και στην Ορθοδοξία. Χαίρομαι για πολλά από εκείνα που καταγράφονται με **ευστοχία** και δεισιδωλικότητα στο ιστολόγιο του άδελφου.

Είναι κατανοητό εις όλους μας ότι, και κατά την εποχή μας, μερικοί ρασοφόροι:

«Αβελιπούτνες (δὲ) ἐκ τοῦ μίσους παροδεύουσι (=προδίδουν) τὴν Προφητῶν τὰ μηνύματα, καὶ τῶν Αποστόλων τὰ διδάγματα καὶ τῶν Πατέρων τὰ παραγγέλματα καὶ αὐτὰς δὴ τὰς ἐναποδείκτους τοῦ Δεσπότης φωνάς» (Μ. Ἀθανάσιος, Περὶ Ἑνσαρκώσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ Ἀπολλωνίου ii).

Ἐπιθέσεις ἐναντίον π. Βασιλείου Βολουδάκη

Με μεγάλη λύπη πρέπει να ἐκφράσω τὴν καρδιά μου, λέγοντας ὅτι οὐδόλος ἀντιλαμβάνομαι τὴς διαρκείς **ἐπιθέσεις** ἐναντίον τοῦ ἀγαπητοῦ ἐν Χριστῷ ἀδελφου, τοῦ π. Βασιλείου Βολουδάκη, **Δισφωνῶ** πλήρως μετὶ τοῦ ὕψος καὶ τὴν οὐσία τῶν ἐπιθέσεων. Σὰν νὰ ὑπάρχῃ **ἐνὰ ἑμπαθὲς** καὶ ἀσίγαστο **μίσος**. Οὐτὲ **αἰρετικές** εἶναι οὐτὲ **πολιτικές** οὐτὲ **πιομνηρῆς** τὸν Ὁρθόδοξο Τύπου. Πραγματικά, εἶναι ἀκατανόητος καὶ ἀνεξήγητος ἡ ἐφαρμοζομένη τακτική.

Εἶναι προφανές ὅτι, ὅλα ὅσα ἀναγράφονται ἐνάντιον τοῦ εἶναι ἀτεκμηρίωτα μυθεύματα διὰ τοὺς παρικοῦντας «ἐν τῇ Ἱερουσολήμῃ». Ἐφ' ὧσων, μάλιστα, δὲν καταπίπτει ποτὲ οὐδεμία ἀπόδειξις, διεκδικοῦν τὸν χαρακτηρισμὸ τῆς συκοφαντίας. Πιστεύω ὅτι κάποιες ἀγνωστες εἰς μένα πηγές, **παρπαλανοῦν** καὶ παρασύρουν τὸν ἀδελφὸ (Π. Τελεβάντο). Τοῦ μεταφέρουν ἀνύπαρκτες πληροφορίες, ποὺ δημιουργοῦν μία **πλαστή** πραγματικότητα.

Δυστυχῶς, σήμερα μετὶ τὴν καταλυτικὴ ἀλλοίωσι τῶν Μ.Μ.Ε., **μὲς γίνεται μασάζ** τῆς διανοίας καὶ συστημιατικὴ **πλύσις ἐγκεφάλου** μετὶ ὑπερβολές καὶ διαστοφρές.

Τὰ Μ.Μ.Ε., συχνὰ, ἀποτελοῦν τὴν χοάνη, ὅπου **ἀλέθεται** τὸ ψεῦδος καὶ ἡ ἀπάτη.

Κυριαρχοῦν τὰ Μ.Μ.Ε., ποὺ προβάλλουν ἐκθαμβωτικές **δοξήμεις**.

Οἱ στρατευμένοι τῶν Μ.Μ.Ε. στοχεύουν στὸν **ὕπνωτισμό** καὶ στὸν μαγνητισμὸ τῶν λαῶν.

Οἱ, πραγματικοὶ **ἰδιοκτητῆς** τῶν Μ.Μ.Ε., συνήθως ἀφανεῖς καὶ **δάρσαιο**, ἐνεργοῦν ὡς **Νονοὶ** καὶ προστάτες τῶν διεφθαρμένων Καθεστώτων καὶ τῆς **Παγκοσμιοποίησης**.

Τὸ γεγονός ὅτι πνευματικὰ τέκνα πολλῶν κληρικῶν θέλουν νὰ ἀσχοληθοῦν μετὶ τὴν πορεία τῆς χειμαζομένης **Πατρίδος**, οὐδόλους καταγράφεται ὡς μεμπτό, ἀλλὰ κρίνεται ὡς πανάγιο γιὰ πολλοὺς ἐπαίσιους.

Ἀναρωπιέμαι μήπως, δύνανται ὅλοι νὰ ἀσχολοῦνται μετὰ τὴ κοινὰ ἐκτός τῶν ὄντως Χριστιανῶν, **Μασάοι**, γόνου πλουσιῶν, γόνου πολιτικῶν, γόνου προδοτῶν καὶ πρακτόρων, μεγαλοπατενέμενους **μυζήδουροι**, **ἄθεοι** κ.τ.λ. προσπαθῶν νὰ ἀναλαμβάνουν τὸ μῆνός τοῦ Πλοίου τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ (λαϊκοὶ) δὲν πρέπει νὰ φροντισοῦν καὶ τὸς **πετάξιουν** στὴ **θάλασσα**, καὶ νὰ ἀναλάβουν τὸ **Πηδάλιο** τῆς **Ἑλληνορθοδοξοῦ Οὐλάδος** τῆς Πατρίδος;

Γιατὶ ὅχι ἐκείναι τοῦ ἀδελφού;

Ποῖος ἐλέγχει τὴν ἐφημερίδα τοῦ “Ορθοδόξου Τύπου”

Εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι, ὁ **“Ορθόδοξος Τύπος”** εἶναι μία χριστιανικὴ ἐφημερίδα μετὰ μεγάλην ἐποικοδομητικὴ δρσὴ καὶ λαμπρὰ ἱστορία δεκαετιῶν. Ἄλλο “Ορθόδοξος Τύπος” καὶ ἄλλο π. Βασίλειος Βολουδάκης. Γνωρίζω γενικῶς ὅτι, ἡ ἐφημερίδα ἔχει Νομικὴ ὑπόστασις, συγκεκριμένη δυνατὴ **δημοσιογραφικὴ ὁμάδα** καὶ ἰσχυρὸ **ἐπιτελες**. Αὐτοὶ ἀποφασίζουν μετὰ βίας τὴν παράδοσι καὶ τὴς ἀρχές τῆς Ορθοδοξίας. Ἐχει τὴν διοικισὶ τῆς, τὸ πλαισίό τῆς, τὴν κατὰ Θεὸν Φανερὴ καὶ τὴν **Μυστικὴ** τῆς διαχρονικὴ **Διάδοσι**.

Ἡ ἐφημερίδα φέρει **παράδοσι δεκαετιῶν** καὶ ὅλα τὰ μέλη, ἐξ ὧσων ἔγω ἀντιλήφθαι, βιώνουν πνευματικὴ συνειδητὴ χριστιανικὴ ζωή. Φέρουν τὸ γνήσιο πνεῦμα τῆς Ορθοδοξίας καὶ τὸ ἀγωνιστικὸ φρόνημα τῶν **λαμπερῶν μορφῶν** τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Θὰ ἔλεγα, «Βαδίζουν στὰ ἵχνη τοῦ (Ἀβραάμ) «Πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων» (Ρωμ. δ' 11).

Εἶναι εὐρέως γνωστὸν στοὺς ἐνασχολούμενους μετὰ μέσα Ἑνήμερώσεως καὶ Τύπου, ὅτι πλειστάκις μεθοδεύθησαν ἀλλεπάλληλεις **ἀποπείρες** ἀλώσεως καὶ ἐξαγοράς τοῦ “Ορθοδόξου Τύπου”. Στὸ σχεδιασμό καὶ στὴν ἐκτέλεσι τῆς προσπάθειας, ἐνεπλάκησαν τεχνιέντως, **Προκαθήμενοι** τοῦ Λυτρώσε τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Προκαθήμενῶν **Ἱερωνύμου Α΄, Σερραφείμ καὶ Χριστοδούλου**. Ὑπῆρξαν πράγματι καταθνήσκαι καὶ ὑπόγειες μεθοδεύσεις προκειμένου νὰ καταληφθῇ τὸ **Κάστρο**.

Γενικῶς γράφοντες σημειώνουμε:

Τινὲς ἐπέθυμῆσαν στὸ παρελθόν, ἀλλὰ καὶ τώρα, νὰ **ἐλέγξουν** ποικιλοτρόπως τὸν “Ο.Τ.”.

Τινὲς προσεπείθσαν νὰ τὸν **ποδηγηθίσουν**.

Τινὲς ἐκινήθηκαν νὰ τὸν **ἀποκλείσουν** ἀπὸ τὸ λαό.

Τινὲς προσεπείθσαν νὰ τὸν **ἐξαγοράσουν**.

Τινὲς ἀγωνίσθησαν νὰ τὸν **σφραγίσουν**.

“Δελφίνοι” τινὲς πλησίασαν μετὰ σπουδῆς τὴν ἐφημερίδα, τάζοντας ἄφθονα χρήματα, ὑπὸ τὸν ὀρο, μερικὰ δημοσιεύματα νὰ ἔχουν συγκεκριμένην κατεῦθυνσι καὶ ὕψή.

Εὐτυχῶς, ἀπαντες **ἀπέτυχαν** παταγωδῶς στὰ σχέδια τους καὶ στίς μεθοδεύσεις τους. Φυσικὰ καὶ σήμερα, ὅπως διαφαίνεται κάποιου συνεχίζουν τὴς ἀνάλογες προσπάθειες.

Μία εἶναι ἡ **οὐσία**. Πολλοὶ ἐπιθυμοῦν διακαῶς νὰ κάνουν **ὕποχειριό** τους τὸν “Ορθόδοξο Τύπο”. Θὰ ἤθελαν νὰ τὸν κατεῦθουν πρὸς τὴ δική τους ἰδιοτελή πορεία, πρὸς τὰ δικά τους προσωπικὰ **συμφέροντα** καὶ νὰ τὸν καταστηροῦν θεραπευταίνῃα τῶν προσωπικῶν τους **φιλοδοξίῶν** καὶ σκοπιμοτήτων.

Νομίζω τίς δὲν θὰ ἐπιτύχουν τοὺς στόχους τυν. Ἡ ἐπιζήλος **ἀνεξαρτησία**, ἡ ἐκλάμπουσα **Ἀληθεία**, ἡ υπέρλαμπρος **Ορθοδοξία** καὶ ἡ μεγαλύθυμος **Ελλάς**, δὲ συνεχίζουν νὰ ἀποτελοῦν τοὺς ἀζώνες, πᾶνυ στοὺς ὁποίους θὰ κινήται ἀταλάντευτα ἡ ἐφημερίδα.

Ὑπάρχει μία μεγάλη ἀλήθεια. Ἡ **λάσπη** δὲν εἶναι ἱκανὴ νὰ κλείσῃ τὰ χεῖλᾳ ἐκείνων ποὺ ἔχουν σκοπὸ νὰ μιλήσουν γιὰ τὸ **Χριστό**. Ἀκόμη καὶ νὰ τοὺς φονεύσουν αὐτοὶ δὲν πρόκειται νὰ ωπιάσουν, γιὰτί, τότε ἡ φωνὴ τῶς θὰ **πολλαπλασιασθῇ** ἀπὸ τὴν **ἡχώ τοῦ θανάτου**. Τότε, θάβαι μία **Φωνὴ-ἰαχὴ**, ποὺ θὰ ἀντηχῇ σὲ ὅλες τὴς γλώσσας καὶ ἀνὰ τοὺς αἰῶνες. Θάβαι ἡ ἡχώ τοῦ Οὐρανοῦ, **πολλαπλασιασθῇ** ἀπὸ τὴ θυσία, καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγὸ θὰ ἀνταλῇ ἔως τὰ πέρατα τῆς Οικουμένης.

Σημειώεις: Ἀπὸαὶ ἄνθρωποι, κληρικοὶ, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ φανερώνουν τὴν δόδλη ἀγάπη τους στὴν ἑταλγὴ τῆς Ορθοδοξίας, στὸν “Ορθόδοξο Τύπο”. Τὸν στρίζουν **ποικιλοτρόπως**. Ἀντιθέτως, διαφόροι μεγαλόσχρημο ρασοφόροι, Προκαθήμε-

νοι, Ἐπίσκοποι, Ἀρχιμανδρίτες, Ὑγούμενοι κ.τ.λ., βγάζουν προφορικές ἢ γραπτές **ἀπαγορεύσεις ἐντολές** ἐναντίον του. «Μέσα στὰ ὅρια τῆς κυριαρχίας μου δὲν θὰ κυκλοφορῇ αὐτὸ τὸ ἐντυπο, λένε μερικοὶ με καταπισκτικό θρόσος. Πραγματικά, τοὺς πονά ἡ **ἀλήθεια**, τοὺς κατατρώγει ἡ **ζήλεια**, τοὺς συγκλονίζει τὸ γεγονός ὅτι ἡ ἐφημερίδα δὲν τοὺς κολακεύει καὶ δὲν τοὺς **“λιβανίζει”**.

Ἔρωτουν μετὶ ἐπιμονήν “ποῖος εἶναι πνευματικός σύμβουλος εἰς τὸν “Ο.Τ.”

Ὅσοι ἐργάζονται σὲ μεγάλα ἔργα τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ διανέμονται ἀπὸ πνεύμα **ἐλευθερίας**, ἀλλὰ ἔχοντες, «τὴ **στόφα** τοῦ δυνατοῦ **Μοναχοῦ** καὶ ἥρωος τὴν **ἀποφασιστικότητα**». Νὰ ἐμφορῶνται ἀπὸ ἀγωνιστικὸ πνεῦμα, μετὰ βίας δια-χρονικές Παράδοσεις τῆς Ἐκκλησίας. Νὰ φέρουν, **«Ἀρνούνην** ταπεινῶσαν, **Λέοντες** τὴν δύναμιν καὶ **Μαρύνην** τὴν θυσίαν».

Καὶ ὄχι νὰ διαγκωνίζονται γιὰ ἐγωιστικές **ἐξουσιαστικές θέσεις** καὶ γιὰ καταπισκτικά δῶμάματα. Νὰ προσπαθοῦν τὴ **θεσμοθεσία** τῆς ὑπακοῆς νὰ μετατρέψουν σὲ **πλάτφορμης** κυριαρχίας.

Μερικοὶ ἐνδιαικρόνται μόνο γιὰ τὴν καρέκλα. Τὴν ἀρετὴ τῆς “Υπακοῆς” τὴν πῆραν καὶ τὴν μετέβαλαν σὲ **“μυστήριον ὑποταγῆς”**, **“κανὼνα ἐξουσίας”** καὶ **“Εὐαγγέλιο ἀάθητον”**. Τὴν ἀνύψωσαν πᾶνυ ἀπὸ τὰ Μυστήρια καὶ ἀπὸ τοὺς Ἱερούς Κανόνες, γιὰ νὰ **καταπέσουν** Μοναχοῦς, Κληρικοὺς καὶ Ἀδελφότητες. Διέγραψαν καὶ παρηγκύωνσαν τὴς ἄλλες ἀρετές, κυρίως τὴν **ἀγάπη**, τὴν **ἐλευθερία** καὶ τὴν **ἀλήθεια**.

Διατείνονται ψευδῶς ὅτι, ἥλλαξε “ρότα” ὁ “Ο.Τ.”

Δηλαδή, ποιά ἦταν ἡ προηγουμένη “ρότα”; Καμία κατεῦχθαι δὲν ἄλλαξε. Ἄν ἐννοοῦν ὅτι ἐπρεπε νὰ στρίψῃ τὴς “ἀποτειχίσεις” καὶ τοὺς ἀποτειχισμένους, τότε αὐτὸ εἶναι ἄλλο πράγμα. Αὐτοὶ οἱ κληρικοὶ, ἐξ ὧσων ἔγω πληροφορορῇθῃ, μόνοι τους ἀπεφάσαν τὴς “ἀποτειχίσεις”, χωρὶς νὰ ζητήσουν τὴν γνώμη τοῦ “Ορθοδόξου Τύπου”, καθὼς καὶ τὴν ἀποψὶ ἄλλων σοφῶν καὶ συνετῶν Πατέρων.

Εἴάν ἐπιθυμοῦν τὴς δικῆς τους **ἀποφάσεως** νὰ τὴς μεταβάλλουν σὲ **γραμμὴ** τῆς ἐφημερίδος, πιστεύω τίς δὲν θὰ ἐπιτύχουν. Ἡ ἑφημερίδα δὲν εἶναι **ὕποχειρίο** καὶ **ἐνεργούμενο** κανενὸς μεγαλοσχήμου, ἡ μικροσχήμου μετὰ στὸν Ἱερό χώρο τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰσχυρίζονται ὅτι ὑπῆρχε διάσημος “διευθυντικὴ ὁμάς εἰς τὸν “Ο.Τ.”»

Ὅμως μέλη αὐτῆς τῆς ὁμάδος ἀπέφασσαν νὰ **“ἀποτειχισθοῦν”**. Καὶ ἄλλα μέλη αὐτῆς τῆς ὁμάδος συντετικοῦρουν καὶ **συνοδοδιοποροῦν** σὲ αὐτὴ τὴν ἐσφαλμένη πορεία. Εἶναι προφανές ὅτι αὐτὴ ἡ “ὁμάδα” δὲν μπορεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴ γραμμὴ τῶν ἀπομῶν τῆς στὸν “Ο.Τ.”. Ἡ ἐφημερίδα εἶναι **ἐλεύθερη** καὶ **ἀδεύσμευτη**, ὄχι ποδηγετούμενη ἀπὸ ὁποιοδήποτε.

Γράφουν ὅτι ἡ ἐφημερίδα ἀρνέεται νὰ προβάλῃ καὶ νὰ δημοσιοποιήσῃ τὸν ἄγωνα μερικῶν «ἀποτειχισθέντων κληρικῶν». Μά εἶναι φυσικὸ νὰ συμβαίη καὶ τὰ τέτοια, ἀφοῦ, οὐδόλους συμμαρνεῖ μετὶ τὴν ἐσφαλμένη μερμονωμένη ἀπόφασι τῆς “ἀποτειχίσεως” αὐτῶν, ποὺ ἀπὸ **μόνοι** τους τὸ **ἀπεφάσισαν** νὰ ἀκολουθήσουν αὐτὸ τὸ δρόμο. Φοβόμεθα τίς ὀδηγοῦνται σὲ σχίσμα.

Ἀναγραφές περὶ τοῦ ἄρθρου: «Ὅχι εἰς τὰς ἀποτειχίσεις!

Πόλεμος κατὰ τῆς “Ἀντι-Ἐκκλησίας”.

Εἰς τὸ ιστολόγιο τοῦ ἀδελφου (Π. Τελεβάντου) ἐφιλοκλήνησαν ἐπανειλημμένως κείμενα τῆς κ. Ἐ.Λ., σχετικά μετὶ τὸ ἐξ 1800 λέξεων ἄρθρο μου στὸν “Ορθόδοξο Τύπο” τῆς 7-4-2017.

Ἐγω νὰ ἐπισημειώσω συνοπτικῶς τὰ ἐξῆς:

Τὸ ἄρθρο ἀναφέρεται στίς ἀποτειχίσεις. Κυρίως ὁμως, στήν διαχρονικὴ ὑπαρξὶ μιάς μαῦρης **«Ἀντι-Ἐκκλησίας»** καὶ μιάς καταλυτικῆς «Ἀντι-Ελλάδος».

Τὸ κύριο βάρος, τῶν ἀναγραφομένων, βρίσκει-ται στὸν πόλεμο ποὺ πρέπει νὰ κάνουνε μετὰ στὴν Ἐκκλησία ἐναντίον τῶν **ἐσωτερικῶν ἐχθρῶν**, ποὺ ἀρτίζουν τὴν Αἰρετικὴ-Φιλοχρήμω-τῶν-Ἀνήκω «Ἀντι-Ἐκκλησία» καὶ τὴν Προδοτικὴ-Πρακτορικὴ-Προσκυνημένην «Ἀντι-Ελλάδα».

Συνετὸς **πόλεμος** κατὰ τῶν **«Ἀντί...»**. Ἀλλὰ, σύνεσις εἶναι ἡ καλὰ μεθοδευμένη καὶ μελετημένη **τόλμη**.

Τὰ ἀναρτηθέντα κείμενα, περὶ τοῦ δημοσιεύμα-τος ἐγράφησαν, **χωρὶς νὰ ἔχῃ μελετηθῇ** τὸ πλήρες κείμενο.

Ὅ ἐκφράσεις ποὺ ἐχρησιμοποίηθησαν **ἀπέχουν** ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν **εὐγένεια** καὶ τὴν δέουσα **προσηγορία**.

Στὴν περὶπτῳσι ποὺ, φιλοὶ πνὲς ἐπιθυμοῦν νὰ καταγράφουν τὴς ἀποψέις τους καταρπίπτοντας τὸ ἄρθρο δὲ τὸ **πράξουν**. Τότε, ἐφθον τοῦτο ὡφελεῖ, θὰ ὑπάρχῃ κατὰ τὸ δυνατόν καὶ ἀπάντησις. Ὁ καλὸς-βουλος διάλογος τῆς ἀληθείας ὠφελεῖ τοὺς πάντες.

Πολλές καμπάνες καὶ σήμαντρα δημιουργοῦν τὴν Ὁρθόδοξον Ἀρμονίαν

Οἱ παλαιοὶ σοφοὶ Ἐρόντες καὶ θεοφύπτιστο Πατέρες σὲ ὅλα τους τὰ κείμενα ὑπογραμμίζουν ὅτι, πολλὰς καμπάνες καὶ σήμαντρα συνθέτουν τὴν **ἁρμονία**.

Ὁ ἐγγάμων βίος, ὁ μοναχισμός καὶ ἡ ἱεραποστο-λὴ ἀποτελοῦν κύριες ἐπιλογές τῶν ἀνθρώπων. Ὁ τρόπος δράσεως καὶ ἐνεργείας ἐκάστου Χριστιαν-οῦ μέσα στὴν Ἐκκλησία, εἶναι ἀνάλογος μετὶ τῆς προσωπικῆς τοῦ ἐπιλογῆς καὶ τῆς προδιαγραφῆς.

Εἶναι σαφές ὅτι, ὅπως συμβαίνει στίς **Ἑνοπίες** Δυνάμεις, ὅπου ὑπάρχει **Τακτικός Στρατός** (Στρατός Ἑνῆς, Ναυτικὸ, Ἀεροπορικό), ἀλλὰ καὶ **Εἰδικὲς Δυνάμεις** μετὶ ἐπὶκετα τμήματα, ἐταὶ συμβαίνει καὶ στὴν Στρατευομένη Ὁρθόδοξο Ἐκκλησί-α. Στὸν ὁράτο πόλεμο ποὺ ἔχει ὁρατές πλευ-ρές καὶ ἐκφάνσεις ἐκάστος πρέπει νὰ ἐπιλέγῃ τὴν πανοπλία ποὺ τοῦ ταίριαζει, καὶ μπορεῖ νὰ τὴν χει-ρισθῇ πῖὸ ἀποτελεσματικά, μετὶ τὴν Χάρι τοῦ Κυρί-ου.

Κατὰ ἀῆριτρο συνέπεια, ὁ **“Στρατὶς** τῆς Ἀληθείας δὲν ἀντιπῆται πρὸς τὸν θυελλώδη **“Ο-κανζή-Οὐκά”** τῆς κεραυνοβόλου ἐφόδου, οὕτε πρὸς τὸν καταταγθέντα στὸν Ἀόρατο **“Μυστικὸ Στρατό”** τοῦ Χριστοῦ, ποὺ ἀγωνίζεται ἐξαισία ἀπὸ ξεχωριστὰ, ἀλλὰ οὐσιαστικὰ μετερίδια.

Ὁφείλομε νὰ ἀντιλαγοῦμε ἀπὸ τὴν ἐνωιστικὴ ἐνδοσκοπία γιὰ τὸ δικὸ μας δῆθεν **“Μοναδικὸ Στρατόπεδο”**. Νὰ ἀναγνωρίζουμε τὸ ἐν τῇ Θεαρχ-ικῇ Τριάδι πολυδιάστατο τοῦ Ὁρθοδόξου Ἀγωνι-στικοῦ Φρονήματος, τὸσόν τῶν ἀπλῶν, ὅσων καὶ τῶν ἐπικτετῶν ἀδελφῶν μας.

Θὰ **ἐκκολλήσω** ἀπ’ τὴν **καρδία** μου κάθε **χορ-δί**, ποὺ δὲν εἶναι καθαρὴ Ὁρθόδοξος **ἀγάπη**, λο-γικὴ Ἀγιοπατερικὴ **ἐλευθερία** καὶ ἀληθινὴ Ἑλληνι-κὴ **ἐλπὶδα**. Προσεύχομαι ἡ καρδιά μου νὰ ἀπηχῇ πάντοτε τὸ θεσπέσιο σύνθημα τοῦ Μειγσίου τῶν Ἑθνῶν Ἀποστόλου Παύλου: « ... τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶνι Χριστός» (Κολ. γ' 11).

Θεόδοξος Τύπος

Πρώτος ἄνευ ἴσων ἢ ἴσοι ἄνευ...

ΣΥΝΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φανῆς ὁ σκοπὸς ὧλων ὧσων ἐξυμνοῦν τὰ τελευταῖα χρόνια τὸν Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως...

Ἡ προσεκτικὴ μελέτῃ ὧλων τῶν συγγραφῶν τοῦ κ. Ζηζιούλα κατατείνει εἰς τὸ ὅτι μοναδικὸν ἐπιχειρήμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἀντρί-ζει τὰς ἐσφαλμένας ἀποψέις του, εἶναι ὁ 34ος Κανὼν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει τὰ ἐξῆς:

«Οἱ ἐπίσκοποι καὶδὲς περιοχῆς πρέπει νὰ γνωρίζουν τὸν πρώτων ἀνά-μεσά τους καὶ νὰ τὸν θεωροῦν σὰν κεφαλὴ καὶ νὰ μὴ πράττουν τίποτα χωρὶς τὴ γνώμη τοῦ παρεκτός μόνο ὅσα εἶναι ἐπιβεβλημένα στὴν ἐπι-σκοπὴ τους καὶ σὲ ὅσες περιοχὲς ὑπάγονται σὲ αὐτὴν. Ἀλλὰ οὐτε καὶ ἐκείνους νὰ πράττει κάτι χωρὶς τὴν γνώμη ὧλων»

Εἰς ποῖα ζητήματα ἀπαιτεῖται ἡ γνώμη τοῦ «πρώτου»; Οἱ κανο-νολόγοι Ἰωάννης Ζωναρᾶς καὶ ὁ Ἀλέξιος Ἀριστάρχης ἐρμηνεύοντες τὸν κανὼνα γράφουν ὅτι πρόκειται διὰ ζητήματα κοινῶ ἐνδιαφέ-ροντος, ὅπως δογματικά, ἐξευρέσεις λύσεων εἰς προβλήματα, ἐκλογαὶ ἀρχιερέων καὶ ὅμοια. Ὁ Θεόδωρος Βαλοσαμῶν διεκρινίζει ὅτι πρόκειται διὰ κάθε ζήτημα, τὸ ὁποῖον υπερβαίνει τὰ στενὰ ὅρια διοικήσεως τῆς ἐπισκοπῆς καὶ παραδέχεται ἕνα παράδειγμα, συμφώ-νως πρὸς τὸ ὁποῖον ὁ **«πρώτος» δὲν ἔχει δικαίωμα οὐτε τοπο-τηρητὴν νὰ ὀρίσῃ** εἰς κάποιαν ἐπισκοπὴν, ἐὰν δὲν συναποφασίσῃ μετ’ αὐτοῦ ὑπολοίτους. Ἀπὸ αὐτὰ συμπεραίνεται ὅτι δὲν ὑπάρχει γνώμη τοῦ «πρώτου» καὶ γνώμη ὧλων τῶν ὑπολοίπων, ἀλλὰ ὅλοι ὡς συνεπισκοποὶ συνεδριάζουν καὶ συναποφασίζουν διὰ ὅλα γε-νικῶς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα. Ἐπομένως, ἡ ἐννοια τοῦ «πρώ-του» ἔχει ἁπλῶς τὴν ἐννοίαν ἐνὸς συμπεφωνημένου καὶ γνωστοῦ ἀπ’ ὧλους «προέδρου», προκειμένου νὰ μὴ τίθενται ἐκ νέου κάθε φορὰ τὰ ἐρωτήματα «ποῦ δα συνεδριάσουμε γιὰ τὸ ζήτημα; ποῖος δα ἐνημερώσει; ποῖος τὸ ἔμαδε καὶ ποῖος δὲν τὸ ἔμαδε; μετὰ ποιά σειρά δα λάθουμε τὸν λόγο;» κ.ἄ. Αὐτὰ θεοβάδῃ δὲν ἀναφέρονται ρητῶς, διότι εἶναι αὐτονόητα, ἐνὼ ἀποδείξεις ὅτι ὁ κανὼν δὲν διαχω-ρίζει εἰς οὐδὲν τὸν «πρώτον» ἀπὸ τοὺς συνεπισκόπους του εἶναι ὅσα γράφει ὁ Ζωναρᾶς: **«πλὴν ἄλλ’ οὐδὲ τῷ πρώτῳ ἐπισκόπῳ παραχωρεῖ, τῇ τιμῇ καταχρόμειν, εἰς δυναστεῖαν ταύτην ἀμείβειν, καὶ ἐναυθεντεῖν!** Πρόκειται περὶ «τιμῆς» ἄνευ ἄλλου περιεχομένου.

Τὴν διαχρονικὴν ἐρμηνείαν τοῦ 34ου κανόνος ἐπιβεβαιώνει καὶ ἡ Σύνοδος τῆς Ρουμανίας τοῦ 1882 εἰς τὴν ἀπάντησίν τῆς πρὸς προ-ηγηθείσαν ἐπιστολὴν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ἀπορρίπτονσα μάλιστα ἐφαρμογὴν αὐτοῦ εἰς παγκόσμιαν κλίμα-κα ὥς θέλει ὁ Σ.ε.δ. Περγάμου:

«Ὁ καθὲς κυβερνᾷ τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ κατὰ τοὺς ὅντι τῆς Ἐκκλη-σίας θεσπισθέντας κανόνας. Ὅταν παρουσιάζεται περίπτωσις μὴ προ-βλεπτομένη ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, ὁ ἀρμόδιος ἐπίσκοπος συμβουλευεταὶ τὸν πρώτων τῶν ἀρχιεπισκόπων περὶ τοῦ πῶς οφείλει προσεγγεῖσθαι ἐν τῇ περιπτώσει ἐκείνῃ. Ἀλλὰ καὶ ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἡ ἡ τῶν ἐπισκόπων κεφαλὴ εἰς περιστάσεις μὴ προβλεπτομένας ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν κανόνων, μὴδὲν αὐθαίρετως ποιεῖτω, ἀλλὰ συμβου-λευεσθὲ μετὰ τῶν τῶν ἔθνους ἐπισκόπων, καὶ ποιηταί, ὅπως δόξῃ τοῖς πᾶσι, διότι διὰ τὸ τρόπο το

Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς

Ὁ Καθηγητὴς κ. Πέτρος Βασιλειάδης εἶχε γράψει κάποτε ὅτι ἡ καθιέρωσις τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς ἀπὸ τὸν Μ. Κων-σταντῖνο ἀποεσχατολογικοποι-ήσε τὴν ποταποδαίοντα τῆς Κυριακῆς. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἐσφαλμένον καθὼς σήμερα ἡ κατάρτησις τῆς ἀργίας δὲ μεταβάλλη μόνιμα τοὺς ἀνθρώπους εἰς σκλάβους τοῦ χρήματος. Δυστυχῶς ἐλάχιστοι εἶναι οἱ ἱεράρχαι ποὺ ἀντιδρῶν. Ἀκόμα καὶ ἡ ἱερά Κοινότης τοῦ Ἁγίου Ὁρους, ἡ ὁποία τὴν 15ην Ἰουλίου 2013 εἶχεν ἀποστείλει ἐπιστολὴν πρὸς τὸν τότε Ὑπ. Ἀναπτύχης κ. Χατζηδόκην ὑπενθυμιζούσα εἰς αὐτὸν τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ «Ἀδελφοί μου, Σὰς συμβουλευῶ νὰ φυλάγετε τὴν

Κριτική τοῦ Αρχ. Ἀθηνῶν διὰ τὴν Ε.Ε.

Συνάντησιν εἶχεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν μὲ τὸν Βαυαρὸν ὑπουργὸν Οἰκονομικῶν, Περιφερειακῆς Ἀνάπτυξης, Κοινωνικῆς Συνοχῆς καὶ Ταυτοτήτας κ. Μάρκος Ζέντερ. Κατὰ αὐτὴν ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος ἐξέφρασε τὴν δυσπιστίαν του πρὸς τὴν τροπὴν τὴν ὅποιαν εἶχε λάβει ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἔννοσις. Ὡς ἐπληροπορήθηεν ἀπὸ ἄρθρον τοῦ κ. Ἀντώνη Γιαννακόπουλου εἰς τὴν ἐπίσημον ἱστοσελίδα τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος τῆς 8ης Μαΐου 2017:

«Σήμερα, εἶμαι εὐρωσκεπτικι-στὴς, γιατί ἡ Εὐρωπαϊκὴ Ἔνω-

Σεβ. Κηφισίας: «Ἡ Ἐκκλησία διώκεται»

Ὁ Σεβ. Κηφισίας ὠμίησε περὶ ὁμολογίας τῆς πίστεως καὶ διωγμῶν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴν ἐορτὴν τῆς Ἁγίας Γλυκερίας. Συμφώνως πρὸς ἄρθρον τοῦ κ. Βαγγέλη Καρπαδάκη τῆς 13ης Μαΐου 2017:

«Τὸν Θεῖο Λόγο κηρύξε ὁ Σε-βασμιώτατος Μητροπολίτης Κηφισίας κ. Κύριλλος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε στὸν βίο τῆς Ἁγίας Γλυκερίας ἀναφέροντας μεταξὺ ἄλλων: «... Ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι μαρτυρικὴ, θὰ δικαίωμάστε, σὲ αὐτὴ τὴν ζωὴ μας τὸ εἶπε καὶ ὁ Χριστός, καὶ ἀκόμα δικαίωμάστε καθημερινῶς καὶ ἰδιαιτέρα τὸν τελευταῖο καιρὸ ἐνάντιος... Ὁ Χριστὸς θέλει νὰ τὸν ὁμολογοῦ-με, γιὰ νὰ μᾶς ὁμολογήσει καὶ οἱ ἰδῖος στὸν Πατέρα του. Ἡ Ἐκκλησία διώκεται, καὶ μέχρι τὴν τελευταία στιγμὴ ποὺ θὰ γί-νεται ἡ δευτέρα παρουσία μέχρι

Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κ. Μηστοτάκης

Ἄν ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις βλέπει ἐχθρικά τὴν Ἐκκλησί-αν, πιθανὴ αὐριανὴ Κυβέρ-νησις τῆς Νέας Δημοκρατίας, πῶς θὰ τὴν ἀντιμετώπιση; Ἀναφέρουμε δύο χαρακτηρισ-τικὰ περιστατικά. Συνάντη-αν εἶχεν ὁ Πατριάρχης Ἀλε-ξανδρείας μὲ τὸν κ. Μηστο-τάκην. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα newpost.gr τῆς 12ης Μαΐου 2017:

«Θεόδωρος Β΄: «Εγώ, Πρό-εδρὲ μου, ἀναχωρῶ ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα, μετὰ ἀπὸ λίγες ὥρες, γιὰ τὴν Ἀλεξάνδρεια. Βρίσκομαι στὸ χῶρο τῆς Μέ-σης Ανατολῆς. Περνάμε δύσ-κολες ἡμέρες, ἀλλὰ σὰς εὐχα-ριστοῦμε γιὰ αὐτὸ τὸ τρίγωνο Κύπρος – Ἑλλάδα – Αἴγυπτος, ποὺ μᾶς δίνει πολὺ δύναμη. Μπροστά μου, Πρόεδρὲ μου, ἔχω τὴν ἥπειρό τοῦ μέλλον-τος, ποὺ λέγεται Ἀφρική... κ. Μηστοτάκης: «Χαίρομαι ποὺ ἐπισημαίνετε ὅτι ἡ Ἀφρική εἶναι ἡ ἡπειρος τοῦ μέλλοντος, διότι πολλὰς φορὲς ἀντιλαμβάνομα-στε τὴν Ἑλλάδα ὡς τὴν φυσικὴ πύλιν εἰσόδου ἀπὸ τὴν Ἀνατολή πρὸς τὴν Εὐρώπην. Καὶ πρέπει νὰ τὴν ἀντιληφθούμε αὐρίο – μεθαύριο, σὲ 10 – 20 χρόνια ὡς τὴν φυσικὴ πύλιν εἰσόδου τῆς οἰκονομικῆς δραστηριότη-τας τῆς Ἀφρικῆς πρὸς τὴν Εὐρώπην...!»

Ἀπὸ τὴν στιχομυθίαν δια-πιστώνεται ὅτι ὁ κ. Μηστοτά-κης τὰ βλέπει ὅλα οἰκονομικά καὶ δὲν ἀντελήφθη ὅτι ἡ

Διάφωνοις

Εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΕΣΤΙΑ» ἐγράφη ὅτι τὸ φύλλον 40662 τῆς 25ης Ἰανουαρίου 2017 εἰς τὴν 8ην σελίδα τοῦ ἑξῆς: «ὁ κ. **Φιλιππάκης, ἐκδότης τῶν ἐφημεριδῶν «Εστίαν», «Δημοκρατία», «Esspresso» καὶ «Ορθόδοξος Τύπος»...**. Πολλὰκι ἐξήγησαντες τηλεφω-νικῶς τὴν διάψευσιν, ἡ ὁποία ὅμως δὲν ἔγινε. Διὰ τοῦτο **δια-φερόμεν πλήρως καὶ κατη-γορηματικῶς ὅτι ὁ «Ορθό-δοξος Τύπος» ἔχει ὁποιαν-δήποτε σχέσηιν μὲ τὸν κ. Φι-λιππάκην.** Ὁ κ. Φιλιππάκης ἐκδίδει τὴν «Εστίαν», τὴν «Δημοκρατίαν», τὴν «Esspresso» καὶ τὴν «Ορθόδοξη Ἀλήθεια». Γράφωμεν αὐτὰς τὰς γραμμάς,

Κυριακὴν, ὥσάν ὅπου εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν», σή-μερον σιωπᾷ. Παρακαλοῦμεν τὴν Διοίκησιν τοῦ Ἁγίου Ὁρους νὰ ἀσκοληθῇ μετ' αὐτὰ τὰ οὐσιώδη προβλήματα καὶ νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἀγιορείτας, οἱ ὁποῖοι καλῶς ἀντιδρῶν εἰς τὰ ζητή-ματα τῆς πίστεως νὰ συνεχι-σοῦν τὸν ἀγῶνα τους. Ἡ κοινω-νία μας κινδυνεύει ἀπὸ τὰς ἀντιχριστιανικὰς ἀποφάσεις ποὺ λαμβάνει ἡ Βουλὴ καὶ ὅχι ἀπὸ τὴν διακοπὴν μνημοσύνου τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινου-πόλεως, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκρε-μῆ ἡ μνήμυσιν διὰ ἐπιδιοδι-δασκαλίας πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνο-δον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-δος τοῦ Καθηγουμένου τῆς ἱστορικῆς Ἱ. Μονῆς Λογοβάρ-δας Πάρου.

Κριτική τοῦ Αρχ. Ἀθηνῶν διὰ τὴν Ε.Ε.

ση ἔχει μετακινήσει τὶς βάσεις ποὺ ἔχομε καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ ξε-κίνησε. Ἀλλὰς τῆς θέσεως ἀπὸ ἐκείνου ποὺ εἶχαν τὴν ἰδέα καὶ βοήθησαν νὰ σχηματιστῇ αὐτὸς ὁ φορέας καὶ ἔχουν μετακίνησι τῆς βάσεως ἄλλου. Ὁ χριστιανι-σμός, ἡ ἀλληλεγγύη καὶ οἱ τρεῖς πυλῶνες ποὺ στηρίχθηκε ἡ Εὐρώπη, τὸ ρωμαϊκὸ δίκαιο, ἡ ἱστορία, καὶ ὁ χριστιανισμός, αὐτὰ ὅλα μετακινήθηκαν. Πι-στεύω ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν εἶναι ἡ Εὐρώπη τῆς ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ τῆς ἐκμεταλλεύσεως. Γι' αὐτὸ πιστεύω ὅτι ὁ ἀνεμος τῆς Βαυα-ρίας, μέσα στὴν ὁποία ἔχω ζή-σει ἀρκετὸ καιρὸ, χρειάζεται πε-ρισσότερο στὴν Εὐρώπῃ ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ».

Σεβ. Κηφισίας: «Ἡ Ἐκκλησία διώκεται»

καὶ ἐκείνῃ τὴν στιγμῇ θὰ ἔχομε μάρτυρες. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πρόβλημα στὴν ἀνθρωπότητα, καὶ αὐτὸ γιατί ἐκείνους εἶναι ἡ ἀντιλογία μέσα στὸν κόσμον ποὺ ζοῦμε, γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι «σημεῖον ἀντιλεγόμενον», καὶ πραγματικὰ ἦρθε καὶ ἔβαλε φω-τιὰ ἐξεγέρσεως τῆς συνειδήσε-ως... Ὁ διωγμὸς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν χριστιανῶν εἶναι συνε-χής, ἐμεῖς ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα δὲν εἰχαμε τὴν μαρτυρίαν, γιατί δὲν ἀπειληθήκαμε ἀπὸ κανένα, γιατί εἶναι καλύτερα νὰ προει-μαστοῦμε πνευματικά, γιατί ἂν ἔρθε ἡ ὥρα τῆς μαρτυρίας νὰ μπορέσουμε νὰ τὴν ὑπερασπι-στοῦμε. Θέλει πολὺ ἀγῶνα καὶ πίστη καὶ θάρρος, γιὰ νὰ τὸν πραγματοποιήσουμε αὐτὸ, νὰ ἔχομε δηλαδὴ τὴν μαρτυρίαν ἔτσι ὅπως πρέπει πραγματικά νὰ τὴν ἔχομε».

Ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ κ. Μηστοτάκης

Ἄν ἡ σημερινὴ Κυβέρνησις βλέπει ἐχθρικά τὴν Ἐκκλησί-αν, πιθανὴ αὐριανὴ Κυβέρ-νησις τῆς Νέας Δημοκρατίας, πῶς θὰ τὴν ἀντιμετώπιση; Ἀναφέρουμε δύο χαρακτηρι-στικὰ περιστατικά. Συνάντη-αν εἶχεν ὁ Πατριάρχης Ἀλε-ξανδρείας μὲ τὸν κ. Μηστο-τάκην. Συμφώνως πρὸς τὴν ἱστοσελίδα newpost.gr τῆς 12ης Μαΐου 2017:

«ὁ κ. Ἱερώνυμος ζήτησε (ἀπαίτησε) νὰ γνωρίζῃ ἐκ τῶν προτέρων τὸ περιεχόμενον τῶν δηλώσεων ποὺ θὰ ἔκανε ὁ ἀρχηγὸς τῆς Νέας Δημοκρα-τίας... διότι στὸ ἑσωτερικὸ τῆς Ἐκκλησίας ὑπῆρχε ἐντονὴ κ.χ. χωπιούμια πρὸς τὸ πρόσωπό του, καὶ κυρίως τῆς ἀπόψεως του, λόγον καὶ παιδιότερων δηλώσε-ων του. Πρὶν ἀπὸ λίγους μῆνες, κατὰ τὴ διάρκεια τηλεοπτικῆς ἐκπομπῆς, ὁ κ. Μηστοτάκης εἶχε ἐμφανιστῇ διατεθειμένος νὰ «παρέραιμι» μὲ τὸν πρωθυ-πουργὸ τὸν χωρισμὸ Κράτους – Ἐκκλησίας μὲ τὴν ἴδρυσή ἰδιω-τικὴν πανεπιστημίου. Εἶχε περὶ χαρακτηριστικὰ: «Τὸ ἄρθρο 3, ποὺ ἀφορὰ τὶς σχέσεις Κράτους – Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο εἶναι ἕνα ἄρθρο ποὺ δὲν θὰ τ'ἐβαζῇ ἐνῶς σὲ πρώτην προτεραιότητα, ἂν ὁ κ. Τοῖπρας προτείνει νὰ ἀναθε-ωρηθῇ, ἐγὼ δὲ συμφωνῶνω, ἀλλὰ δὲ συμφωνῶναι καὶ ὁ κ. Τοῖπρας νὰ ἀναθεωρηθῇ τὸ ἄρθρο 16, δηλαδή τὸ ἰδιωτικὸ πανεπιστήμια».

διὰ νὰ διαχωρίσωμεν ἀπολύ-τως τὴν θέσιν μας καθὼς μετὰ λύπης μας παρατηροῦμεν ὅτι εἰς τὸ πρόσφατον πρωτοεβλι-δον τῆς ἐφημερίδος «**Ορθό-δοξη Ἀλήθεια**» (ἀρ. φ. 92/ 10.05.2017) ὑπάρχει ἄρθρον μὲ τίτλον «**Ὅταν ἡ ἐφημερίδα «Lifo» γνώρισε τὸν «Ορθό-δοξη Ἀλήθεια**»». Ἡ ἐφημερίς «**Lifo**» ὑποστηρίζει, ἐνεργῶς τὴν κοινότητά **LGBTQI** (Λε-σβιάν Ὁμοφυλοφίλων κ.ἄ). Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἐπιθυμοῦ-μεν νὰ μὴ ὑπάρξῃ ἡ παρα-μικρὰ παρανόησις ὅτι ὁ Ο.Τ. ἔχει οἰανδήποτε σχέσιν μὲ τὴν «Ορθόδοξη Ἀλήθεια», ἡ τὸν ἐκδοτικὸν ὁμίλον εἰς τὸν ὁποῖ-ον αὐτὴ ἀνήκει.

Κινητοποίησεις Ἱ. Μητροπόλεων κατὰ τῆς καταργήσεως τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς

Παραθέτομεν τὴ ψήφισμα τῆς Ιερατικῆς συνάξεως τῆς Ἱ. Μ. Καλαβρύτων τῆς 10ης Μαΐου 2017:

«Συναχθῆκαμε σήμερα Τετάρ-τη 10ῃ Μαΐου 2017, τὸ Κέντρο Νεότητας «ΝΕΟΙ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ» τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως οἱ κλη-ρικοὶ τῆς Ἐπαρχίας τῆς Αἰγιαλεί-ας, μὲ εὐλογία τοῦ Σεβασμιωτά-του Ποιμενάρχου μας καὶ ἀπο-φασίσαμε τὰ κάτωθι:

Μέσα στὶς συνεχεῖς προσπά-θειες ἀποδόμησις καὶ ἀποεκ-κλησιαστικοποίησις τῆς ζωῆς ἐντάσσεται ἡ ἐδῶ καὶ πολὺ καιρὸ τώρα προσπάθεια κατάρτησις τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς. Οἱ κυ-βερνώντες προχωροῦν ἄμεσα στὴν κατάρτησιν τῆς ἀργίας γιὰ τὶς τριάντα Κυριακὲς τοῦ ἔτους καὶ σὲ λίγο ἡ κατάρτησις τῆς ἀργίας θὰ ἐπεκταθῇ σὲ ὅλες τῖς Κυριακὲς τοῦ ἔτους.

Ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς εἶναι ἐντολὴ τοῦ Δημιουργοῦ Θεοῦ. Ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δημιουργῶντας τὸν κόσμον καὶ τὸν ἄνθρωπον, σύμφωνα μὲ τὴν διήγησιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης στὸ βιβλίον τῆς Γενέσεως, λέγει: «Καὶ συνε-τέλεσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρῃ τῇ ἑκτῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ, ἡ ἑποίησις, καὶ κατέπαυσε τῇ ἡμέρῃ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων, ὧν ἐποίησε. Καὶ εὐλό-γησεν ὁ Θεὸς τὴν ἡμέραν τὴν ἐβδόμην καὶ ἡγίασεν αὐτὴν (ὅτι ἐν αὐτῇ κατέπαυσεν ἀπὸ πάν-των τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὧν ἤρξατο ὁ Θεὸς ποιῆσαι) (Γέν. Β΄, 2-3).

Ἐντολή, λοιπόν, τοῦ Θεοῦ ἡ

ἀνάπαυση κατὰ τὴν ἐβδόμη ἡμέ-ρα.

Ὁ ἄνθρωπος μιμεῖται, μὲ τὴν ἐργασία του, τὴν δραστηριότητα τοῦ δημιουργοῦ Θεοῦ. Μὲ τὴν ἀργία τῆς ἑβδόμης ἡμέρας, μιμεῖται τὴν ἱερὰ ἀνάπαυσιν τοῦ Θεοῦ. Ἐτσι ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν Ἰσραὴλ τὸ Σάββατο ὡς σημεῖο, γιὰ νὰ ἔξει ὅτι ὁ Θεὸς ἀγιάζει τὸν λαὸ του (Ἐξ. 20, 12).

Ἡ Κυριακὴ θυμίζει τὴ νίκη τοῦ Κυρίου, ἐκείνῃ τὴν μεγάλῃ ἡμέ-ρῃ τῆς Ἀναστάσεως. Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, καὶ πᾶν εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς εὐχαριστιακῆς ἱεροτελεστίας, ἀναγγέλλει συνάμα καὶ τὴν ἐπά-νοδο τοῦ Κυρίου, τὴν Δευτέρα Παρουσία του (Α΄ Κορ. 11, 26).

Ἡ κατάρτησις τῆς ἀργίας τῆς Κυριακῆς ποὺ ἐπιχειρεῖται, ἀπο-τελεῖ προσβολὴ καὶ βλασφημία στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀναστημένου Κυρίου μας, πρὸς τὴμν τοῦ ὁποῖου καθιερώθηκε ἡ ἀργία, ἀλλὰ προσβολὴ καὶ βλασφημία στὸν «κατ' εἰκόνα» πλάσθέντα ἄνθρωπον, χάριν τοῦ ὁποῖου θε-σπίστηκε ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς.

Μὲ τὸ ψήφισμά μας αὐτὸ δια-μαρτυροῦμεθα ἐντόνως καὶ ἀνω-νίζομεθα ὅλοι ἐνωμένοι ἐναντίον τῆς ἱσοπεδώσεως τῶν πατρο-παράδοτων ἀξιών στῇ Χώρα μας μὲ τὴν ὑπόμνησιν διὰ πρέπει νὰ παραμεινόμε ἐνωμένοι, προκειμένου νὰ διατηρήσουμε ἀκέρατον τὸν πνευματικὸ ἰστό τῆς Πατρίδος μας.

Διατρωνόμαστε τὴν ἀντιθεσὴ μας στὴν ἀποδόμησι καὶ ἀποεκ-κλησιαστικοποίησιν τῆς ζωῆς τῆς κοινωνίας. Στὴν ἐξυτηρήτησιν

Μηνύματα πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις

Μηνύματα πρὸς ὅλες τὶς κα-τευθύνσεις, ὅπως χαρακτηρι-στικὰ σχολίασε δημοσίευμα, ἀπέστειλε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος, κατὰ τὴν τελετὴ ἐγκαινίων στὸ Προκόπειο Πο-λιδύναμον Ἐκκλησιαστικὸ Κέν-τρο στὴν Καλαμαριά. Ὁ κ. Ἱερώνυμος μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀνέφερε: «Μερικοὶ ποὺ δὲν ξέ-ρουν τὰ πράγματα –τὰ διαβάζε-τε ἐξάλλου- λένε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μπαινεῖ στὴν πολιτικὴ, ἔρχεται καὶ διεκδικεῖ μέρος ἐξουσίας. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι κάνουν με-γάλο λάθος, ὅπου καὶ νὰ ἀνή-κουν, γιατί μὴ τὸ ἔχει ἀπαγο-ρεύσει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Καὶ νὰ θέλουμε νὰ μπουῖμε μέσα, νὰ κάνουμε ἐξουσία καὶ δὲν θὰ τὰ καταφέρουμε, ἀλλὰ δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται κιόλας», εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος καὶ συμπλήρω-σε: «Ἀγωνιζόμαστε γιὰ τὸ λαό, προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε ὅ,τι μπορούμε, ἀνάγινος καὶ ἀνεπι-τυχῶς πολλὰς φορὲς, ἀλλὰ χω-ρὶς τέτοιες ἐπιδιώξεις».

Δήλωσις ἡ ὁποία ὄντως ἔχει πολλοὺς ἀποδέκτες, ἀλλὰ καὶ ποὺ ἐγείρει πολλὰ ἐρωτήματα. Ἐρωτήματα τὰ ὁποῖα κατεπι-γόντως πιστευόμενοι δι' χρήζον ἀπαντήσεων. Ἀπαντήσεων ἐμπειριαστωμένων, σὲ βάθος, ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ ἀγαποῦν τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Πατρίδα,

Ἀπεγνωσμένοι προσπάθειαν, διὰ νὰ περισωθῇ τὸ Κολυμβάριον

Ἡ ἀποτυχία τοῦ Κολυμβα-ρίου εἶναι τὸσων προφανῆς, ὥστε ἀκόμη καὶ ὁ Καθ. κ. Χρ. Σταμούλης νὰ διαπιστῶνῃ ὅτι «ἡ ἱστοσελίδα τῆς Συνόδου εἶχε μόνο 7500 ἐπισκέψεις». Ἄν τὴν Σύνοδό τὴν ἔκανε ἡ Ρωμαιοκαθολικὴ Ἐκκλησία, δὲ εἶχε ἑκατομμύρια! Παρ' ὅλα αὐτὰ συνεχίζονται αἱ διοργανώσεις ἡμεριδῶν μῆ-πως καὶ μὲ τεχνιτὸν τρόπον παραμείνῃ ἡμιδανή! Μία τοιαύτῃ ἡμερῇ ἔλαβε χώραν εἰς Θεσσαλονικίην μὲ τίτλον «Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνο-δος καὶ τὸ μῆνυμά της στὸν σύγχρονον κόσμον». Οἱ συμμε-τέχοντες καθηγητὰ μεταξὺ ἄλλων ἐπετέθησαν εἰς ὅσους ἀντιδρῶν. Εἰς τὸν χαιρετι-σμόν τοῦ ὁ Κοσμητὼρ τῆς Θε-ολογικῆς Σχολῆς ΑΠΘ κ. Μιλιτιάδης Κωνσταντίνου ἀνέφερε καὶ τὰ ἑξῆς, ὅς πλη-ροφοροῦμεθα ἀπὸ τὸ ἱστολό-γιον «Θεολογικά Δρώμενα» τῆς 27ης Ἀπριλίου 2017:

«...μία πρόχρηγ ἀναζήτησις στὸν Χρυσὸ Ὀβηδὸν, θὰ ἀποκα-λύπτει τὸν πραγματικὸν τεράστιο ἀριθμὸ τῶν «επαγγελματιῶν» τῆς ἐξαπάτησις τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἐκμετάλλευσής, τῆς ἀνασφάλει-ας ποὺ γεννᾷ ἡ κρίσις! Ἀστρολό-γος, ὁραματιστῆς, μελλοντολό-γος, καφεμαντῆς, χαρτομάντης, ταρομάντης, κρυσταλομάντης, ἐρμηνευτῆς ὀνείρων, εἰδικὸς στῇ μεταφυσικῇ, στὶς καρμικὲς σχέ-σεις, στὶς ἐξαικριβώσεις προτέ-ρας ζωῆς, τῆς ἐρρωτικῆς συνα-στρίας, στῇ διόρασις, στὸν μαγνή-τισμό, στὴν ἐναγίστησιν τῆς αὔρας, στὶς ἀπανασυνδέσεις σχέσεων, στὸ ἄσυμον μαγείας, στὸ κοκκα-λὸ τῆς ψυχτερίδας, στὸ κινεζικὸ ῥωσκόπιο, στὸ ἀστρολογικὸ Φένγκ-σουί, στὰ ρουνικά σύμβο-λα, στὰ ἀλχημικὰ φυλακτὰ, στὰ ἑξορκία, στὰ φίλτρα, στὰ ἐλαία, στὶς ἀναγεννησιακὲς συνταγές, στὸ μαντεία μὲ κουκιά, ἀλλὰ καὶ

ξένων συμφερόντων. Στὸ κλείσι-μο τῶν μικρομεσαίων ἐπιχειρή-σεων. Στὴν ἐπικράτησιν μόνον τῶν μεγάλων ἐμπορικῶν κέν-τρων. Στῇ διάλυσις τῆς ἱερᾶς οἰκονομικῆς συνοχῆς καὶ εὐτυ-χίας.

Ἐκφράζουμε ἀπαρασαλεύτως τὴν προσήλωσὴ μας στὴν ἱερὰ παράδοσιν τῆς πίστεώς μας, καὶ στὶς πατροπαράδοτες ἀξίες κατὰ τὴν Παύλεια ρήση «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις».

Γι' αὐτὸ καλοῦμε ὅλους τοὺς ἀδελφούς μας νὰ ἀντισταθῶμε: κανέναν νὰ μὴ εἰσέλθει σὲ κατὰ-στήμα, ποὺ τυχὸν θὰ εἶναι ἀνοι-χτὸ, τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς, γιὰ νὰ ψωνίσῃ.

Ἐκφράζουμε τὰ θερμὰ μας συγκαρτήτρια στὸν ἐμπορικὸ μας σύλλογον καὶ σὲ ὅσους δυνα-μικὰ μὲ τὴν στάση τους ἀντέδρα-σαν καὶ ἀντιδρῶν στὴν ὑπόυ-λως καὶ ὑπογνώσις ἐπιχειροῦμεν κατάρτησιν τῆς Κυριακῆς ἀργίας. Σὲ ὅλους ὅσοι ἀντιστέκονται στὸ ἐγὼμας τοῦ πνευματικοῦ ἱστοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Εἶναι ἀπαραίτητὴ ἡ τήρησις αὐτῆς τῆς θαρραλέας στάσεως γιὰ τὴν πίστη μας, γιὰ τὴν Πατρί-δα μας».

Παραθέτομεν καὶ τμῆμα τῆς ἐγκυκλίου ἀρ. 350 τῆς 4ης Μαΐου 2017 τοῦ Σεβ. Αἰτωλίας κ. Κοσμά:

«Ἀγαπητοί, τὶς τελευταῖες ἡμέ-ρες ἐπρόσθῃ ξανά, ἐπίσημα, ἀπὸ ἀνθρώπων ξένους ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ προερχο-μένους ἀπὸ τὴν Ἑσπέρια νὰ κα-ταργηθῇ στὴν Ἑλλάδα μας ἡ

Κριμὴν ἐποχῆς. Ἐτσι μᾶς δια-σώζονται κείμενα, ὅπως τοῦ Συ-νεσίου Κυρήνης, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐκφωνηθῇ πρὸς τὸν αὐτοκράτο-ρα Ἀρκάδιο, τοῦ Φωτίου πα-ραινετικά πρὸς τὸν Βασίλειο Α΄, τὸν ἱδρυτὴ τῆς Μακεδονικῆς δυ-ναστείας ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν υἱὸ του, τὸν Λέοντα τὸν Σοφὸ καὶ ἄλλα. Ἐπίσης ἄς ξαναθυμηθῶμε τόσο τὰ προεπαναστατικά ὅσο καὶ τὰ μεταεπαναστατικά χρόνια τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ὅπου ἡ συνεισφορά τοῦ κλήρου ὑπῆρξε καθοριστι-κὴ, τόσο στὰ πεδία τῶν μαχῶν ὅσο καὶ στὴν πνευματικὴ προ-σφορά. Ἀκόμα οἱ ἱστορικοὶ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι στὶς Συνελεύ-σεις τῆς Τριζίκης, τῆς Ἐπιδαύ-ρου ὁ ἀριθμὸς τῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μοναχῶν ποὺ πῆραν μέρος δὲν ἦταν καθόλου εὐκαταφρόνητος. Ἀλλὰ καὶ ὅτι οἱ πρῶτος Μίνιστρος τῆς Θρη-σκείας αὐτοῦ τοῦ κράτους ὑπῆρξε ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνδρού-σης Ἰωσήφ.

Βέβαια, μετὰ τὴν βαυαροκρα-τὴ τὰ πάντα ἄλλαξαν στὴν Χώ-ρα μας, ἔτσι καὶ σὲ αὐτὸν τὸν τομέα ὑπῆρξαν καθοριστικὲς ἀλλαγές, οἱ ὁποῖες ἔθεταν στα-δικὰ τὴν Ἐκκλησίαν στὸ περι-θώριο. Σταδιακὰς ἀλλαγές, ὥστε σήμερα νὰ θεωρεῖται ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει μόνον λόγον γιὰ τὰ τοῦ οἴκου τῆς.

κριμὴν ἐποχῆς. Ἐτσι μᾶς δια-σώζονται κείμενα, ὅπως τοῦ Συ-νεσίου Κυρήνης, τὸ ὁποῖο εἶχε ἐκφωνηθῇ πρὸς τὸν αὐτοκράτο-ρα Ἀρκάδιο, τοῦ Φωτίου πα-ραινετικά πρὸς τὸν Βασίλειο Α΄, τὸν ἱδρυτὴ τῆς Μακεδονικῆς δυ-ναστείας ἀλλὰ καὶ πρὸς τὸν υἱὸ του, τὸν Λέοντα τὸν Σοφὸ καὶ ἄλλα. Ἐπίσης ἄς ξαναθυμηθῶμε τόσο τὰ προεπαναστατικά ὅσο καὶ τὰ μεταεπαναστατικά χρόνια τῆς ἰδρύσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ κράτους, ὅπου ἡ συνεισφορά τοῦ κλήρου ὑπῆρξε καθοριστι-κὴ, τόσο στὰ πεδία τῶν μαχῶν ὅσο καὶ στὴν πνευματικὴ προ-σφορά. Ἀκόμα οἱ ἱστορικοὶ μᾶς πληροφοροῦν ὅτι στὶς Συνελεύ-σεις τῆς Τριζίκης, τῆς Ἐπιδαύ-ρου ὁ ἀριθμὸς τῶν κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν μοναχῶν ποὺ πῆραν μέρος δὲν ἦταν καθόλου εὐκαταφρόνητος. Ἀλλὰ καὶ ὅτι οἱ πρῶτος Μίνιστρος τῆς Θρη-σκείας αὐτοῦ τοῦ κράτους ὑπῆρξε ὁ Ἐπίσκοπος Ἀνδρού-σης Ἰωσήφ.

Βέβαια, μετὰ τὴν βαυαροκρα-τὴ τ